

Giới thiệu Tình Nhân Giao Dịch

Trước khi ra đi vĩnh viễn người cha còn để lại cho cô một cuộc Tình Nhân Giao Dịch đó là cô phải lấy chồng! Tên háo sắc đó khi nhìn thấy cô đã không thể kiềm chế mà bước tới đụng chạm vào người cô.

Không nhận được sự đồng ý của cô, hắn bắt cóc em gái của cô để cưỡng ép cô và buộc cô phục vụ hắn miễn phí trong 3 tháng trời! Câu chuyện vẫn chưa bắt đầu.

Mười lăm năm qua anh lại gặp được cô, lần này anh đã mất bình tĩnh... Vậy chuyện gì sẽ xảy ra đây? Cuộc giao dịch ấy từ đây mới bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Mùa đông lại đến, bông tuyết lại rơi!

Hơn hai mươi năm trước, Ngôn Bách Thương cùng vợ Liễu Mạn Lăng vì trốn tránh kẻ thù đuổi bắt, nên từ Đài Loan trốn tới Nhật Bản.

Liễu Mạn Lăng mang thai, bởi vì đường xá xa xôi, vào đêm gió tuyết sanh hạ bốn cô con gái, thật may là có vị phu nhân hảo tâm cứu bọn họ.

Có lẽ hữu duyên! Vị phu nhân kia cũng không con gái, vì vậy nhận Liễu Mạn Lăng làm con gái. Cho đến mười lăm năm sau phu nhân bởi vì bệnh tim mà qua đời, đem toàn bộ tài sản tặng cho Ngôn Bách Thương.

Về phần con gái của Liễu Mạn Lăng, bây giờ ở Nhật Bản được xưng là “Bốn thiên kim”.

Bốn chị em này ngũ quan đều xuất sắc cùng vóc người mỹ lệ, có tài hoa hơn người ——

Chị cả Ngôn Xảo Dung —— có năng lực quản lý ưu tú, là một trong những kỳ tài buôn bán.

Chị hai Ngôn Vũ Diệp —— thuật hóa trang tuyệt diệu, là thợ trang điểm đứng đầu.

Chị ba Ngôn Tư Vũ —— có ngôn ngữ thiên phú, tinh thông ngôn ngữ các nước, các công ty hàng không tích cực mời làm tiếp viên hàng không.

Em út Ngôn Băng Tuyết —— năng lực biểu diễn cực kỳ giỏi, bất kể là nhân vật như thế nào, đều có thể phát huy được vô cùng nhuần nhuyễn, là nghệ sĩ có cát sê cao nhất.

Năm tháng trôi qua mau, vợ chồng nhà họ Ngôn vội vã muốn ôm cháu ngoại, liền thúc giục các cô con gái.

Sáng sớm hôm nay, như thường ngày người giúp việc Shary ở phòng bếp nhà họ Ngôn chuẩn bị bữa ăn sáng.

Chẳng qua hôm nay có thêm một người giúp việc.

“Cô cả, hôm nay muốn ăn cái gì?” Shary dùng quốc ngữ hơi lớn hỏi.

Ngôn Xảo Dung mỉm cười chuyển sang Shary. “Sandwich và sữa tươi.”

“Con cũng giống chị cả.” Ngôn Tư Vũ bước thong thả từ trên thang lầu đi xuống.

“Chị cả muốn mở cuộc họp gia đình sao?”

“Chờ cha, mẹ tập thể dục trở về rồi hãy nói!”

“Shary, cho con một phần salad được không?” Ngôn Vũ Diệp khoác bả vai Ngôn Tư Vũ, cùng nhau đi vào phòng ăn.

“Vũ Diệp, về sau nếu như muốn về nhà buổi tối thì nhớ gọi điện thoại.” Ngôn Xảo Dung dặn dò.

“Biết! Chị cả.”

Ngôn Tư Vũ bước bình, nhìn Ngôn Vũ Diệp và làm mặt quỷ. Cô nghĩ thầm thật may người bị chửi không phải là mình.

Lúc này, tiếng mở cửa vang lên, Ngôn Bách Thương cùng Mạn Lăng bước vào.

“Các con đã dậy hết rồi?! Băng Tuyết đâu?”

“Con ở đây!” Ngôn Băng Tuyết đã sớm rời giường từ lúc trời còn mờ sáng, giúp Shary làm bữa ăn sáng.

Đội mọi người trong nhà đã ngồi xuống bàn ăn, Ngôn Bách Thương mới từ từ nói:

“Cha cũng không muốn giấu các con chuyện này nên cha sẽ nói cho các con biết. Cha đang bị ung thư phổi” Ông khàn khàn nói mang theo một chút bất đắc dĩ.

“Bác sĩ nói cha các con không còn nhiều thời gian nữa! Các con cũng biết, cha các con rất muốn ôm cháu trai, cho nên hy vọng các con có thể nhanh chóng kết hôn vào cuối năm này.” Liễn Mạn Lăng vỗ nhẹ vai Ngôn Bách Thương.

Bốn chị em nhà họ Ngôn sững sờ nhìn cha.

“Đây là yêu cầu cuối cùng của cha, các con đừng làm cho cha thất vọng được không?” Ngôn Bách Thương cố ý ho khan hai tiếng nặng nề.

Bốn chị em nhìn chăm chăm cha, miệng đồng thanh đáp ứng yêu cầu của cha.

Đột nhiên, tiếng chuông vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh.

Bốn chị em vội rít ôm lấy cha, muốn kéo dài thời gian bên cha thật lâu trong giây phút này.

“Đừng chậm trễ giờ làm việc!” Liễn Mạn Lăng thúc giục.

Lúc này bốn chị em mới lưu luyến rời đi.

Đội các con đi làm rồi, Ngôn Bách Thương và Mạn Lăng mới mừng rỡ ôm nhau cười.

Có trời mới biết âm mưu của bọn họ!

Mà câu chuyện tình yêu của “Bốn thiên kim” cũng đang từ từ phát triển ——

Chương 1

Ngôn Xảo Dung vuốt sơ mái tóc màu nâu có chút gọn sóng, đi vào một công ty có quy mô lớn, không chút chậm trễ đi về phía phòng quản lý, đẩy cửa vào cho thư ký một nụ cười ngọt ngào.

“Amy, đem lịch trình hôm nay cho tôi!”

“Dạ, quản lý. Lúc hai giờ chiều hôm nay, ngài cùng tổng giám đốc của công ty Kinh Thiên có một hội nghị, những thứ này là tài liệu ngài cần.” Amy đem tài liệu đã chuẩn bị xong đưa cho Ngôn Xảo Dung.

Nhưng thấy Ngôn Xảo Dung mặt mày ủ rũ, Amy quan tâm hỏi: “Quản lý, ngài có tâm sự phải không?”

Ngôn Xảo Dung mỉm cười rồi lắc đầu một cái. “Amy, về sau giữa tôi và cô không cần khách khí như vậy! Trước người khác thì cô kêu tôi là quản lý, không có người thì kêu Xảo Dung, được không?”

Thật ra thì bản thân của Ngôn Xảo Dung chẳng hề tự cao tự đại, cũng rất ít khi đem tâm tình mang lên trên công việc, là một cô gái vô cùng bình dị gần gũi.

“Tốt, được...” Thấy nụ cười của Ngôn Xảo Dung, Amy mới yên tâm mà đổi lời nói: “Xảo Dung.”

“Đúng rồi! Hội nghị chiều nay cô cũng không cần đi theo tôi!”

Amy tròn to cặp mắt, nghĩ thầm mình mới tới làm chưa tới một tuần lễ, chẳng lẽ bị sa thải? Tiền thuốc thang không lỗ kia của mẹ cô làm sao bây giờ?

Nhìn vẻ mặt Amy như sắp muốn khóc, Ngôn Xảo Dung lo lắng không phải là mình nói sai cái gì làm cho cô ấy lo lắng đến thế.

“Amy, không có sao chứ?”

“Quản lý, thật xin lỗi! Tôi lần sau không dám.” Amy vội vàng nói xin lỗi, ngược lại làm cho Ngôn Xảo Dung không biết làm sao.

“Amy, đừng hiểu lầm! Lần trước tôi vô ý nghe cô cùng đồng nghiệp nói chuyện với nhau, biết mẹ cô ở viện cần một khoản chi tiêu. Đây là hai mươi vạn, cô cầm lấy đi lo liệu trước đi!”

Ngôn Xảo Dung đã muốn làm như vậy từ sớm rồi! Chẳng qua là ngại với lại gần đây công việc bề bộn, cho tới hôm nay mới hơi rảnh rỗi, không biết có quá muộn hay không.

“Quản lý, chuyện này...” Amy cảm động nói không nên lời, nước mắt không ngừng mà rơi xuống.

“Còn gọi quản lý nữa là tôi sẽ tức giận! Buổi chiều cho cô về sớm để cô đi thăm mẹ cô.”

Ngôn Xảo Dung biết Amy mấy ngày nay vội vàng sửa sang lại báo cáo, có lẽ không có thời gian đi thăm mẹ của cô ấy, hôm nay coi như là đền bù lại cho cô ấy một chút!

Tòa nhà Kinh Thiên

“Thật xin lỗi! Xin hỏi Cao Kiều tiên sinh có ở đây không?” Ngôn Xảo Dung lễ phép hỏi.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?” Người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn thấy Ngôn Xảo Dung, ngay sau đó trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Có, tôi là Ngôn Xảo Dung của công ty Phi Ứng.”

“Thì ra là quản lý Ngôn, ngại quá! Tổng giám đốc chúng tôi đang họp.”

Anh ta dẫn Ngôn Xảo Dung đi vào một căn phòng chờ vô cùng phong thái. “Phiền cô ở đây chờ một chút!”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Ngôn Xảo Dung vô tình mà ngủ thiếp đi, có lẽ là mấy ngày nay do mệt nhọc cộng thêm ngủ không đủ giấc, nên làm cho cô rất nhanh rơi vào giấc ngủ!

Cao Kiều Tuyết Ngạn sau khi họp xong, tiến vào phòng chờ, ngay sau đó đập vào mắt là khuôn mặt rất yên tĩnh thuần khiết như thiên sứ của Ngôn Xảo Dung.

“Ian, cậu đi ra ngoài trước.”

Tầm mắt của Cao Kiều Tuyết Ngạn không rời khỏi Ngôn Xảo Dung, hơi thở tản ra trên người cô, thật sâu hấp dẫn lấy anh.

“Những lời đồn kia, quả nhiên không sai! Dáng người cô ấy thật là đẹp như tiên.”

Không lâu sau, Ngôn Xảo Dung đột nhiên tỉnh giấc.

“Thật xin lỗi!” Ngôn Xảo Dung vội vàng đứng dậy nhìn Cao Kiều Tuyết Ngạn nói xin lỗi.

Cao Kiều Tuyết Ngạn thấy thế liền cảm thấy buồn cười. “Quản lý Ngôn, có thể đem bản thiết kế giao cho tôi được không?”

“Được.” Ngôn Xảo Dung đưa thiết kế trên tay giao cho anh, lại không cẩn thận đụng phải bàn tay của Cao Kiều Tuyết Ngạn, nghĩ muốn rút tay lại, nhưng lại bị Cao Kiều Tuyết Ngạn giành trước một bước cầm bàn tay nhỏ bé tinh tế, sau đó chuyển tới khoe môi, nhẹ nhàng hôn.

“Cao Kiều tiên sinh, xin ngài đừng như vậy!”

Nghe vậy, Cao Kiều Tuyết Ngạn buông tay ra. “Quản lý Ngôn, cô có thể giải thích một chút về bản thiết kế của công ty hay không?”

“Được! Kế hoạch của công ty chúng tôi cùng công ty Kinh Thiên hợp tác quảng cáo mỹ phẩm, trong đó hy vọng nhân vật chính có thể do Ngôn Băng Tuyết đảm nhiệm.”

Ngôn Xảo Dung không dám nhìn thẳng vào trông mắt thâm thúy kia của Cao Kiều Tuyết Ngạn, sợ anh sẽ còn làm ra những chuyện khác.

“Ngôn Băng Tuyết, là em gái của quản lý Ngôn đúng không?”

“Đúng vậy, cô ấy là em gái tôi.”

“Tốt lắm! Nể mặt quản lý Ngôn, nhân vật chính quảng cáo lần này sẽ do cô ấy đảm nhiệm!” Cao Kiều Tuyết Ngạn lạnh nhạt nói.

“Cám ơn Cao Kiều tiên sinh, vậy tôi cũng không quấy rầy ngài!”

Ngôn Xảo Dung đứng dậy đi ra phòng chờ, chỉ muốn mau rồi đi. Trước lúc đi tới thang máy, đột nhiên có người khoác vai của cô, cô nghĩ thầm Cao Kiều Tuyết Ngạn này thật là phiền, lần này không biết lại muốn như thế nào?

Thầm đoán trước được nhưng vừa quay đầu lại, không phải là Cao Kiều Tuyết Ngạn, mà là em gái bảo bối của mình —— Ngôn Băng Tuyết.

“Chị cả, chị làm sao vậy? Thấy em mất hứng à!”

“Làm gì có! Chẳng qua là bất ngờ, tại sao em lại xuất hiện ở chỗ này?”

Sau khi Ngôn Xảo Dung thấy là em gái của mình, bất an lúc này biến mất lập tức.

“Đỉnh”

Ngôn Xảo Dung lôi Ngôn Băng Tuyết nhanh chóng tiến vào trong thang máy.

“Tổng giám đốc của Kinh Thiên muốn mời em đảm nhiệm nhân vật chính quảng cáo lần này.”

“Em đồng ý rồi sao?”

“Em nào biết được? Phải hỏi qua người đại diện của em mới biết được! Chị cả, chị sao lại khần trương như vậy?” Ngôn Băng Tuyết nghi ngờ nhìn Ngôn Xảo Dung

“Băng Tuyết, về nhà rồi nói được không?” Ngôn Xảo Dung lôi Ngôn Băng Tuyết đi ra thang máy, xông thẳng vào trong xe yêu.

Ngôn Băng Tuyết nhìn thấy chị cả khần trương như thế, thì không có hỏi nhiều nữa.

Dọc theo đường đi hai chị em không nói gì, cho đến khi điện thoại của Ngôn Băng Tuyết vang lên, mới đánh vỡ bầu không khí căng thẳng này.

“Xin chào, tôi là Ngôn Băng Tuyết...”

Ngôn Băng Tuyết còn chưa nói xong, bên đầu điện thoại kia liền có giọng xông vào mắng to, chỉ thấy vẻ mặt cô bất đắc dĩ trả lời: “Thật xin lỗi! tạm thời tôi có chuyện nên đi trước, lần sau sẽ không như vậy!”

Không lâu sau khi cúp điện thoại, Ngôn Băng Tuyết thở mạnh một hơi.

“Nếu như em là một người bình thường thì tốt rồi!”

“Băng tuyết, đừng như vậy mà! Không biết có bao nhiêu người hâm mộ em đâu! Chị biết em rất cực khổ, nhưng em rất được mọi người hoan nghênh, như vậy em nên thỏa mãn!” Ngôn Xảo Dung cũng chịu mà vỗ vỗ đầu của Ngôn Băng Tuyết.

“Chị cả, mới vừa rồi tại sao lại khần trương như vậy?” Ngôn Băng Tuyết quan tâm hỏi.

“Không có gì! Đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Ngôn Băng Tuyết nghĩ thầm chị cả nhất định có chuyện không dám để cho mình biết.

Ngôn Xảo Dung hôn vía lên má ngồi trên ghế, đối với báo cáo của cấp dưới một chữ cũng không nghe lọt.

“Quản lý, cái kế hoạch này có cần sửa đổi chỗ nào hay không?”

“Kế hoạch để ở đây đi! Tôi sẽ xem lại, có vấn đề tôi sẽ tìm các người.”

Ngôn Xảo Dung không biết tại sao Cao Kiều Tuyết Ngan ngày hôm qua lại vô lễ với mình như thế, nhưng nhớ tới cái đồ án thiết kế, đại khái tất cả quản lý công ty đều nói; anh ta không phải là ngại thiết kế không tốt, mà chính là muốn đem người khác đùa giỡn một chút, căn bản là không muốn ký tên.

Nhớ ngày đó lúc mình tiếp nhận, mọi người rồi rít chạy tới cảnh cáo cô là Cao Kiều Tuyết Ngan kiêu căng lại vừa cao ngạo. Cho đến lúc đi họp sáng nay, cô đem bản kế hoạch giao vào tay cấp trên, phía trên bốn chữ to “Cao Kiều Tuyết Ngan”, làm người ta không dám tin.

Đến nay tất cả mọi người còn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô, giống như cô và Cao Kiều Tuyết Ngan có quan hệ mập mờ, nước đầu hơn chính là cấp trên còn nhất trí thông qua, sau này việc có liên quan đến công ty Kinh Thiên thì phải do cô tiếp nhận.

Không thể nào! Lần trước mới bị Cao Kiều Tuyết Ngan vô lễ, bây giờ lại muốn mình đi cùng anh ta bàn công việc, chẳng phải là muốn để cho anh ta sờ sờ bàn tay nhỏ bé này sao, lại phát triển tiến thêm một bước sao?

Trời ơi! Ông trời làm sao lại bày ra loại trò đùa này? Ddd/I//qd/

Có lẽ là Ngôn Xảo Dung nghĩ quá nhập thần! Không nghe thấy Amy kêu gọi.

“Xảo Dung! Xảo Dung!” Amy rốt cục không nhịn được, lấy tay đang đưa trước mắt Ngôn Xảo Dung.

Ngôn Xảo Dung lấy lại tinh thần, nhìn về phía Amy đang đứng.

“Xảo Dung, bà cô của tôi! Xem một chút xấp báo cáo trên bàn kia, còn cần cô xem lại đây! Cô hôm nay rớt cuộc sao thế?” Amy lo lắng hỏi, nếu những thứ văn kiện này không giao ra, cô sẽ bị chửi đến xú đầu đây!

“Có thể pha giúp tôi ly cà phê được không?” Ngôn Xảo Dung cho Amy một nụ cười.

“Có phải vì lời đồn đãi kia mà lo lắng hay không? Yên tâm, người trong sạch tức sẽ trong sạch thôi!”

Amy biết kể từ khi Ngôn Xảo Dung thấy báo cáo của Ian mà biết được quyết định của hạng mục kia, nụ cười ôn nhu trên mặt ngay sau đó biến mất, chắc là lúc ngày hôm qua đi họp đã xảy ra chuyện không vui.

“Cám ơn cô, Amy.”

Ngôn Xảo Dung nhìn Amy một cái, lại tiếp tục chui vào giữa một đồng báo cáo mà chuyên tâm làm việc.

Thời gian không biết qua bao lâu ——

“Tốt lắm!” Ngôn Xảo Dung đem báo cáo cuối cùng sửa đổi xong giao cho Amy, không nghĩ tới công việc vừa làm xong, thì tan tầm cũng đến.

Ngôn Xảo Dung đi tới bên cửa sổ, nhìn trời cầu nguyện ngày mai có thể thuận lợi vượt qua.

Ông trời quả nhiên phù hộ, liên tục mấy ngày Ngôn Xảo Dung ở công ty mọi chuyện cũng rất thuận lợi, ngay cả lời đồn đãi cùng ánh mắt khác thường của các đồng nghiệp cũng không thấy.

“Xảo Ngôn, tất cả cũng trở lại bình thường!” Amy vui vẻ từ bên ngoài đi vào.

“Amy, cảm ơn cô khích lệ cho tôi.”

“Xảo Dung, tôi còn chưa có cảm ơn cô đây, ngược lại làm sao cô lại cảm ơn tôi trước? Đúng rồi! Xảo Dung, mẹ tôi xế chiều hôm nay xuất viện, tôi có thể xin nghỉ không?”

“Đĩ nhiên có thể! Nhưng mà trời mưa, cô làm sao mà đi đón mẹ cô?”

“Ngồi taxi đi! Cô cũng biết, tôi lại không có xe.”

“Tôi cho cô mượn xe đi đón mẹ cô, cô thấy được không?”

Ngôn Xảo Dung không nỡ để mẹ của Amy chờ taxi trong mưa.

“Việc này làm sao có thể, lần trước cô cho tôi mượn tiền, mẹ tôi mới có thể thuận lợi xuất viện, tiền còn chưa có trả lại cô, cô lại muốn cho tôi mượn xe!”

“Được rồi! Không sao đâu, không quan hệ.” Ngôn Xảo Dung vỗ nhẹ tay Amy, muốn cô ấy tiếp nhận.

“Vậy thì cảm ơn cô.” Amy cảm kích cười một tiếng, “Xảo Dung, vậy tôi đi trước.”

“Đi đường cẩn thận.”

Sau khi Amy đi rồi, Ngôn Xảo Dung bắt đầu sửa sang lại tài liệu trên bàn.

Bỗng dưng có một tiếng gõ cửa, cắt đứt động tác của Ngôn Xảo Dung.

“Quản lý, người bên bộ phận thiết kế muốn tôi đem phần tài liệu này giao cho cô.” Một người đàn ông đem tài liệu đưa cho Ngôn Xảo Dung.

Ngôn Xảo Dung vừa mở ra nhìn, không nhìn được mà khản trương.

“Một giờ rưỡi chiều có hội nghị, sao bây giờ mới đưa tới!”

Nhìn thấy thời gian không còn kịp, Ngôn Xảo Dung không nói hai lời cầm áo khoác ở trên giá lên, vội vàng chạy tới địa điểm hội nghị.

Lúc Ngôn Xảo Dung chạy tới địa điểm hội nghị, đã gần ba giờ chiều rồi.

“Tại sao có thể như vậy?” Nhìn ở hiện trường không thấy có một bóng người, Ngôn Xảo Dung quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Lúc này, sau lưng Ngôn Xảo Dung truyền tới một thanh âm quen thuộc.

“Muốn biết tại sao không?”

Ngôn Xảo Dung xoay người nhìn về phía chỗ thanh âm “Cao Kiều tiên sinh!” Sắc mặt của Ngôn Xảo Dung trong nháy mắt tái xanh.

“Anh tại sao muốn làm như vậy?”

“Tôi muốn gặp em, mà đây là phương pháp tốt nhất để hẹn em ra ngoài!”

Trong giọng nói của Cao Kiều Tuyết Ngan không có một chút nồng ấm, khiến người ta nghe không khỏi sợ hãi.

“Cao Kiều tiên sinh, thật xin lỗi, nếu như không có gì tôi đi trước!” Ngôn Xảo Dung xoay người muốn rời đi.

“Ngôn Xảo Dung, nếu mà nói không muốn gặp lại em gái của em Ngôn Băng Tuyết, thì em có thể đi!”

“Băng Tuyết!” Vừa nghe đến tên của em gái, Ngôn Xảo Dung lập tức xoay người chạy về phía Cao Kiều Tuyết Ngan.

Cao Kiều Tuyết Ngan đem nhất cử nhất động của Ngôn Xảo Dung vào trong mắt, trong lòng âm thầm cười trộm.

“Anh nói vậy là có ý gì?” Tâm tình của Ngôn Xảo Dung cũng không kiềm chế được nữa mà bị kích động.

“Không có ý gì! Chỉ hy vọng quản lý Ngôn nộp đơn từ chức ở quý công ty và chuyển tới công ty của tôi làm việc.” Cao Kiều Tuyết Ngan đưa bàn tay thon dài ra, nâng cằm xinh xắn của Ngôn Xảo Dung lên.

“Cao Kiều Tuyết Ngan, anh đừng quá đáng!” Ngôn Xảo Dung gạt tay của Cao Kiều Tuyết Ngan ra.

“Dù sao! Em cũng không có lựa chọn nào khác.”

Loại giọng điệu bình tĩnh này, làm Ngôn Xảo Dung cảm thấy sợ. Cô không muốn bởi vì mình mà làm hại tới người nhà thân yêu nhất.

“Được! Tôi đáp ứng anh. Cho tôi ba ngày để bàn giao đầy đủ công việc trong công ty. Ba ngày sau, tôi tự nhiên sẽ đến quý công ty trình diện. Tôi cảnh cáo anh, ba ngày nay không được phép tổn thương em gái tôi.”

Cao Kiều Tuyết Ngan gật đầu đáp ứng, sau khi Ngôn Xảo Dung lấy được cam kết cũng lập tức xoay người rời khỏi phòng họp.

Cao Kiều Tuyết Ngan vẫn đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của Ngôn Xảo Dung rời đi. Bước kế tiếp của kế hoạch mình nên làm sao để lấy được trái tim của cô.

Sau khi rời khỏi phòng họp, Ngôn Xảo Dung đi tới cửa lớn.

“Mưa to quá, phải chờ mưa nhỏ lại một chút.”

Ngôn Xảo Dung bước chậm rãi vào đại sảnh, từng tờ giấy hồng dính vào trên tường, có thể tưởng tượng thấy tối nay nhất định có đôi vợ chồng đã ở đây làm lễ.

Nhớ tới bệnh tình nguy kịch cùng tâm nguyện của cha, Ngôn Xảo Dung không khỏi lo lắng.

Lúc Cao Kiều Tuyết Ngan bước ra khỏi thang máy, nhìn thấy cô sầm mi không triển, vì vậy nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cô.

“Đến bây giờ mình vẫn còn độc thân, thật không biết có biện pháp nào đạt thành tâm nguyện của cha hay không.”

Nghe vậy, Cao Kiều Tuyết Ngan đứng ở bên cạnh Ngôn Xảo Dung, mừng rỡ khi nghe thấy cô không có bạn trai. Nghĩ đến kế hoạch của mình, nếu vậy càng có thể tiến hành thuận lợi hơn. “Sao còn chưa đi, có phải đang đợi tôi hay không?”

Ngôn Xảo Dung nhìn thấy Cao Kiều Tuyết Ngan đứng ở bên cạnh, liền giật mình. “Cao Kiều tiên sinh, anh cũng còn chưa đi!”

“Mưa lớn như vậy, có lẽ em cũng đi không được!” Cao Kiều Tuyết Ngan trầm tư một lát, “Không bằng cùng nhau ăn một bữa cơm được không?”

“Cảm ơn ý tốt của anh!”

“Ngôn Xảo Dung, nếu như bây giờ em đi, tôi cũng không dám bảo đảm Ngôn Băng Tuyết được an toàn.” Cao Kiều Tuyết Ngan ý đồ lưu lại Ngôn Xảo Dung.

“Cao Kiều Tuyết Ngan, anh...” Ngôn Xảo Dung không muốn vì mình mà làm hại tới em gái, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng yêu cầu của Cao Kiều Tuyết Ngan. Đi ăn tối cùng anh ta.

Ông trời thật là thích trêu cợt người!

Sau khi bữa ăn tối kết thúc, mưa chẳng những không có nhỏ đi, mà ngược lại có khuynh hướng càng lúc càng lớn hơn.

“Tôi lái xe đưa em về nhà.”

Cao Kiều Tuyết Ngan biết Ngôn Xảo Dung vì em gái, nhất định sẽ nghe lệnh của mình.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Ngôn Xảo Dung chẳng những không có phản bác, còn ngoan ngoãn lên xe.

Cao Kiều Tuyết Ngan đột nhiên nghiêng thân đến gần Ngôn Xảo Dung, cô hoảng sợ nhìn anh.

“Cao Kiều tiên sinh, anh muốn làm cái gì?” Ngôn Xảo Dung sợ hãi.

“Tôi muốn cài dây an toàn cho em, công chúa nhỏ của tôi!”

Ngôn Xảo Dung khẩn trương đến cả việc Cao Kiều Tuyết Ngan đổi cách gọi cũng không nhận thấy được.

Cài dây an toàn xong, Cao Kiều Tuyết Ngan liền lái xe lên đường.

Dọc đường đi hai người không nói một câu nào, cho đến cửa nhà của Ngôn Xảo Dung.

“Cám ơn anh!” Ngôn Xảo Dung chuẩn bị xuống xe, lại bị Cao Kiều Tuyết Ngan kéo lại.

“Xảo Dung, hôn tôi.”

“Hả? Cái gì?”

Đột nhiên xuất hiện yêu cầu này, làm cho Ngôn Xảo Dung ngây ra một lúc lâu.

“Hôn tôi, nếu không em gái em liền nguy hiểm.” Cao Kiều Tuyết Ngan bá đạo nói. Phản ứng của cô làm cho anh cảm thấy vô cùng thú vị.

Vì em gái, Ngôn Xảo Dung không thể làm gì khác hơn là nhắm hai mắt lại gần sát đôi môi của Cao Kiều Tuyết Ngan.

Kết quả...

Sau khi Cao Kiều Tuyết Ngan đụng phải đôi môi của Ngôn Xảo Dung, bướng bỉnh đưa lưỡi vào mở hàm răng của cô ra, chơi đùa với lưỡi của cô. Bàn tay khẽ vuốt ve tấm lưng ngọc, cho đến khi Ngôn Xảo Dung thở không nổi mới ngừng lại.

Ngôn Xảo Dung muốn chạy trốn, nhưng Cao Kiều Tuyết Ngan lại nắm chặt tay cô không chịu buông.

“Xảo Dung, chuyện của công ty tôi sẽ thay em xử lý. Ba ngày nay cứ xem như là nghỉ phép. Nếu như không có việc gì làm khiến em buồn tay buồn chân, hoan nghênh em đến công ty tìm tôi, được chứ?”

Ngôn Xảo Dung khẽ gật đầu.

Cao Kiều Tuyết Ngan dịu dàng hôn lên trên trán của Ngôn Xảo Dung.

“Ngủ ngon, Xảo Dung. Chúc em có một giấc mộng đẹp!”

“Ngủ ngon.” Ngôn Xảo Dung không biết tại sao Cao Kiều Tuyết Ngan lại đột nhiên trở nên ôn nhu như thế.

“Mẹ, Vũ Điệp, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?” Sau khi vào nhà, Ngôn Xảo Dung nhìn thấy Ngôn Vũ Điệp và Mạn Lăng đang ngồi ở trong phòng khách.

“Xảo Dung, công ty của các con mới vừa gọi điện thoại tới đây nói con muốn từ chức. Chuyện này là thật sao?”

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của mẹ mình, Ngôn Xảo Dung nghĩ thầm chuyện của em gái tuyệt đối không thể để cho mẹ biết.

“Đúng vậy! Con muốn thay đổi hoàn cảnh mới.”

“Xảo Dung, có phải con có chuyện gạt mẹ hay không?”

Liễu Mạn Lăng nhìn ánh mắt con gái lớn lơ lửng không chừng, nhất định có chuyện gạt mình.

“Không có đâu mẹ.”

“Chị cả, người đàn ông mới đưa chị trở về khi này là ai vậy?” Ngôn Vũ Điệp không nhịn được bật thốt lên. Bọn họ thoát nhìn rất thân mật không giống một người bạn bình thường.

Vấn đề này làm cho Ngôn Xảo Dung vốn muốn vào phòng liền dừng bước.

“Xảo Dung, con đã có bạn trai à?”

Liễu Mạn Lăng vui mừng nhìn về phía con gái lớn, không ngờ mưu kế của mình và ông xã lại có hiệu quả nhanh đến vậy.

“Vũ Điệp, đừng nói lung tung!” Sau khi Ngôn Xảo Dung nói xong, liền đi vào căn phòng.

Trong phòng khách, hai người vẫn nhìn lẫn nhau. Sau đó Ngôn Vũ Điệp nói ra làm Liễu Mạn Lăng kinh hãi hơn.

“Con nghĩ lý do chị cả muốn nghỉ việc, chắc chắn có dính líu đến người đàn ông kia.”

“Vũ Điệp, đừng nói lung tung!”

“Nếu như không phải vậy, sao chị cả lại không chịu giải thích đây? Như thế không giống chị ấy chút nào!” Ngôn Vũ Điệp không hiểu tại sao chị cả lại khác thường như vậy.

Liễu Mạn Lăng cũng chú ý tới, bình thường con gái lớn chắc chắn sẽ giải thích rõ, nhưng hôm nay...

“Chị cả của con tám phần là đang yêu đương!” Bà mừng rỡ nói.

“Yêu đương thật đúng là làm người ta khác thường!”

Vậy sau này làm sao cô còn dám nói chuyện yêu đương đây? Ngôn Vũ Điệp nghĩ thầm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ba ngày sau, Ngôn Xảo Dung đi tới công ty Kinh Thiên trình diện.

“Xin hỏi cô có chuyện gì?” Người đàn ông ngẩng đầu nhìn Ngôn Xảo Dung, cũng nhận ra cô. “quản lý Ngôn, xin chào! Tôi tìm tổng giám đốc chúng tôi sao? Anh ấy còn chưa tới!”

“Tôi là tôi là để trình diện.” Ngôn Xảo Dung rất kinh ngạc, chẳng lẽ không có ai biết cô sẽ đến sao?

“Trình diện?” Anh có nghe lầm hay không nha?

“Ngôn Xảo Dung, em thật đúng giờ!”

Cao Kiều Tuyết Ngạn từ thang máy đi tới sau lưng Ngôn Xảo Dung đứng bên cạnh cô, mơ hồ ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt.

“Đi theo tôi.”

Ngôn Xảo Dung đi theo sau lưng Cao Kiều Tuyết Ngạn đi tới phòng làm việc của anh.

“Ian, hủy bỏ tất cả lịch trình hôm nay.”

Cao Kiều Tuyết Ngạn ngẩng đầu nhìn Ngôn Xảo Dung, cũng phát tay ý bảo Ian đi ra ngoài.

“Lần sau đi làm không cho phép dùng nước hoa!” Anh đặc biệt thích mùi tự nhiên trên người Ngôn Xảo Dung.

“Tổng giám đốc, tôi muốn biết anh có tuân thủ ước định thả em gái của tôi hay không!” Ngôn Xảo Dung căn bản không có chú ý nghe Cao Kiều Tuyết Ngạn nói, tâm tư tất cả đều đặt ở trên người em gái của mình.

Cao Kiều Tuyết Ngạn nhú mày một cái “tôi không nhớ là có nói qua việc muốn thả em gái em.”

“Cao Kiều Tuyết Ngạn, anh sao có thể lừa gạt?” Anh ta thật sự là ma quỷ! Ngôn Xảo Dung nhìn không được nước mắt chảy xuống.

“Tôi lừa em? Tôi chỉ nói sau này sẽ bảo đảm an toàn của cô ấy, cũng không phải nói là thả cô ấy.” Cao Kiều Tuyết Ngạn nhìn Ngôn Xảo Dung lệ rơi đầy mặt, trong lòng thâm đau một trận.

“Cầu xin anh thả em gái tôi, cái gì tôi cũng đáp ứng anh.” Ngôn Xảo Dung bất lực ngã ngồi trên mặt đất.

Cao Kiều Tuyết Ngạn ngồi xổm xuống, nâng mặt của cô lên. “Đây chính là tự em nói, tôi không có ép em.” Ngôn Xảo Dung rút cục cũng tự chui đầu vào bẫy do anh thiết lập. Miệng từ từ nâng lên một nụ cười tà. “Làm tình nhân của tôi ba tháng, đến hết thời hạn tôi tự nhiên sẽ thả Ngôn Băng Tuyết.”

“Không muốn!” Ngôn Xảo Dung thực sự không tin vào lỗi tai của mình, tại sao anh lại muốn làm nhục mình như thế.

“Như vậy thì chuẩn bị thay em gái em thật xác đi!”

Bằng mức độ Ngón Xảo Dung thương yêu em gái, Cao Kiều Tuyết Ngạn cũng không tin cô sẽ không đáp ứng yêu cầu của mình.

“Không... Tại sao lại yêu cầu với tôi như vậy?”

“Em chưa cần thiết phải biết nguyên nhân, em vẫn muốn duy trì tôn nghiêm của mình, hay là muốn cứu em gái em?” Cao Kiều Tuyết Ngạn đi tới bên cửa sổ, đem tầm mắt chuyển ra ngoài cửa sổ.

“Tôi đồng ý với anh!” Ngón Xảo Dung lựa chọn buông tha tôn nghiêm của mình, chỉ cần em gái bình an.

“Em bây giờ có thể tan việc, buổi tối tôi sẽ phái người đi đón em, hy vọng đến lúc đó em đừng để cho tôi thất vọng.” Cao Kiều Tuyết Ngạn ấn xuống điện thoại nội bộ, “Ian, đưa Ngón tiểu thư về nhà!”

Ban đêm, Ngón Xảo Dung và mẹ mình nói lời từ biệt sau đó thì đi đến một ngôi biệt thự.

Ngón Xảo Dung cũng không mang vật dụng gì, thứ cô mang theo duy nhất chính là người cô, và một trái tim kinh hoàng lo sợ.

Ra nghênh tiếp Ngón Xảo Dung chính là một người phụ nữ cao tuổi, không biết tại sao, cô vừa thấy được bà thì có cảm giác thật ấm áp.

Bà hòa ái dễ gần nở nụ cười xóa tan tất cả bất an cùng sợ hãi của Ngón Xảo Dung.

“Con chính là Ngón tiểu thư!” Bà dắt tay Ngón Xảo Dung, dịu dàng nhìn cô.

“Gọi con Xảo Dung đi!” Mọi cử động của bà làm cho cô cảm thấy như đã quen biết từ lâu, cô đột nhiên nhớ tới bà nội khi còn sống người cũng bình dị gần gũi giống như người này.

“Xảo Dung, đi là bà vú của Tuyết Ngạn, về sau chúng ta chính là người một nhà. Con cũng giống như Tuyết Ngạn gọi dì là dì Lan là được rồi?”

“Dì Lan!” Thấy dì ấy thân thiết như thế, Ngón Xảo Dung cũng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

Dì Lan dắt Ngón Xảo Dung tới đại sảnh, nhìn thấy Cao Kiều Tuyết Ngạn ngồi ở trong phòng khách xem báo, tức giận nói:

“Tuyết Ngạn, con không ra đón Xảo Dung, còn ngồi ở đó!”

Tiếp theo, dì Lan mang Ngón Xảo Dung đi tới phòng ăn. “Đứa nhỏ Tuyết Ngạn này chính là như vậy, chúng ta đừng để ý đến nó!”

“Xảo Dung, những món ăn này cũng là vì con mà nấu đấy.”

Ngón Xảo Dung nhìn một bàn đầy món ăn Trung quốc truyền thống, một trận cảm động liền dâng lên.

“Làm sao rồi! Không thích à?” Dì Lan quan tâm nhìn về phía Ngón Xảo Dung.

“Không có, cảm ơn dì Lan!”

Linh... Linh...

Cao Kiều Tuyết Ngạn nhận điện thoại, nói chuyện với nhau một hồi sau đó cúp điện thoại, đứng dậy chuẩn bị ra cửa.

“Dì Lan, con còn một chút việc chưa giải quyết, các người buổi tối ở nhà cẩn thận một chút!” Vừa nói, anh xoay người rời đi.

Sau khi Cao Kiều Tuyết Ngạn rời đi, dì Lan vỗ nhẹ vai Ngón Xảo Dung. “Nó từ trước giờ chính là như vậy, nhưng bây giờ có con ở đây, dì cũng sẽ không nhầm chán.”

“Dì Lan, tại sao lại không thấy cha mẹ của Cao Kiều Tuyết Ngạn?” Ngón Xảo Dung cảm thấy cực kỳ quái.

“Cha mẹ Tuyết Ngạn qua đời lúc nó được mười lăm tuổi, hiện tại ở nơi này chỉ còn sót có một mình thiếu gia và những người giúp việc già chúng ta.” Nói đến chuyện cũ, Dì Lan có vẻ già đi rất nhiều.

“Dì Lan, thật xin lỗi!” Bộ dáng thương tâm của Dì Lan làm cho Ngón Xảo Dung không khỏi đau lòng.

“Xảo Dung, con biết không? Con là cô gái đầu tiên mà Tuyết Ngạn mang về nhà, dì thật là cao hứng.”

Lời của Dì Lan làm cho Ngón Xảo Dung cảm thấy kinh ngạc, không phải mọi người đều biết Cao Kiều Tuyết Ngạn chính là một đại thiếu gia ăn chơi sao? Làm sao... Thật là làm cho người anh nghĩ không ra.

“Đồ ăn cũng nguội rồi! Xảo Dung, mau ăn đi!” Dì Lan thấy Ngón Xảo Dung gấp thức ăn, liền nhớ tới nhiều năm trước đây cả gia đình ăn cơm thật vui vẻ.

Nhìn bộ dạng ăn nhiệt tình của Ngón Xảo Dung, bà thật hy vọng cô có thể mang đến chút không khí cho cái nhà này...

Gió đêm từ từ thổi lên, Ngôn Xảo Dung đứng ở ban công nhìn về phía dãy núi phượng xa, nghĩ tới Cao Kiều Tuyết Ngan như thế nào lại chọn mình?

Từ khe cửa, Cao Kiều Tuyết Ngan nhìn thấy Ngôn Xảo Dung như có điều suy nghĩ, liền lặng lẽ đi vào phòng, đưa hai tay ra ôm eo nhỏ nhắn của cô. “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Ngôn Xảo Dung kinh ngạc quay đầu lại, đối mặt với cặp mắt mê người của anh.

“Xin anh đừng như vậy, Cao Kiều tiên sinh.” Ngôn Xảo Dung muốn tránh thoát ngay, nhưng hai tay của Cao Kiều Tuyết Ngan lại ôm chặt không buông.

“Đừng quên thân phận bây giờ của em.” đầu Cao Kiều Tuyết Ngan khẽ tựa vào trên vai của Ngôn Xảo Dung, ngửi hương thơm mê người của cô. “Thơm quá! anh muốn trong lòng của em chỉ có thể là anh, biết không?”

Ngôn Xảo Dung không biết nên tránh việc đụng chạm của anh như thế nào.

“A... Đau quá!” Thế nhưng anh lại cắn một cái ở trên vai của cô!

“Em là của anh, hiểu không? Về sau không cho phép trong lòng của em có người đàn ông khác.”

Cao Kiều Tuyết Ngan bá đạo làm cho Ngôn Xảo Dung bị dọa sợ, cô không biết anh sao lại cật lực không nói lý như thế.

“Trả lời anh! Xảo Dung.”

“Em biết.” Ngôn Xảo Dung rốt cục không nhìn được nước mắt chảy xuống.

Cao Kiều Tuyết Ngan hôn lên đôi mắt của Ngôn Xảo Dung, cũng ở trên môi của cô khẽ hôn một cái.

“Giúp anh cởi quần áo.” anh đem tay của cô đặt ở trước ngực của mình.

Trong tay truyền đến nhiệt độ cơ thể của anh, Ngôn Xảo Dung mềm mại cởi nút áo sơ mi ra, nhìn thấy lồng ngực săn chắc của anh, cô thẹn thùng dìm mắt đi chỗ khác, không dám nhìn nữa.

Tiếp theo, Cao Kiều Tuyết Ngan di chuyển tay nhỏ bé của Ngôn Xảo Dung tới quần nhỏ, ý bảo muốn cô cởi xuống.

Mặt Ngôn Xảo Dung dần dần đỏ lên, tay nhỏ bé không ngừng run rẩy.

Những động tác này làm cho khóe miệng của Cao Kiều Tuyết Ngan từ từ nâng lên thành vòng cung hoàn mỹ.

Ngôn Xảo Dung đem quần áo xếp lại để ở trên bàn, quay đầu lại nhìn thấy thân thể cường tráng của anh, thẹn thùng muốn rời phòng nhưng lại chậm một bước bị Cao Kiều Tuyết Ngan kéo trở về nhìn thẳng vào cặp mắt thâm thúy kia của anh.

“Ngoan ngoãn ở chỗ này chờ anh, Dung nhi.” Cao Kiều Tuyết Ngan ở bên Ngôn Xảo Dung nói nhỏ xong liền đi vào phòng tắm.

Ngôn Xảo Dung vô lực ngồi ở bên giường nghe phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, nước mắt cũng giống như giọt mưa mà rơi xuống.

Ngôn Xảo Dung nằm lỳ ở trên giường, đôi bàn tay trắng như tuyết không ngừng nắm lấy gối.

“Tại sao? Tại sao?” Ngôn Xảo Dung không biết mình rốt cuộc bị làm sao, sau khi nhìn thấy thân thể của Cao Kiều Tuyết Ngan, cả trái tim liền rung động, chẳng lẽ cô yêu anh?

Cái ý niệm này lập tức bị Ngôn Xảo Dung bỏ đi, người cô yêu là Cao Kiều Tuyết Ngan lúc trước, không phải là anh bây giờ. Minh khuyển phục anh chỉ là vì muốn cứu em gái, tuyệt đối không thể đối với anh phát sinh bất kỳ tình cảm.

Tiếng nước chảy ở phòng tắm ngừng.

Tinh thần Ngôn Xảo Dung lập tức trở về, ra vẻ bình tĩnh ngồi ở bên giường, nhưng nhịp tim lại càng lúc càng nhanh.

Từ phòng tắm đi ra Cao Kiều Tuyết Ngan chỉ có một khăn tắm vây quanh ở thắt lưng đi tới bên giường ngồi xuống, cũng đem khăn lông cầm trong tay giao cho Ngôn Xảo Dung.

“Giúp anh lau khô tóc!”

Ngôn Xảo Dung êm ái giúp anh lau tóc, giữa chừng anh đột nhiên bắt được tay nhỏ bé của cô, đặt ở trên bắp đùi của mình.

“Dung nhi, nhìn anh!” Cao Kiều Tuyết Ngan nhu tình nói, anh muốn biết cô tại sao luôn lo sợ chống lại ánh mắt của mình.

Thấy Ngôn Xảo Dung chậm chạp không chịu ngẩng đầu lên, anh liền tức giận đi ra khỏi phòng.

Ngôn Xảo Dung co rúc ở trên giường, nước mắt từng giọt chảy xuống. “Anh biết không? Mỗi khi anh nhìn em chăm chú, anh giống như nhìn thấu được

em, em thật sự rất sợ, sợ anh nhìn thấu bí mật trong lòng em.”

Đứng ở ngoài cửa Cao Kiều Tuyết Ngan nghe lời của Ngôn Xảo Dung thì vô cùng giật mình.

Rốt cuộc là cô có chuyện gì gạt anh đây?

Anh từ khe cửa nhìn thấy Ngôn Xảo Dung ngủ say, vì vậy chậm rãi đi tới bên giường, nhìn thấy mắt của cô khi ngủ còn đọng lại nước mắt liền làm cho tim của anh đau.

“Dung nhi, chẳng lẽ em không cảm nhận được tình yêu của anh sao?”

Anh khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Xảo Dung, kim lòng không được liền hôn lên đôi môi của cô.

Mấy ngày sau, hình thức Cao Kiều Tuyết Ngan cùng Ngôn Xảo Dung ở chung vẫn như cũ.

Cao Kiều Tuyết Ngan sau khi tan việc thì về nhà, nhưng ăn cơm tối xong lại trở về công ty, cho đến đêm khuya vắng người mới về nhà, thậm chí có lúc ngày cả thời gian cơm tối cũng không về nhà.

Di Lan ở bên cạnh Ngôn Xảo Dung nửa bước cũng không rời, từ sau khi cô tới, căn bản không phải là Cao Kiều Tuyết Ngan quá bận rộn mà là viện có công việc để trốn tránh Ngôn Xảo Dung, bà bây giờ không biết bọn họ là làm sao.

Ngôn Xảo Dung lặng lẽ đứng ở ban công, không chớp mắt nhìn chăm chăm sân nhà.

“Xảo Dung, có phải hay không muốn gặp Tuyết Ngan?”

Nhìn gương mặt đầy nước mắt của Ngôn Xảo Dung làm cho Di Lan đau lòng đem cô ôm vào trong ngực.

“Di Lan, thật xin lỗi, để cho di phải lo lắng.” Ngôn Xảo Dung không muốn cho bất kỳ người nào nhìn thấy mặt yếu ớt của mình, vì vậy lau nước mắt xoay người đi vào phòng.

Ngôn Xảo Dung lấy tấm hình có chút ố vàng đã cất giữ từ lâu ra, người trong hình khiến cho cô hồi tưởng đến bà nội đã mất, làm trái tim cô ảm áp.

“Tại sao muốn đối với em như vậy, chẳng lẽ anh thật quên em sao? Em biết mình bất luận cố gắng thế nào, cũng không cách nào đè nén nỗi nhớ trong lòng đối với anh. Em không phải là không yêu anh, chẳng qua là, em muốn anh như trước đây ôn văn nho nhã, thiện giải nhân ý (khéo hiểu lòng người). Mấy ngày ở chung làm cho em biết, anh có lẽ thật sự đã quên em, anh biết em đau lòng lắm không? Em thật không biết mình rốt cuộc có nên hận anh hay không!”

Không lâu, cô đứng dậy tiến vào phòng tắm, đứng ở trước gương tự nói với mình: “Ngôn Xảo Dung, mày phải thực hiện lời thề! Hạnh phúc là do chính mình làm nên”

Kể từ mười lăm năm trước sau khi gặp gỡ người con trai đó, cô liền thề rằng sẽ không rung động trước bất kỳ người đàn ông nào, nếu như có cơ hội để cho cô gặp anh lần nữa, bất kể dùng phương pháp gì, cô cũng phải làm cho anh yêu cô.

Lúc này, Ngôn Xảo Dung ở trong lòng quyết định.

Ngôn Xảo Dung đi tới công ty, bất kể ngăn cản hay dùng ánh mắt kì lạ nhìn cô, trực tiếp đi vào phòng làm việc của Cao Kiều Tuyết Ngan.

“Tuyết Ngan, anh...” Đẩy cửa ra nhìn thấy Cao Kiều Tuyết Ngan đang họp, Ngôn Xảo Dung ngượng ngùng mà đóng cửa lại.

“Mấy người đi ra ngoài trước!” Cao Kiều Tuyết Ngan trong lòng dâng lên một trận vui sướng, mấy ngày nay bề bộn công việc đến đêm khuya mới có thể về nhà, nhưng bất luận đã trễ thế nào anh cũng sẽ đến phòng xem cô, nhưng Ngôn Xảo Dung cô đã sớm ngủ say, thật khó có được ngày tương đối thoải mái như hôm nay, tính về sớm một chút xem giai nhân, không nghĩ tới cô lại chạy đến công ty tìm mình. Nhìn cô hình như gầy đi rất nhiều, anh không khỏi tự trách vì công việc mà quên giai nhân.

Cao Kiều Tuyết Ngan đè nén nội tâm vui sướng xuống, kêu Ian mời Ngôn Xảo Dung tiến vào.

Ngôn Xảo Dung không biết vì sao sau khi nhìn thấy Cao Kiều Tuyết Ngan, thì đột nhiên ở trong lòng liền nổi giận.

“Tại sao muốn trốn tránh? Tại sao không trở về nhà?”

Nhìn thấy Ngôn Xảo Dung bởi vì quan tâm mình mà tức giận, Cao Kiều Tuyết Ngan thật là cao hứng.

“Công ty anh gần đây bận rộn, cũng khuya mới trở về, em bởi vì không thấy anh mà tức giận, có đúng hay không?”

“Không phải!” Tim của Ngôn Xảo Dung đập chậm một nhịp.

“Được rồi, tối nay anh còn có buổi xã giao, em về trước đi!” Cao Kiều Tuyết Ngan cũng không tin Ngôn Xảo Dung sẽ không rơi vào bẫy của mình.

“Không đi không được sao?” Chẳng lẽ công việc thật sự quan trọng hơn cô sao?

“Nếu như em đáp ứng yêu cầu của anh, anh sẽ không đi.”

“Yêu cầu gì?”

Cao Kiều Tuyết Ngan nâng cằm xinh xắn của Ngôn Xảo Dung lên, tà ác mà cười nói: “Tối nay đi cùng anh.”

“Cùng anh? Tại sao muốn em đi cùng anh?” Ngôn Xảo Dung không hiểu mà mở to mắt long lanh nước.

“Bởi vì tối nay anh muốn làm chuyện xấu.” Cô làm sao mà nghe không hiểu đây!

Ngôn Xảo Dung dùng ánh mắt khác thường đảo quanh ở trên người Cao Kiều Tuyết Ngan, không biết bây giờ anh muốn làm chuyện gì.

Một ý niệm thoáng qua trong óc của cô, chắc không phải đã bệnh rồi chứ?

“Em rốt cuộc có đáp ứng hay không?” Cao Kiều Tuyết Ngan ôm cô, không có ý tốt mà cách y phục vuốt ve thân thể của cô một cách hứng thú.

Ngôn Xảo Dung chợt xoay người chủ động hôn Cao Kiều Tuyết Ngan.

Cao Kiều Tuyết Ngan vì hành động bất thành linh của cô mà kinh ngạc.

“Tuyết Ngan, anh sẽ vĩnh viễn yêu em sao?” Cô thật không có cảm giác an toàn, giống như tùy thời mình sẽ mất đi anh, lại tiếp tục hôn lên môi của anh.

“Chuyện sau này anh không biết, cũng không muốn biết.”

Chuyện gì đang xảy ra đây, cô thế nào lại chủ động dịu dàng như thế.

Ngôn Xảo Dung như trêu đùa cắn một ngụm ở trên ngực của anh.

“Dung nhi, đừng chọn trêu chọc anh!” Anh không thể chịu nổi trêu đùa như vậy.

Ngôn Xảo Dung không nói hai lời liền kéo tay anh vui vẻ mà rời khỏi công ty, cùng nhau đi tới bãi đậu xe.

Bây giờ cô chỉ muốn được yêu Cao Kiều Tuyết Ngan, cho dù anh chỉ đem mình làm tình nhân cũng không sao.

Ngôn Xảo Dung nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Cao Kiều Tuyết Ngan, thật không dám tin anh sẽ vì mình mà ngừng lại trò chơi tình yêu; cô nhẹ vỗ gương mặt Cao Kiều Tuyết Ngan một cái sau đó đắc ý muốn chạy trốn, lại bị anh chiếm lấy.

“Dung nhi, hãy yêu anh! Đem tâm giao cho anh, anh sẽ cẩn thận che chở.”

“Đưa tay ra.”

Ngôn Xảo Dung đem bàn tay của cô chậm rãi để vào trong tay anh. “Chúng ta về nhà đi!”

Trong ba tháng này cô sẽ bỏ ra tất cả tình cảm, ba tháng sau, cô sẽ không có gì tiếc nuối mà rời đi. Ngôn Xảo Dung lặng lẽ nghĩ thầm trong lòng.

Đêm nay, bầu trời vô cùng long lanh xinh đẹp (tinh không phá lệ ánh sáng ngọc xinh đẹp), nghĩ đến sự ôn nhu của Tuyết Ngan và sự yêu thương của Di Lan đối với cô, Ngôn Xảo Dung liền cảm giác cô rất tàn nhẫn.

“Đang suy nghĩ gì?” Cao Kiều Tuyết Ngan ôm eo nhỏ nhắn của Ngôn Xảo Dung, thương yêu xoay người cô. “Em hơi gầy! Dung nhi, nghe nói em không ăn cơm, có chuyện gì phiền lòng sao?”

“Chính là anh nha! Ai bảo anh cũng không trở về nhà.”

Ngôn Xảo Dung bộ dạng nũng nịu làm cho Cao Kiều Tuyết Ngan yêu cực kỳ!

“Đúng vậy! Dung nhi, lần sau anh không dám.” Cao Kiều Tuyết Ngan thích thú trêu chọc nói, anh rất mừng vì cô đã giao ra tình cảm cho anh, nhưng lại sợ cô sẽ âm thầm trốn anh mà đi.

“Anh làm trò!” Ngôn Xảo Dung bị trêu chọc rất vui vẻ, thật hy vọng thời gian có thể dừng lại ngay vào thời khắc này đây, để cho anh và cô vĩnh viễn có thể vui vẻ như vậy, nhưng mà có thể sao? Cao Kiều Tuyết Ngan chẳng qua là đem cô trở thành tình nhân mà không phải là người yêu.

“Dung nhi, em biết không? Kể từ sau khi cha mẹ anh qua đời, anh cũng chưa từng có niềm vui. Nhưng bây giờ có em làm bạn, anh cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Em có phải có ma lực gì hay không, làm cho anh mê muội, trầm luân?”

Lời của Cao Kiều Tuyết Ngan làm cho Ngôn Xảo Dung hoàn toàn sụp đổ, cô không đáng giá để anh bỏ ra nhiều như vậy, nếu như tiếp tục như vậy nữa, cô nhất định sẽ không thể nào rời khỏi anh được.

“Tuyết Ngan, tại sao là em?” Chẳng lẽ Cao Kiều Tuyết Ngan không có quên cô?

“Anh cũng không biết, có lẽ đây chính là duyên phận đi!”

Có lẽ thật sự anh đã quên cô! Thời gian thật sự có thể làm người ta quên tất cả, cố gắng dẫu đi sự đau lòng, đối với anh mà nói có lẽ chẳng qua là việc nhỏ, nhưng mà cô lại vì vậy mà yêu anh!

“Dung nhi, em xem có sao băng kia!”

Ngôn Xảo Dung vội vàng nhắm hai mắt lại cầu nguyện, Cao Kiều Tuyết Ngan từ phía sau lưng lặng lẽ lấy ra một đôi nhẫn.

“Cầu nguyện cái gì?”

“Nguyện thượng đế cho cha em mau chóng khỏi bệnh, còn anh?”

Cao Kiều Tuyết Ngan đem chiếc nhẫn đưa đến trước mắt Ngôn Xảo Dung. “Hy vọng có người có thể giúp anh đeo nó lên, em nguyện ý không?”

Cao Kiều Tuyết Ngan cầm một chiếc nhẫn đeo lên tay Ngôn Xảo Dung, tiếp đó lấy một cái khác giao cho cô.

Ngôn Xảo Dung đeo chiếc nhẫn lên tay Cao Kiều Tuyết Ngan, sau đó nhón chân lên hôn trộm lên môi của anh một cái.

“Dung nhi, anh sẽ mãi mãi bên em, sánh ngang cùng trời đất, biển cạn đá mòn.”

Ôm lấy thân thể mềm mại thơm ngát của Ngôn Xảo Dung, Cao Kiều Tuyết Ngan dùng cằm nhẹ nhàng mà sát mái tóc của cô.

“Khuya lắm rồi, ngày mai anh còn phải làm việc, đi ngủ sớm một chút đi!”

“Cũng tốt.” Cao Kiều Tuyết Ngan dẫn Ngôn Xảo Dung tới mép giường, đỡ cô lên giường sau đó xoay người rời đi.

Đột nhiên, Ngôn Xảo Dung lao xuống giường, chạy đến sau lưng Cao Kiều Tuyết Ngan ôm lấy anh.

“Tuyết Ngan, anh... Có thể ở lại bên em không?”

“Tại sao?”

“Em sợ là sau khi mình ngủ dậy sẽ không còn được gặp lại anh!”

Cao Kiều Tuyết Ngan dịu dàng mà ôm lấy Ngôn Xảo Dung, hai người cùng nhau nằm trên giường, cho cô tựa vào lồng ngực săn chắc của mình, chỉ chốc lát sau cô liền ngủ thiếp đi.

Cao Kiều Tuyết Ngan di chuyển thân thể muốn trở về phòng, không nghĩ tới lại nghe thấy Ngôn Xảo Dung nói mê: “Tuyết Ngan, em thật là sợ, đừng rời khỏi em!” Anh đau lòng mà hôn cái trán của cô, nằm ở bên cạnh cô chăm chú nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, rồi sau đó không biết gì mà từ từ thiếp đi.

Ánh mặt trời trải khắp mặt đất, chút ánh sáng nhạt xuyên qua khe hở rèm cửa sổ chiếu vào phòng, Ngôn Xảo Dung bị ánh sáng chói mắt đánh thức, xoay người nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của Cao Kiều Tuyết Ngan.

Hai mắt mê người, cái mũi cao thẳng, thật là kiệt tác hoàn mỹ nhất của ông trời.

Ngôn Xảo Dung không nhịn được mà khẽ vuốt môi mỏng của Cao Kiều Tuyết Ngan, ai ngờ đột nhiên anh lại cắn ngón tay của cô.

“Anh cắn người ta!” Ngôn Xảo Dung làm nũng mà đánh Cao Kiều Tuyết Ngan.

“Sao lại dậy sớm như vậy, không ngủ thêm chút nữa?”

Ngôn Xảo Dung lắc đầu một cái, cô cong người nằm trọn vào lòng Cao Kiều Tuyết Ngan. “Em sợ anh sẽ để lại một mình em.”

“Đưa gối, anh sẽ không để em lại một mình.” Cao Kiều Tuyết Ngan cung chiều mà xoa xoa mái tóc của Ngôn Xảo Dung.

“Tuyết Ngan, em muốn đi làm cùng với anh, có được hay không?”

“Tại sao? Di Lan đối với em không tốt à?!”

“Mới không phải! Di Lan đối với em tốt vô cùng, nhưng mà ở nhà thật nhàm chán, để cho em đi đi!”

“Anh suy nghĩ một chút.” Muốn giải nhân của anh đi khắp nơi để cho người ta nhìn, không bằng đem cô khóa ở nhà.

“Tuyết Ngan, cho em đi làm đi!” Nhìn bộ dáng Cao Kiều Tuyết Ngan như không chịu, Ngôn Xảo Dung không thể làm gì khác hơn là xuất tuyệt chiêu.

“Nếu như anh không để cho em đi, em sẽ không ăn cơm.” Cũng không tin anh sẽ chịu để cô thương tổn tới mình như vậy.

“Được, anh đầu hàng! Cho em đi được chưa!” Cao Kiều Tuyết Ngan không chịu nổi Ngôn Xảo Dung trừng phạt anh như vậy.

“Cám ơn anh, em cũng biết anh hiểu em nhất.”

“Mau xuống lầu ăn sáng, nếu không lúc này dì Lan sẽ đột kích đến kiểm tra.”

Hai người giúp nhau thay quần áo, vội vã chạy xuống lầu.

Dì Lan nhìn hai người nô đùa ầm ĩ từ trên thang lầu chạy xuống, mừng rỡ: “Xảo Dung thật là một thiên sứ, kể từ khi con tới, cả nhà tràn đầy ấm áp, Tuyết Ngan cũng thay đổi cõi lòng hơn nhiều.”

“Dì Lan, con tới giúp một tay!” Ngôn Xảo Dung đi vào phòng bếp cầm bộ đồ ăn ra, bày ở trên bàn chỉnh tề.

“Tuyết Ngan, lúc này mang Xảo Dung đi ra ngoài đi dạo một chút sao?!”

“Dì Lan, đi đi cùng với chúng con nha!” Ngôn Xảo Dung làm nũng tựa vào trên vai Dì Lan.

“Dì không cần đi làm kỳ đà cản mũi của mấy con, mau ăn! Ăn xong rồi để đó chờ dì trở lại dọn dẹp.”

“Dì Lan, dì muốn đi đâu à?” Dì Lan vội vàng như thế, Cao Kiều Tuyết Ngan cảm thấy có cái gì không đúng.

“Dì đã hơn mười năm không gặp bạn cũ nên dì muốn đi gặp, dì muốn đi đón bà ấy. Đúng rồi! Tuyết Ngan, con không phản đối cho bà ấy ở nhà chúng ta chứ?”

“Cái nhà này có lúc nào mà con được làm chủ đâu?” Cao Kiều Tuyết Ngan cố ý chọc ghẹo Dì Lan, không nghĩ tới bà lại tưởng thật.

Dì Lan khi nghe lời của Cao Kiều Tuyết Ngan, nụ cười trên mặt trong nháy mắt biến mất.

“Nói đùa với dì thôi! Con sao lại không hoan nghênh, con mừng còn không còn kịp đó!”

“Con cái đứa nhỏ này, lại thích hù dọa dì!” Nói xong, Dì Lan liền vội vã mà rời đi.

Hai người bọn họ tiếp tục bữa ăn sáng.

“Thật là đẹp!” Ngôn Xảo Dung đứng ở trên đá san hô, nhìn sóng biển vỗ vào tạo lên một luồng bọt sóng.

“Mỗi khi anh có tâm tình phiền muộn, cũng sẽ tới đây đối với biển rộng mà hô to, lòng vì vậy mà bình tĩnh rất nhiều. Nhưng kể từ khi gặp em, thì ít tới chỗ này.”

Ngôn Xảo Dung quay đầu lại nhìn về phía Cao Kiều Tuyết Ngan, nói cho cùng, cô cũng giống như anh trước kia là quá buồn bực.

“Dung nhi, nếu như có thể, thật hy vọng chúng ta ở bên nhau mãi mãi.”

Em cũng hy vọng, nhưng mà thật xin lỗi, em không đủ khả năng để đem trái tim này cho anh, em không đủ tư cách yêu anh.

“Dung nhi, bất kể phát sinh chuyện gì, anh muốn em biết, anh không thể không có em.”

Giác quan thứ sáu của Cao Kiều Tuyết Ngan nói cho anh biết, một ngày nào đó Ngôn Xảo Dung sẽ lặng lẽ mà ra đi, tuy không muốn tin, nhưng mà vẫn sợ.

Cao Kiều Tuyết Ngan cầm bàn tay nhỏ bé của Ngôn Xảo Dung “tay của em lạnh quá, chúng ta trở về thôi!” Anh đem áo khoác của mình khoác cho Xảo Dung rồi ôm cô lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Hai người mới vào cửa lớn, liền thấy hành lý túi lớn túi nhỏ.

“Ôi trời! Bạn của dì Lan muốn ở lâu dài sao! Nhớ ngày đó lúc em tới cũng không có mang cái gì, thế này không phải quá khoa trương sao!” Cao Kiều Tuyết Ngan ngạc nhiên mà nói với Ngôn Xảo Dung.

Đột nhiên có một cô gái lao ra ôm lấy Cao Kiều Tuyết Ngan, cô ấy thoạt nhìn tuổi tương đương với Ngôn Xảo Dung. Dd//q/d/

“Tuyết Ngan, anh biết không? Mỗi khi rời xa anh, mỗi một giây em đều nhớ anh, lần này em trở lại cũng không rời khỏi anh nữa.”

Xem hai người bọn họ thân mật như thế, Ngôn Xảo Dung không khỏi tức giận, ngay sau đó liền chạy về phòng.

“Dung nhi, Dung nhi!” Cao Kiều Tuyết Ngan muốn đuổi theo, nhưng cô gái vẫn ôm chặt không thả. “Dục Khiết, đừng có như vậy được không?”

“Anh làm gì mà quan tâm cô ấy như vậy, em thật vất vả mới trở về, em không chịu! Em muốn anh ở cùng em.”

“Cô buông tay ra mau, tôi cảnh cáo cô! Tốt nhất ở trước mặt Dung nhi ít nhắc tới quá khứ của chúng ta, nếu không đừng trách tôi không khách khí với cô.” Cao Kiều Tuyết Ngan hất tay Sam Phở Dục Khiết ra, lo lắng mà xông lên lần.

Cao Kiều Tuyết Ngan đột nhiên thay đổi làm cho Sam Phở Dục Khiết sợ hãi chạy đến phía dì Quỳnh khóc lóc kể lể.

“Dì Quỳnh, Tuyết Ngan khi dễ con, anh ấy mới vừa rống lên với con.”

“Sẽ không nha! Tính tình của Tuyết Ngan làm sao có thể thay đổi nhiều như thế?” Dì Lan hoài nghi Sam Phở Dục Khiết nói dối.

“Làm sao mà không thể! Anh ấy mới vừa rồi vì một cô gái mà rống lên với con, con không chịu! Con muốn cô ta chuyển đi.”

“Cô gái nào? Dì Lan, bà không quên nhà Cao Kiều cùng nhà Sam Phở chúng ta có ước định chứ?”

Nhớ ngày đó mẹ của Cao Kiều Tuyết Ngan thấy Sam Phở Dục Khiết mới sinh ra, liền thích cô, muốn cô làm con dâu nhà Cao Kiều; cũng bởi vì cái ước định này nên năm Sam Phở Dục Khiết được tám tuổi liền mang vào nhà Cao Kiều, cho đến mười mấy năm trước cha mẹ Cao Kiều Tuyết Ngan qua đời, cô mới trở lại Bắc Hải Đạo (Hokkaido) nhà Sam Phở.

“Cái này...” Dì Lan ấp úng nói không ra lời.

Dì Quỳnh thấy thế, trong lòng biết rõ Cao Kiều Tuyết Ngan và cô bé kia cũng không hề đơn thuần, bà tuyệt đối không thể để cho cô bé kia gây tổn hại tới tiểu thư, nhất định phải trăm thảo trừ căn (diệt cỏ tận gốc).

“Dung nhi! Em mở cửa ra!” Nghe Cao Kiều Tuyết Ngan gọi, Ngôn Xảo Dung vội vàng lau nước mắt, đi tới trước cửa mở cửa cho anh.

Vừa vào trong phòng, Cao Kiều Tuyết Ngan đi tới trước mặt của Ngôn Xảo Dung, cúi đầu nhìn cặp mắt của cô đỏ lên bởi vì thương tâm mà khóc.

“Dung nhi, không nên im lặng như thế được không? Anh biết em nhất định có chuyện muốn hỏi anh, đừng giấu ở trong lòng.”

“Tôi còn có thể hỏi cái gì, anh nguyện ý nói cho tôi biết sao, dĩ nhiên là sẽ không nói rồi.”

“Em đang ghen!” Thật đáng chết, sớm nên hỏi dì Lan bạn cũ kia là ai, chứ không để cho Dung nhi của anh ăn hũ dấm lớn như vậy, bất quá đáng điệu của cô khi ghen cũng thật đáng yêu.

“Không có! Tôi nào có tư cách ăn dấm với anh, tôi chẳng qua là tình nhân của anh với kỳ hạn ba tháng mà thôi.”

“Không cho nói em nói về mình như vậy.”

Đây chẳng qua là một phần trong kế hoạch, nhìn bộ dáng của cô đối với anh có hiểu lầm càng lúc càng sâu!

“Vậy anh muốn tôi phải nói như thế nào!”

Nhìn Ngôn Xảo Dung lúc này kích động như thế, Cao Kiều Tuyết Ngan hôn đôi môi của cô, không để cho cô tiếp tục nói lời mà anh không thích nghe chút nào. “Dung nhi, tin tưởng anh được không?” Anh ôm cô lên giường, nhẹ nhàng hôn lên tai nhạy cảm của cô, cảm giác được Ngôn Xảo Dung khẽ run, anh cũng không dừng mà hạ xuống hôn cổ cô.

“Dung nhi, em quá nhạy cảm.”

“Tuyết Ngan, không muốn...” Ngôn Xảo Dung không biết mình rốt cuộc làm thế nào, một cổ lửa nóng tấn công toàn thân.

“Còn nhớ rõ em thiếu anh một đêm không? Anh bây giờ phải đòi lại.” Cao Kiều Tuyết Ngan xấu xa mà ngậm vành tai của Ngôn Xảo Dung, cũng khẽ vuốt da thịt non mềm của cô.

Chợt một tràng tiếng gõ cửa vang lên, phá vỡ không khí mập mờ giữa bọn họ.

“Chuyện gì?” Cao Kiều Tuyết Ngan thầm nghĩ ở trong lòng, là người nào không biết sống chết?

“Tuyết Ngan, anh đang ở trong đó à! Em muốn tìm anh nói chuyện phiếm, ra ngoài được không?”

“Bây giờ tôi không rảnh, cô tìm người khác đi!” Lại là cái người phiền phức đó!

“Anh đang làm việc gì? Em có thể giúp anh nha!” (haha, người ta làm chuyện “nội bộ” mà cũng muốn xen vào, à)

Cao Kiều Tuyết Ngan quả thực dở khóc dở cười, theo anh biết nếu như không đi ra ngoài, Sam Phổ Dục Khiết nhất định sẽ phá hủy cánh cửa kia, dù sao cũng bị cô ta làm cho mất hết hứng thú.

Vì vậy anh cúi ở bên tai Ngôn Xảo Dung nói nhỏ nhẹ: “Nhớ là em thiếu anh một đêm đấy.”

“Tuyết Ngan, người ta không thoải mái, không muốn đi ra ngoài.”

“VẬY CŨNG TỐT! Như thế anh sẽ đem bữa trưa lên, em nghỉ ngơi thật tốt.”

Cao Kiều Tuyết Ngan giúp Ngôn Xảo Dung đắp kín mền mới xoay người rời đi.

Thấy anh đi ra, Sam Phổ Dục Khiết cảm thấy kỳ quái hỏi: “Tuyết Ngan, anh đổi phòng sao?”

“Dục Khiết, cô không phải là có lời gì muốn nói với tôi sao, cô nói đi!”

Cao Kiều Tuyết Ngan thật sự cảm thấy rất phiền, người mình yêu là Ngôn Xảo Dung, lại không thể làm trái với ý định của mẹ, rốt cuộc nên làm thế nào cho phải?

“Tuyết Ngan, em muốn biết cô gái kia là ai?”

“Chuyện không liên quan đến cô, cô muốn nói chỉ là việc này? Tôi mệt rồi muốn trở về phòng nghỉ ngơi.” Quả thực anh đã mệt mỏi!

“Em có thể không cần biết trong khoảng thời gian trước anh có người phụ nữ khác, nhưng bây giờ em đã trở lại, anh cũng nên dừng lại đi! Em không hy vọng trong lòng của anh còn có người khác.”

“Dục Khiết, tôi và cô đều không phải là tự nguyện. Cô phải đi tìm người đàn ông thật lòng yêu cô, để cho hắn thật sự quý trọng cô.”

“Cao Kiều Tuyết Ngan, anh làm em quá thất vọng! Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chẳng lẽ anh một chút cũng không cảm giác được em đối với anh là yêu sao? Vì anh, em không biết cự tuyệt bao nhiêu người theo đuổi, cũng có thể không thèm để ý anh sờ tác sờ vi (làm những gì), anh còn muốn em làm thế nào?”

“Dục Khiết, cưỡng cầu trong tình yêu sẽ không có hạnh phúc, cô có hiểu được không? Tôi không muốn tiếp tục nữa, nếu không cô sẽ bị tổn thương nhiều hơn, lúc cô yêu còn chưa có sâu đậm, dứt khoát đi, cô buông tha cho tôi đi! Như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt. Tôi đói rồi! Cùng nhau đi xuống ăn cơm.”

Mẹ, hy vọng người tha thứ cho con, con không muốn cùng người mình không thương sống với nhau cả đời. Cao Kiều Tuyết Ngan nói thầm ở trong lòng.

Thật ra thì Ngôn Xảo Dung căn bản không ngủ, sau khi nghe thấy bọn họ nói chuyện, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

“Mình có nên lưu lại nơi này nữa hay không, phá hư nhân duyên của bọn họ, mình thật đáng chết!”

Ngôn Xảo Dung không ngừng tự trách cứ mình, mà những lời này cũng làm cho di Quỳnh tránh ở ngoài cửa nghe được.

“Biết mình không nên ở lại chỗ này, thì mau cút đi!”

Ngôn Xảo Dung kinh hoàng từ trong chăn ngồi dậy, nhìn di Quỳnh đẩy cửa đi vào.

“Thật xin lỗi! Tôi biết làm như vậy thật vô lễ, cho tôi tự giới thiệu, tôi là bà vú của Dục Khiết tiểu thư. Tôi hy vọng cô biết, tiểu thư nhà chúng tôi thân phận lần địa vị cùng Tuyết Ngan thiếu gia tuyệt đối xứng đôi nha! Về phần cô, nói dễ nghe một chút là tình nhân, khó nghe một chút chính là tham tiền của nhà Cao Kiều!” Nhìn Ngôn Xảo Dung một bộ dáng đáng thương, di Quỳnh thật muốn hung hăng mà tát cho cô ta hai cái, cô là cái gì mà dám câu dẫn Tuyết Ngan thiếu gia.

“Không phải vậy, tôi thật không biết anh ấy đã có vị hôn thê, nếu không tôi sẽ không theo anh ấy tới đây.”

“Nói thì phải làm được đó. Tôi cảnh cáo cô, tốt nhất mau rời khỏi nơi này, cô muốn bao nhiêu tiền tôi có thể cho cô.”

“Tôi không cần tiền. di Quỳnh, xin cho tôi thêm hai tháng, đến giờ tôi tự nhiên sẽ rời đi.” Ngôn Xảo Dung muốn cho em gái được an toàn.

“Được, liền hai tháng. Tôi muốn cô hoàn toàn biến mất trước Tuyết Ngan thiếu gia, cô làm được không?”

“Tôi làm được.” Tuyết Ngan, thật xin lỗi.

Di Quỳnh sau khi nghe Ngôn Xảo Dung cam kết, xoay người rời phòng.

Cao Kiều Tuyết Ngạn sau đó tiến vào. “Dung nhi, Di Quỳnh có phải nói với em những điều gì không?”

Lúc Di Quỳnh vừa rời đi, bộ dáng nham hiểm kia, làm cho Cao Kiều Tuyết Ngạn lo lắng bà ta có nói điều không nên nói mà tổn thương Ngôn Xảo Dung hay không.

“Không có a! Bà ấy chẳng qua là tới xem em một chút mà thôi, chớ đoán lung tung. Oa! Thức ăn hôm nay thật là ngon, anh có phải đem toàn thức ăn ngon mà gấp cho em hay không!”

Thấy bộ dáng Ngôn Xảo Dung tươi cười rạng rỡ, Cao Kiều Tuyết Ngạn cuối cùng cũng an tâm nhiều. “Đúng nha! người em không thoải mái, ăn nhiều một chút mới có sức khỏe.”

“VẬY em chẳng phải là sẽ biến thành người mập sao, anh xấu thật đó!”

“Sẽ không, sau này anh sẽ cho em vận động trên giường nhiều một chút, như vậy chẳng những không mập, còn có thể trở nên thon thả xinh đẹp hơn! Tới đây, anh bón cho em.” Vừa nói, Cao Kiều Tuyết Ngạn cẩn thận bón cơm cho Ngôn Xảo Dung.

Cho đến Ngôn Xảo Dung liên tiếp lắc đầu, “Em ăn không vô!”

“Ăn ít như vậy, xem ra em thật sự đã ngã bệnh.” Cao Kiều Tuyết Ngạn đưa tay sờ trán của Ngôn Xảo Dung. “Ừ! Anh xem em là bệnh tương tư rồi.”

“Lại nói lung tung rồi! Xảo Dung, đừng để ý đến nó. Con gần đây khẩu vị không tốt, dì nấu chén cháo tổ yến cho con, tới đây! Nhân lúc còn nóng mau ăn đi!” Di Lan đi tới nói. Bà biết trong những ngày kế tiếp, Ngôn Xảo Dung sẽ rất đáng thương.

Bà già như bà ở nhà này thật không biết có năng lực bảo vệ cô hay không?

“Di Lan, người thiên vị! Tại sao con không có?”

“Con thì không cần! Tránh cho con ăn xong tỉnh lực tràn đầy khi dễ Xảo Dung.”

“Dung nhi, em xem di Lan của em khi dễ anh.” Cao Kiều Tuyết Ngạn giống như đứa bé mà nắm ống tay áo của Ngôn Xảo Dung.

“Con, đứa nhỏ này hại di mà không biết ngượng!” di Lan cùng Ngôn Xảo Dung bị Cao Kiều Tuyết Ngạn chọc cho bật cười.

Ở trong bóng tối Di Quỳnh nghe lén lại xem thường. “Tôi muốn cho cô biết, người nào mới thật sự là nữ chủ nhân.”

Ngôn Xảo Dung ở trong phòng tắm đang tắm, nghĩ tới trước đó Di Quỳnh nói.

“Mình nên làm thế nào đem Tuyết Ngạn trả lại cho Dục Khiết? Mình thật lòng thương anh ấy, nhưng anh ấy cuối cùng không thuộc về mình.”

Phút chốc, đèn đột nhiên tắt.

“Ai?” Ngôn Xảo Dung khăn trương từ trong hồ tắm đứng lên, vịn tường muốn tìm nguồn điện mà mở chót.

“Ngôn Xảo Dung, cô lại dám đem lời của tôi gió thoảng bên tai, xem tôi dạy dỗ cô như thế nào!”

Là Di Quỳnh! “di Quỳnh, tôi đã làm sai chuyện gì? Bà không phải nói cho tôi hai tháng sao.”

“Đã làm sai chuyện gì chính trong lòng cô biết rõ, cô biết rõ tiểu thư nhà chúng tôi là con dâu nhà Cao Kiều, còn vọng tưởng ngồi lên vị trí đó, cô đừng nằm mộng!” di Quỳnh giơ tay cho Ngôn Xảo Dung hai bạt tai. “Tôi muốn cho cô biết người nhà Sam Phở không phải là dễ khi dễ.” Trên mặt của bà ta hiện ra nụ cười âm hiểm.

“Không nên như vậy! A...” Ngôn Xảo Dung suy yếu làm sao có thể là đối thủ của Di Quỳnh, chưa tới hai ba cái đã ngã xuống.

Di Quỳnh từ trong lòng dâng lên một cỗ căm hận. “Tiện nhân! Cô không phải là rất khỏe sao? Làm sao tát một cái liền ngã xuống rồi?”

Di Quỳnh ác độc mà đem đầu Ngôn Xảo Dung nhấn vào trong nước, mà Ngôn Xảo Dung tâm hoảng không ngừng vùng vẫy.

Phút chốc, bà ta nâng mặt Ngôn Xảo Dung lên, từ trên người lấy ra một cây dao nhỏ sắc bén.

“Hôm nay tôi sẽ phá hủy gương mặt này của cô, xem cô còn có năng lực gì mà đi câu dẫn Tuyết Ngạn thiếu gia!”

“Không, không muốn...” Ngôn Xảo Dung sợ hãi muốn tránh ra, nhưng đã không còn kịp nữa.

“A ——” hai dòng vết thương đỏ tươi ở trên khuôn mặt Ngôn Xảo Dung, quá mức kinh hoàng làm cô ngất đi.

“Ngôn Xảo Dung, đây là cô tự tìm! Ha ha...”

Thời gian không biết qua bao lâu, di Quỳnh mới rời phòng, để lại một mình Xảo Dung ở trong phòng tắm tự sinh tự diệt.

Tiếng gõ cửa vang lên, lại thủy chung không thấy bất luận ai tới mở cửa, Cao Kiều Tuyết Ngạn đứng ở ngoài cửa rốt cục không nhìn được, ý đồ muốn đưa tay mở cửa đi vào.

Một tiếng khách! Cửa được mở ra, đến gần bên giường nhưng không thấy ai cả.

“Có phải là ở phòng tắm hay không?” Cao Kiều Tuyết Ngạn đến gần phòng tắm, nhẹ chuyển động cửa.

“Kỳ quái! Làm sao một chút thanh âm cũng không có?” Thân thể mềm mại trên sàn nhà kia chính là... Anh lập tức xông về trước.

“Dung nhi, tại sao có thể như vậy? Đừng đùa giỡn với anh!”

Cao Kiều Tuyết Ngạn từ sàn nhà đem Ngôn Xảo Dung ôm vào để trong hồ tắm đã lạnh. “Dung nhi, em kiên nhẫn một chút.”

Đem Ngôn Xảo Dung an bài xong, Cao Kiều Tuyết Ngạn vội vàng mà chạy xuống lầu.

“Mau gọi điện thoại gọi Bác sĩ Vương!” Nói xong, anh cũng không quay đầu lại mà lại đi về phòng của Ngôn Xảo Dung.

Người ngồi ở trong phòng khách thấy thế, vội vàng đứng dậy đi theo sau lưng Cao Kiều Tuyết Ngạn.

“Dung nhi, bác sĩ sẽ nhanh đến thôi, em ngàn vạn lần chớ gặp chuyện không may. Dung nhi!”

Cao Kiều Tuyết Ngạn hận mình rõ ràng có dự cảm xấu, còn không canh chừng cô, làm cho cô xảy ra chuyện.

“Xảo Dung, đứa nhỏ của tôi. Tuyết Ngạn, chuyện gì đã xảy ra?”

Di Lan nhìn thấy Ngôn Xảo Dung vô tội bị hại, thật sự là không nỡ, nước mắt không ngừng mà chảy xuống.

“Tôi còn tưởng rằng là chuyện gì to tát.” Di Quỳnh khinh thường lời kéo Sam Phổ Dục Khiết rời đi.

“Di Quỳnh, bà nói cái gì?” Tại sao di Quỳnh mới vừa rồi nhìn trông có chút hả hê mà nói lời đó? Chẳng lẽ...

“Là bà có đứng hay không?” Sam Phổ Dục Khiết kéo di Quỳnh xuống lầu. “Tại sao phải làm chuyện như vậy, người khác sẽ nhìn chúng ta như thế nào?” Cô xoay người đi trở về phòng.

“Tôi làm như vậy còn không phải là hoàn toàn vì cô. Nếu như không đến ra oai phủ đầu cô ta một chút, cô ta sẽ không biết thân phận của mình.” di Quỳnh khoanh hai tay, hậm hực mà nghe tiếng vang từ trong phòng truyền ra.

“Di Quỳnh, tôi căn bản cũng không để ý Tuyết Ngạn đối với tôi thế nào, tôi một chút cũng không thương anh ấy, chẳng qua là xem như anh trai mà tôn trọng. Người tôi yêu vẫn còn ở Bắc Hải Đạo chờ tôi, lúc trước tôi còn rất lo lắng, bây giờ rốt cục có thể xem như trút được gánh nặng.”

Trước khi tới nhà Cao Kiều, Sam Phổ Dục Khiết đã từng một lần cùng với mẹ cô thương lượng hôn sự của mình, nhưng vì lo sự nghiệp của cha có nguy cơ cần trợ giúp, mẹ cô không tán thành ý tưởng của cô; cho đến khi cha cô ra lệnh cô phải cố hết sức dụ dỗ Cao Kiều Tuyết Ngạn cưới cô, sau thuận lý thành chương (hợp lẽ) mà nuốt tất cả tài sản của anh, cô mới hiểu rõ sự tình nghiêm trọng, nếu không cha mẹ cũng sẽ không ép gả cô cho Cao Kiều Tuyết Ngạn.

Di Quỳnh nhìn cô, “Cô chẳng lẽ quên sự nghiệp của ông chủ còn cần cô tới cứu?”

“Di Quỳnh, dù là như vậy, bà cũng không cần phải hại người!” Sam Phổ Dục Khiết không nhận mà phản bác.

“Dục Khiết, đừng quên! Chúng ta ngồi chung một con thuyền, thuyền lật đối với cô và tôi đều không tốt.”

“Di Quỳnh, bà thay đổi rồi!” Không nghĩ tới di Quỳnh đã trở nên tàn nhẫn như thế.

“Hoàn cảnh sẽ thay đổi một người, vì đạt được mục đích nhất định không chừa thủ đoạn nào. Dục Khiết, cô còn trẻ không hiểu, nhưng hãy nhớ, như vậy cô mới có thể sinh tồn.” Di Quỳnh vỗ nhẹ lưng Sam Phổ Dục Khiết, xoay người đi xuống lầu.

Sam Phổ Dục Khiết phảng phất bị loại kinh sợ thật lớn mà lâm bảm tự nói: “Tuyết Ngạn, tha thứ cho em.”

Sau khi xem xét bệnh tình xong, Bác sĩ Vương mang Cao Kiều Tuyết Ngạn và di Lan đến phòng khách.

“Tuyết Ngạn, di Lan, chăm sóc cho cô ấy thật tốt, có phát sinh chuyện gì, nhớ lập tức liên lạc với tôi. Di Lan, làm phiên lão nhân gia bà chứng nhiều thực phẩm cho cô ấy ăn lót dạ, bệnh viện còn có việc tôi đi trước.”

“Tôi tiễn Bác Sĩ Vương trở về.” Di Lan theo sát ở sau lưng bác sĩ Vương, mãi cho đến cửa.

“Bác sĩ, có thể nói cho tôi biết, vì nguyên nhân gì mà cô ấy biến thành như vậy? Còn có vết thương trên mặt cô ấy...”

“Cô ấy là bởi vì ngoại lực đánh mà dẫn đến nội thương, về phần vết thương trên mặt, rất xin lỗi! Tôi đã cố hết sức.”

Sau khi tiễn bác sĩ Vương đi, dì Lan đau lòng mà núp ở trong bụi cây khóc thút thít.

“Ông trời! Ngài muốn phạt thì trừng phạt tôi được rồi, Xảo Dung là vô tội. Phu nhân, cầu xin bà tiếp nhận Xảo Dung đi! Cô ấy là đứa bé ngoan.” Dì Lan đau lòng mà đánh mình, biết rõ dì Quỳnh sẽ đối phó Xảo Dung mà bà lại không thể làm gì được.

“Dung nhi! Em mau tỉnh lại, em không phải nói muốn cùng đi với anh tới công ty sao?” Cao Kiều Tuyết Ngan khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Ngôn Xảo Dung, nhìn thấy hai đường vết thương kia mà giật mình, làm cho toàn bộ tim anh bị bóp chặt lại.

“Tuyết Ngan...” Ngôn Xảo Dung giống như nghe lời của Cao Kiều Tuyết Ngan, chậm rãi mà mở hai mắt ra.

“Dung nhi, em đã tỉnh! Thật xin lỗi, là anh không chăm sóc em thật tốt.” Anh đau lòng mà hôn Ngôn Xảo Dung.

“Nói cho anh biết, là ai?” Anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đó.

“Tuyết Ngan, không có chuyện gì. Là tự em không cẩn thận ở phòng tắm té ngã, mới có thể đau đến bất tỉnh. Là em quá vô dụng! Đừng lo lắng nữa được không?” Ngôn Xảo Dung biết không có thể đem chuyện của dì Quỳnh nói cho Cao Kiều Tuyết Ngan biết được, nếu không anh sẽ đuổi bọn họ đi.

“Đừng có gạt anh!” Thấy đáng đáp Ngôn Xảo Dung lòng vẫn còn sợ hãi, đánh chết anh cũng không tin.

“Tuyết Ngan, tin tưởng em được không?” Ngôn Xảo Dung rúc vào lồng ngực bền chắc của anh, vuốt ve khuôn mặt tuấn dật của anh.

Cao Kiều Tuyết Ngan tức giận nhìn Ngôn Xảo Dung. “Vết thương trên mặt em giải thích thế nào?”

Ngôn Xảo Dung xoa băng gạc trên mặt mình, nhớ tới dì Quỳnh đối với mình gây tổn thương, không khỏi liên tiếp run rẩy.

“Dung nhi, nói cho anh biết!”

“Tuyết Ngan, coi như là em cầu xin anh! Chớ truy cứu chuyện này nữa, được không?”

Cao Kiều Tuyết Ngan đề xuống lửa giận trong lòng, âm ách hỏi: “Tại sao em không để cho anh biết?”

Ngôn Xảo Dung nhìn thẳng vào hai mắt của Cao Kiều Tuyết Ngan. “Nếu như yêu em, hãy để cho em cất giữ chút bí mật, được không?”

“Đồng ý với anh, để cho anh và em ngủ cùng một phòng.” Cao Kiều Tuyết Ngan muốn chăm sóc cho Ngôn Xảo Dung thật tốt, tuyệt đối không thể để cho chuyện tới ngày hôm qua tái diễn nặng hơn, anh không biết trái tim mình còn có thể chịu đựng được đả kích như vậy hay không.

“Không thể.” Cô không thể tổn thương Sam Phở Dục Khiết nữa.

“Chuyện anh đã quyết định, người nào cũng không thể sửa đổi. Dung nhi, em cũng cần người chăm sóc, dì Lan tuổi cũng đã cao, em chịu để bà ấy vì em mệt nhọc như vậy sao?”

“Em...”

“Cứ quyết định như vậy đi. Em cũng nên nghỉ ngơi, anh sẽ ở lại chỗ này canh chừng em, mau khỏe, mới có thể theo anh đến công ty đi làm.” Cao Kiều Tuyết Ngan nhẹ nhàng in nụ hôn lên trán Ngôn Xảo Dung.

Sau đó, Cao Kiều Tuyết Ngan gọi người làm tới canh chừng cửa phòng, ngoại trừ anh cùng dì Lan ra, nghiêm cấm bất luận kẻ nào bước vào.

Cao Kiều Tuyết Ngan gọi dì Lan tới thư phòng, anh biết dì Lan nhất định hiểu rõ chân tướng sự việc.

“Tuyết Ngan, con không chăm sóc cho Xảo Dung mà ở chỗ này làm cái gì?”

“Dì Lan, dì biết chân tướng sự việc có đúng hay không? Con đã hỏi Xảo Dung, cô ấy đã nói ra.” Dì Lan thật xin lỗi, con không thể không nói như vậy.

“Tuyết Ngan, bọn họ làm vậy bất đắc dĩ có nỗi khổ tâm, nể mặt phu nhân, tha thứ bọn họ đi!”

“Dì Lan, nếu dì vì bọn họ cầu cạnh, con còn có lý do gì không tha thứ họ. Nhưng mà, bọn họ lần sau còn tái phạm, đừng trách con vô tình.”

“Tuyết Ngan, như thế này đi, đi một mua chút thức ăn Xảo Dung thích ăn, dì sẽ làm vài món bổ dưỡng cho Xảo Dung ăn.” Nói xong, Dì Lan vẫn còn nghi ngờ lời của anh, xoay người nhìn về phía anh. “Tuyết Ngan, Xảo Dung đã nói cho con biết thật sao?”

Chẳng lẽ Xảo Dung không biết như vậy sẽ thương tổn bao nhiêu người sao?

“Không có, là đi mới vừa rồi nói cho con biết, đi quên à!”

Nhìn bộ dạng Cao Kiều Tuyết Ngan được như ý, đi Lan biết mình bị gat, thờ phỉ phò mà xoay người rời đi.

“Tôi sẽ không để cho các người phách lối quá lâu, người của Cao Kiều Tuyết Ngan tôi mà các người cũng dám động!” Anh lạnh lùng thốt.

“Xảo Dung, bác sĩ nói thân thể con yếu, bồi bổ một chút được không. Di Lan không biết con thích ăn cái gì, nói cho đi biết, đi với Tuyết Ngan đi mua về cho con ăn.” Nhìn thấy mặt Ngôn Xảo Dung không có chút máu, đi Lan không khỏi bắt đầu lo lắng. “Đi đã đem nó thôi nguội, mau ăn đi!”

Ngôn Xảo Dung cảm thực phẩm bổ dưỡng ăn một ngụm lại một ngụm, khiến cho đi Lan nhìn mà lòng chua xót.

“Di Lan, Tuyết Ngan đang nghỉ ngơi sao?”

“Con muốn gặp nó, đi sẽ đi gọi.” Di Lan vội vàng đứng dậy, lại bị Ngôn Xảo Dung kéo lại.

“Di Lan, để cho anh ấy nghỉ ngơi đi, vì con, anh ấy nhất định đã mệt mỏi rồi. Thật xin lỗi, khiến cho đi lo lắng.”

“Cái đứa nhỏ này làm sao khách khí như vậy! Di coi con như con của mình, chớ nói vậy khiến cho đi thất vọng.”

Di Lan khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt của Ngôn Xảo Dung, không khỏi nghĩ tới bạn cũ của phu nhân.

“Xảo Dung, mẹ con có phải người Đài Loan hay không, gọi Liễu Mạn Lăng?”

“Đúng vậy!” Ngôn Xảo Dung kinh ngạc nhìn đi Lan, “đi Lan, đi biết mẹ con sao?”

“Đúng! Mẹ con là một cô gái vô cùng xinh đẹp lại hiền thực, làm đồ thủ công vô cùng tinh xảo, phu nhân lúc còn sống, đã từng vì muốn mẹ con giúp bà thêu một cái khăn tay, còn tự thân tới cửa gặp mặt; về sau, mẹ con bị thành tâm của phu nhân làm cảm động, thêu ‘long phượng trình tường’ ở trên khăn tay mà đưa cho phu nhân. Phu nhân vô cùng yêu thích chiếc khăn tay đó, cùng mẹ con kết bái làm chị em. Kể từ đó, phu nhân gần như mỗi ngày đều đến nhà con, mỗi khi nhìn thấy bốn chị em các con, phu nhân đều vô cùng vui vẻ.”

“Con còn nhớ rõ bà ấy thích dẫn chúng con đi biệt thự lớn chơi!” Ngôn Xảo Dung vui vẻ mà nói, “Bà ấy có một con trai có cá tính ngỗ nghịch, mỗi lúc chúng con trở về, anh ấy cũng sẽ một mình đứng ở bên cửa sổ.”

“Đúng vậy! Cho đến sau khi bà của con qua đời, mẹ con đến nơi ở mới nên không còn liên lạc. Phu nhân vì chuyện này cơ hồ ngày ngày mặt mày ủ rũ, thật ra thì phu nhân rất muốn nói cho mẹ con biết, hy vọng bà đem một người trong các con của mình cho làm con dâu bà ấy. Không nghĩ tới còn chưa kịp nói, liền mất đi tin tức của các người.” đi Lan nhìn về phía Ngôn Xảo Dung nói.

“Ông trời thật là rất trêu chọc người, không ngờ sau nhiều năm như vậy, con thế nhưng lại được Tuyết Ngan mang về nhà.” Di Lan cao hứng mà ôm lấy Ngôn Xảo Dung.

“Di Lan, vậy chuyện của Dục Khiết là như thế nào?” Ngôn Xảo Dung tràn đầy nghi vấn.

“Lúc Dục khiết mới ra đời phu nhân thấy cô ấy lớn lên giống một người trong bốn chị em các con, cho nên mới quyết định hôn ước.” Di Lan nói xong, đột nhiên nhảy lên, “Xảo Dung, phu nhân trước khi lâm chung từng đã thông báo, có cơ hội tìm được bốn chị em các con lời hôn ước kia liền mất đi hiệu lực!” Bà cao hứng mà cười không ngừng.

“Di Lan, con không muốn phá hư chuyện của Tuyết Ngan và Dục Khiết. Xin đi đồng ý với con, tuyệt đối không thể đem chuyện này nói cho Tuyết Ngan.”

“Xảo Dung, chẳng lẽ con không thương Tuyết Ngan?” Di Lan bây giờ bị Ngôn Xảo Dung làm cho hồ đồ.

“Cũng là bởi vì quá yêu Tuyết Ngan, mới hy vọng anh ấy có thể được hạnh phúc.”

“Xảo Dung, con không cảm thấy mình quá ngu sao? Người Tuyết Ngan yêu là con nha!”

Ngôn Xảo Dung đột nhiên xuống giường quỳ gối trước mặt Di Lan. “Di Lan, coi như là con van đi!”

“Xảo Dung, con đang làm cái gì vậy?” Di Lan bị hành động của Ngôn Xảo Dung hù dọa, đưa tay muốn đem cô đỡ dậy.

Ngôn Xảo Dung đẩy tay Di Lan ra. “Di Lan, cầu xin đi đồng ý với con, nếu không con sẽ không đứng lên.”

“Xảo Dung ——” thấy cô kiên trì như vậy, Di Lan không biết nên khuyên cô như thế nào. “Được rồi! Đi đồng ý với con là được.” Sau khi đỡ Ngôn Xảo Dung dậy, bà đau lòng đi ra khỏi phòng.

Cao Kiều Tuyết Ngan tới tìm Di Lan, đứng ở cạnh cửa, nghe được chuyện hai người rõ ràng, không trách được Di Lan đối với Xảo Dung tốt như vậy, cũng là bởi vì cái nguyên nhân này.

Chẳng lẽ cô bé ở nơi tế bái kia là...

Di Lan đi ra khỏi phòng, thấy vẻ mặt Cao Kiều Tuyết Ngan suy nghĩ sâu xa đứng ở cạnh cửa, liền vỗ nhẹ lên bờ vai của anh.

“Tuyết Ngan, chúng ta đi thôi!” Di Lan không có nghĩ nhiều liền đẩy Cao Kiều Tuyết Ngan đi xuống lầu.

“Di Lan, có thể nói cho con biết không?” Cao Kiều Tuyết Ngan muốn tiến thêm một bước hiểu rõ Ngôn Xảo Dung.

“Chúng ta lên xe hẵng nói đi!”

Mặc dù đây là chuyện vui, nhưng Di Lan biết nếu để cho di Quỳnh phát hiện thì hậu quả khôn lường.

Sau khi lên xe, Di Lan đem toàn bộ đầu đuôi câu chuyện mà nói cho Cao Kiều Tuyết Ngan, tuy có lỗi với Xảo Dung, nhưng bà không thể nào quên chuyện phu nhân trước khi lâm chung giao phó cho mình.

“Di Lan, con đã sai người điều tra tất cả sản nghiệp nhà Sam Phở, biết chuyện xí nghiệp của bọn họ xuất hiện nguy cơ, cần một khoản tiền quay vòng. Con hy vọng di có thể cùng con diễn kịch, cho hai người đó một bài học.”

“Như vậy có quá đáng hay không?” Di Lan lo lắng mà nhìn về Cao Kiều Tuyết Ngan.

“Bọn họ đụng Dung nhi của con!”

“Con không sợ sẽ thương tổn Xảo Dung, cô ấy là vô tội.” Di Lan thay Ngôn Xảo Dung bắt bình.

Cao Kiều Tuyết Ngan ôm Di Lan. “Con và Dung nhi không trải qua sóng to gió lớn, về sau làm sao ân ái được đây?”

Thấy Cao Kiều Tuyết Ngan lòng tin tràn đầy, Di Lan không khỏi lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Giao Dịch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Thương thế của Ngôn Xảo Dung được Cao Kiều Tuyết Ngan cùng Di Lan tỉ mỉ chăm sóc, ngày từng ngày từ từ bình phục, nhìn không khí trong nhà vui vẻ, cô biết ước định của mình cùng Cao Kiều Tuyết Ngan cũng nên kết thúc.

“Di Lan, Tuyết Ngan thật sự muốn cùng Dục Khiết kết hôn?” Sau khi nhận được tin tức này lòng của Ngôn Xảo Dung như đao cắt.

“Xảo Dung, Di Lan biết con cũng rất khổ sở, không bằng chúng ta đem chân tướng nói ra đi.”

Di Lan thật không biết, bà cùng Tuyết Ngan diễn vở kịch này rốt cuộc có đúng hay không? Mặc dù Xảo Dung hoang mang không có bất kỳ tâm tình, nhưng bà thật muốn nói với Xảo Dung, trong lòng Tuyết Ngan trừ cô, cũng không có bất luận kẻ nào nữa.

“Không thể! Con nói rồi hy vọng Tuyết Ngan có được hạnh phúc. Trải qua mấy ngày chung đụng, con nhìn ra được Tuyết Ngan thích Dục Khiết, con nên vui vẻ không phải sao?” Cố nén đau đớn, Ngôn Xảo Dung không muốn ở trước mặt Di Lan mà rơi lệ, nhưng tâm cũng đang chảy máu.

“Con định làm như thế nào?” Di Lan sợ Ngôn Xảo Dung sẽ làm chuyện điên rồ, bà nên báo với Cao Kiều Tuyết Ngan như thế nào.

“Di Lan, con tới nơi này đã bao lâu?”

“Một tuần nữa là hết ba tháng, hỏi cái này làm cái gì?” Di Lan tò mò hỏi.

“Con có thể gọi điện thoại về nhà không?” Ngôn Xảo Dung muốn biết em gái có bình an hay không.

Di Lan đem điện thoại giao cho Ngôn Xảo Dung.

Ngôn Xảo Dung bấm một tổ mã số quen thuộc, một lát liền nói: “Alo! Mẹ, con là Xảo Dung. Băng Tuyết có ở nhà không?”

Tâm tình của Ngôn Xảo Dung kích động khi đầu bên kia điện thoại đổi thành một người khác.

“Băng Tuyết, bọn họ đối với em tốt không?”

“Bọn họ đối với em rất tốt nha! Chị cả, em rất nhớ chị! Chị đi công tác lâu như vậy, lúc nào thì trở lại?”

Ngôn Xảo Dung cũng nhin không được nữa mà chảy nước mắt. “Sẽ trở về mau thôi! Em phải chăm sóc mình thật tốt.”

Sau khi một hồi nói chuyện với nhau biết được em gái bình an vô sự, tâm tình nặng nề của Ngôn Xảo Dung cũng buông lỏng rất nhiều, cúp điện thoại sau lại phát hiện Cao Kiều Tuyết Ngạn đã đứng ở bên cửa sổ.

“Em không tin anh!”

Ánh mắt của Cao Kiều Tuyết Ngạn làm cho Ngôn Xảo Dung hoảng sợ, anh lại cố tình từng bước một mà đến gần.

“Mấy ngày nay chung đụng, anh còn không làm cho em tin nhiệm?”

Ngôn Xảo Dung di chuyển thân thể của mình muốn tránh xa Cao Kiều Tuyết Ngạn, cho đến khi không có đường lui.

“Tuyết Ngạn, em chỉ muốn biết tình trạng gần đây của Băng Tuyết.” Ngôn Xảo Dung không dám chống lại cặp mắt khiếp người kia.

“Em muốn rời khỏi anh, có phải hay không?” Nghĩ Ngôn Xảo Dung sẽ xa rời mình, Cao Kiều Tuyết Ngạn quả thực cũng sắp suy sụp.

“Tuyết Ngạn, anh đừng quên ước định của chúng ta.”

“Em cam lòng rời khỏi anh sao?” Cao Kiều Tuyết Ngạn cúi đầu hôn vết thương trên vai của Ngôn Xảo Dung.

“Đừng như vậy, anh phải kết hôn!” Ngôn Xảo Dung dùng sức mà đẩy Cao Kiều Tuyết Ngạn ra, cũng cho anh một bạt tai.

“Coi như anh phải kết hôn, cũng không cho em rời khỏi anh.” Cao Kiều Tuyết Ngạn ôm chặt Ngôn Xảo Dung không buông.

“Cao Kiều Tuyết Ngạn, anh quá ích kỷ!” Ngôn Xảo Dung dùng sức tránh thoát cái ôm của Cao Kiều Tuyết Ngạn, vội vàng trốn tới phòng tắm đem cửa khóa trái.

“Dung nhi, mở cửa!” Đứng ở ngoài cửa Cao Kiều Tuyết Ngạn nghĩ hết phương pháp muốn đem cửa đẩy ra.

“Cao Kiều Tuyết Ngạn, em cảnh cáo anh! Nếu như anh dám đi vào em sẽ chết cho anh xem!”

“Xảo Dung, em chớ làm loạn! Anh đi là được.”

Sau khi nghe tiếng đóng cửa, Ngôn Xảo Dung từ trong phòng tắm đi ra.

“Tuyết Ngạn, em yêu anh!”

Ngôn Xảo Dung vô lực mà ngồi ở trên giường, âm thầm rơi lệ không thôi.

Hoàng hôn, mặt trời chiều ngã về tây, Ngôn Xảo Dung một mình đi tới trong vườn hoa.

“Thật là đẹp!” Trước mắt một mảng lớn lục bình, đủ mọi màu sắc, đua nhau khoe sắc, Ngôn Xảo Dung kim lòng không được ngồi xổm xuống ngắt lấy một đóa hoa màu tím, vui vẻ xoay trong tay.

Lơ đãng mà nhìn về bụi cỏ phía trước có một túm lông xù gì đó, Ngôn Xảo Dung tò mò từ từ đến gần.

“A —— thật đáng yêu! Chủ nhân của mày đâu?” Ngôn Xảo Dung đem nó từ trong bụi cỏ ôm lấy, yêu thương mà vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, nhìn chung quanh lại không có thấy người, vì vậy đem nó ôm vào trong phòng.

Di Lan nhìn thấy toàn thân của Ngôn Xảo Dung lấm bẩn, cho là cô xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

“Xảo Dung, có té bị thương hay không đó?” Di Lan đem Ngôn Xảo Dung quay một vòng, sau nhìn thấy trong tay cô ôm một con mèo nhỏ.

“Di Lan, có thể giúp con tìm một cái khăn lông không? Con muốn giúp nó tắm.”

Ngôn Xảo Dung thương yêu mà hôn con mèo nhỏ.

Thấy Ngôn Xảo Dung cười vui vẻ, nghi vấn trong lòng cùng bất an của Di Lan cũng biến mất tích.

Ngôn Xảo Dung vui mừng mà hát khê, ôm con mèo nhỏ lên lầu, chuẩn bị giúp tiểu bảo bối của cô tắm.

Sam Phở Dục Khiết cùng Cao Kiều Tuyết Ngạn đi mua sắm về, vừa đứng lúc nghe tiếng cười của Ngôn Xảo Dung, sau khi thu xếp cho Sam Phở Dục Khiết xong, lập tức gọi Di Lan tới muốn biết chuyện gì xảy ra.

“Di Lan, đi cầm nhiều khăn lông như vậy làm cái gì?”

Di Lan kéo Cao Kiều Tuyết Ngạn qua một bên, “Tuyết Ngạn, cho con một cơ hội. Xảo Dung mới vừa rồi không biết từ đâu mà bắt được con mèo về,

đem những khăn lông này đưa cho cô ấy, nói không chừng cô ấy sẽ cùng con hòa hảo.”

“Cám ơn dì Lan!” Cao Kiều Tuyết Ngan vui mừng mà mảnh liệt hôn Dì Lan, đột nhiên, anh ngừng lại, “Hai người ấy làm sao bây giờ?” Anh chỉ hướng đi Quỳnh cùng Sam Phở Dục Khiết trong phòng khách.

“Dì sẽ nghĩ biện pháp.” Dì Lan nói xong liền thúc giục Cao Kiều Tuyết Ngan đi tìm Ngôn Xảo Dung.

“Dì Lan, con yêu dì!” (không nói yêu bây anh nhé, hắc hắc)

Cao Kiều Tuyết Ngan sau khi chạy như bay lên lầu, Dì Lan mỉm cười mà lắc đầu một cái.

Ngôn Xảo Dung ở trong phòng tắm hát khê, hoàn toàn không có phát hiện có người đang lặng lẽ đến gần.

“Mây thật đáng yêu? Chủ nhân của mây bây giờ nhất định lo lắng gần chết!”

“Chủ nhân của nó dĩ nhiên rất lo lắng.” Cao Kiều Tuyết Ngan cố ý đề cao âm lượng.

Ngôn Xảo Dung bị sợ hết hồn. “Anh tới nơi này làm gì?”

“Anh là tới tìm ‘vớ’ của anh.”

“Tìm vớ xin mời đến máy giặt quần áo, nơi này không có.”

“Phải không?” Cao Kiều Tuyết Ngan ôn nhu khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn đang bĩu môi của Ngôn Xảo Dung.

“Vậy sao tôi không thấy?”

Lại muốn lừa gạt cô!

“Anh nói là có, anh tự đi tìm.”

Thấy anh xoay người đi ra ngoài, Ngôn Xảo Dung không thèm để ý mà tiếp tục giúp con mèo nhỏ tắm. Khi cô ra khỏi phòng tắm, mới phát hiện anh vẫn đang nằm ngủ ở trên giường nhỏ.

Cô nhẹ nhàng mà đem con mèo nhỏ ôm tới bên cạnh giường lau khô, chỉ sợ không cẩn thận đánh thức Cao Kiều Tuyết Ngan đang ngủ say.

Đột nhiên, Cao Kiều Tuyết Ngan đứng dậy đi tới sau lưng Ngôn Xảo Dung, hai tay đặt lên trên eo mảnh khảnh của cô.

“Anh tìm được rồi!”

Ngôn Xảo Dung kéo tay Cao Kiều Tuyết Ngan ra. “Tìm được rồi xin mời anh đi ra ngoài.”

“Nhưng mà em còn ôm nó nha!” Cao Kiều Tuyết Ngan ôn nhu tựa vào sau lưng Ngôn Xảo Dung hô: “Miệt tử.”?(miệt tử nghĩa là tát, vớ)

“Meo meo!”

“Miệt tử? A! Thì ra là mây tên là miệt tử.” Ngôn Xảo Dung hưng phấn đem miệt tử ôm lấy, không có khăn lông bao lại nhìn miệt tử thật đáng thương.

“Muốn hại nó cảm lạnh sao?” Cao Kiều Tuyết Ngan vội vàng từ sau bao miệt tử lại, nhưng cũng ôm lấy Ngôn Xảo Dung.

Ngôn Xảo Dung hết sức muốn tránh thoát cái ôm của Cao Kiều Tuyết Ngan, không nghĩ tới anh lại cố ý hù dọa cô.

“Dung nhi, đừng động, nếu không miệt tử sẽ té xuống!”

Cũng may có nó! Anh mới có thể lợi dụng cơ hội lần nữa gần gũi với giai nhân. Cao Kiều Tuyết Ngan nở nụ cười.

Nghe lời của Cao Kiều Tuyết Ngan, Ngôn Xảo Dung liền không giãy dụa nữa. “Vậy anh mau đưa miệt tử ôm ra ngoài đi!”

Cao Kiều Tuyết Ngan gian tà mà đem Ngôn Xảo Dung đẩy ngã xuống giường, ngay cả miệt tử cũng cùng nhau té ở trên giường.

Ngôn Xảo Dung đỏ mặt ngồi dậy.

“Tuyết Ngan, miệt tử là anh nuôi sao?” Ngôn Xảo Dung đau lòng mà ôm lấy miệt tử, vì nó lau khô thân thể.

“Đúng nha! Anh vừa mới nuôi không bao lâu, nó cũng không cần anh!”

“Thật xin lỗi, em không biết miệt tử là của anh.” Ngôn Xảo Dung nói xin lỗi.

“Nó bởi vì em mà vứt bỏ không để ý đến anh, làm anh thật cô đơn.”

Cao Kiều Tuyết Ngạn giả bộ làm bộ đáng đáng thương, cố ý làm cho Ngôn Xảo Dung áy náy, tiện đà rơi vào bẫy mà mình lập ra.

“Tuyết Ngạn, thật rất xin lỗi, anh đừng có như vậy được không?” Ngôn Xảo Dung vừa giúp miệt tử lau khô lại vừa rơi lệ.

“Dung nhi, đừng khóc! Anh nói giỡn thôi.” Cao Kiều Tuyết Ngạn nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Ngôn Xảo Dung.

“Tha thứ cho em được không?”

“Thật là đau!” Trong lúc bất chợt, miệt tử cào phải tay Ngôn Xảo Dung, da thịt non mềm lập tức rỉ máu.

Cao Kiều Tuyết Ngạn lập tức kéo tay của cô kiểm tra, rồi sau đó khẽ hôn trên vết thương của Ngôn Xảo Dung. “Dung nhi, có đau hay không?”

Ngôn Xảo Dung đỏ mặt, khẽ lắc đầu.

Miệt tử cũng tham gia náo nhiệt mà ở bên cạnh Ngôn Xảo Dung cọ tới cọ lui, Ngôn Xảo Dung cũng trêu chọc nó.

Thấy cô ôn nhu vuốt ve miệt tử, trong lòng Cao Kiều Tuyết Ngạn rất không vui.

“Dung nhi, anh đi đây!” Anh biết Ngôn Xảo Dung nhất định sẽ lưu mình lại.

“Tuyết Ngạn, buổi tối không ở chỗ này ngủ sao?”

Kể từ khi Ngôn Xảo Dung bị thương tới nay, Cao Kiều Tuyết Ngạn gần như mỗi ngày đều ở trong phòng chăm sóc cô, cho dù gần đây bận rộn chuẩn bị hôn lễ cũng vẫn như vậy.

“Em còn cần anh sao?”

Ngôn Xảo Dung hôm nay mới biết thì ra là Cao Kiều Tuyết Ngạn cũng ghen.

“Miệt tử cần anh mà!” Thấy Cao Kiều Tuyết Ngạn quay đầu lại, cô liền dùng ánh mắt cầu khẩn mà nhìn anh.

“Anh chỉ lưu lại một lát thôi!”

“Một lát cũng được!” Vừa nói, Ngôn Xảo Dung lôi kéo Cao Kiều Tuyết Ngạn ngồi ở bên cạnh mình, hưng phấn hỏi một đồng chuyện có liên quan đến miệt tử.

Ngôn Xảo Dung bộ dáng hăng hái bùng bùng, khiến cho Cao Kiều Tuyết Ngạn thật vui vẻ, cũng cảm thấy phá lệ mà hạnh phúc.

Sóng biển vỗ vào phát ra tiếng vang vô cùng lớn, đánh thức Ngôn Xảo Dung trong giấc mộng.

Ngôn Xảo Dung mở mắt ra thì sợ hết hồn, tại sao mình ở trên xe, hơn nữa còn đang ở trên bờ biển.

Ngôn Xảo Dung đi xuống xe, nhìn thấy Cao Kiều Tuyết Ngạn đứng ở trên tầng đá, lúc này trông anh thật cô đơn, thật giống như cậu bé trong biệt thự lớn, cái loại hơi thờ cao ngạo đó làm cho cô vĩnh viễn cũng không quên được.

Chẳng lẽ trong lòng anh có bí mật không thể nói sao? Thật hy vọng mình có thể cùng anh chia sẻ, nhưng có thể không?

“Ngôn Xảo Dung, đừng suy nghĩ quá nhiều, là lúc nên rời đi.” Ngôn Xảo Dung tự nói với mình rồi sau đó chạy hướng Cao Kiều Tuyết Ngạn, từ phía sau dùng sức ôm lấy anh.

“Dung nhi, sao thế?”

Cao Kiều Tuyết Ngạn xoay người, đem áo khoác khoác lên trên người Ngôn Xảo Dung, che chở mà hôn cô.

“Tuyết Ngạn, nếu như có một ngày em rời khỏi anh, anh có thể sống thật tốt hay không?”

“Sẽ không! Anh sẽ dùng hết toàn lực để tìm ra em. Chỉ có em ở nơi đây, anh mới có vui vẻ.”

“Dung nhi, tại sao không để cho Di Lan đem đi ngôn của mẹ anh mà nói cho anh biết?”

Ngôn Xảo Dung nhịp tim đập mạnh, không nghĩ tới đối thoại của cô cùng Di Lan bị Cao Kiều Tuyết Ngạn biết.

“Nói cho anh biết, tại sao?”

“Em không xứng với anh.” Ngôn Xảo Dung chôn ở trước ngực Cao Kiều Tuyết Ngạn lặng lẽ rơi lệ.

“Dung nhi, em sai lầm rồi! Anh tìm em thật nhiều năm, em biết không?”

“Tìm em?”

Cao Kiều Tuyết Ngan nhìn về biển rộng phương xa, “Chỉ có duy nhất em mới khiến anh kiếp này mà chờ đợi.”

“Tuyết Ngan, đồng ý với em hãy yêu Dục Khiết thật tốt, cũng chăm sóc mình thật tốt.”

Đột nhiên, Ngôn Xảo Dung sử dụng lực đẩy ngã Cao Kiều Tuyết Ngan vào trong biển, xoay người lái xe rời đi.

Làm lúc Cao Kiều Tuyết Ngan từ trong biển bò dậy, chỉ nhìn thấy xe ở trước mặt anh gào thét chạy qua.

“Dung nhi, tại sao lại đối với anh như vậy?” Cao Kiều Tuyết Ngan dù kiên cường cũng không nhịn được nước mắt chảy xuống.

Ngôn Xảo Dung nhốt mình ở trong phòng đã được mấy ngày, lớn nhỏ nhà họ Ngôn đều vô cùng lo lắng, mỗi người đều nghĩ hết phương pháp, cũng không cách nào làm cho cô đi ra cửa phòng.

Hôm nay, Liễu Mạn Lăng vẫn chưa từ bỏ ý định đứng ở ngoài cửa khuyên nhủ.

“Xảo Dung, trong lòng con có cái gì không vui, nói cho mẹ được không? Đừng tự giam mình ở trong phòng không nói lời nào.”

Đột nhiên, tiếng chuông cửa vang lên, Liễu Mạn Lăng nhìn đồng hồ.

“Sớm như vậy, là ai đến a?” Bà lưỡng lự mà đi tới trước cửa.

“Bác Ngôn, là cháu Hoắc Diệu Dương.”

“Diệu Dương, con đến rồi thật tốt, mau!” Liễu Mạn Lăng vội vàng mở cửa.

Giống như là nhìn thấy cứu tinh, bà lôi kéo Hoắc Diệu Dương đi tới ngoài cửa phòng của Ngôn Xảo Dung.

“Diệu Dương, giúp bác khuyên nhủ Xảo Dung, không biết xảy ra chuyện gì, từ mấy ngày trước nó trở lại, liền đem mình nhốt ở phòng không gặp bất cứ ai.” Liễu Mạn Lăng đem tất cả hy vọng đặt ở trên người Hoắc Diệu Dương, hy vọng con mình có thể từ trong phòng mình mà đi ra.

“Bác gái, bác đứng sang một bên!” Hoắc Diệu Dương nhắc chân dùng sức đá văng cửa.

Chỉ thấy Ngôn Xảo Dung cô đơn mà ôm đầu co rúc ở một góc.

Liễu Mạn Lăng muốn tiến lên, không ngờ lại bị Hoắc Diệu Dương ngăn cản.

“Để cho con tôi được không?”

Liễu Mạn Lăng lệ rơi đầy mặt mà gật đầu, lúc rời đi còn không đành lòng mà nhìn bộ dáng kia của con gái làm người ta đau lòng.

Hoắc Diệu Dương đến gần Ngôn Xảo Dung, ngồi xổm xuống ôm lấy cô đang run rẩy.

“Xảo Dung, có uất ức gì nói ra được không?” Anh nhẹ nhàng vỗ vai Ngôn Xảo Dung.

Ngôn Xảo Dung cũng không chịu được nữa mà khóc ra thành tiếng, mấy ngày nay dù đè nén mình không được nhớ Cao Kiều Tuyết Ngan nữa, nhưng lại không quên được nhu tình của anh, cô thật sự hận mình vô dụng.

“Xảo Dung, bất kể phát sinh chuyện gì, mọi người vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh em, không có chuyện gì.” Hoắc Diệu Dương nhìn vẻ mặt bi thương kia của cô, không khỏi hoài nghi người nào lại có bản lĩnh như vậy, cướp đi trái tim của người đẹp băng giá này. “Xảo Dung, có phải em cùng bạn trai chia tay rồi hay không?”

“Không có!” Ngôn Xảo Dung muốn ngừng nước mắt, nhưng nước mắt còn không nghe lời mà chảy xuống.

“Hai mắt cũng khóc sưng lên, còn nói không có.” Hoắc Diệu Dương cầm khăn tay mang theo bên người, giúp Ngôn Xảo Dung lau đi nước mắt trên mặt, “Là cái người nào không biết chết sống mà dám khi dễ em a?”

“Là anh!” Ngôn Xảo Dung đầm ngực của Hoắc Diệu Dương.

“Xảo Dung, em thật háo sắc! Người ta còn là xử nữ, không, anh nói là xử nam.”

Hoắc Diệu Dương làm bộ dáng éo lá, khiến cho Ngôn Xảo Dung nín khóc mà cười.

“Anh thật đúng là xử nam thuần chủng.” Cô liếc hẩn một cái.

“Xảo Dung, tại sao đem mình nhốt ở trong phòng, em biết bác gái lo lắng cho em nhiều lắm không?”

“Thật xin lỗi. Diệu Dương, có thể ở chỗ này với em hay không?”

“Dĩ nhiên...”

Không đợi Hoắc Diệu Dương nói xong, Ngôn Xảo Dung liền tựa vào cánh tay của anh đi tìm Chu công đánh cờ.

“Thật là không chịu nổi em!”

Hoắc Diệu Dương gác tay lên đầu, nghĩ mãi không ra người đàn ông trong lòng cô là người nào?

“Mặt trời phơi mông.”

Ngôn Xảo Dung vịn vẹo thân thể, chính là không chịu rời khỏi chỗ.

“Em phải tự thu xếp!”

Hoắc Diệu Dương giả bộ cố ý đem thanh âm rất nghiêm túc, không nghĩ tới Ngôn Xảo Dung lập tức liền bò dậy.

“Chúng ta cùng nhau đi ăn sáng, anh sẽ đưa em đi làm.”

Hoắc Diệu Dương đem Ngôn Xảo Dung kéo vào phòng tắm rửa thay quần áo.

“Em không có công việc.” Ngôn Xảo Dung ủ rũ cúi đầu mà nói, cô không muốn trở về công ty trước kia nữa.

“Vậy thì thật tốt, thư ký của anh ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật, em vừa vặn tới thay chỗ cô ấy.”

“Thật đúng ý anh à!” Ngôn Xảo Dung châm chọc mà nói.

“Đây còn phải nói! Nếu không làm sao làm ông chủ người ta?” Nói xong, Hoắc Diệu Dương vội vàng đóng cửa lại.

“Diệu Dương, anh cùng Tư Khả là như thế nào rồi?”

Người Hoắc Diệu Dương yêu là Ngôn Tư Khả, mà Ngôn Xảo Dung chẳng qua là bia đỡ đạn của anh mà thôi.

“Làm ơn đi! Nói về em gái mạnh mẽ kia của em lại lúc nóng lúc lạnh, làm anh muốn bốc hỏa.”

“Anh ít ở đây luôn miệng kêu khổ, anh có đối với nó không an phận hay không hả?” Nói xong, có một quả đu đủ đang đưa ở trước mắt Hoắc Diệu Dương.

Thật là oan uổng a! Anh đẩy nắm đu đủ của Ngôn Xảo Dung ra.

“Anh ngay cả tay của cô ấy cũng chưa chạm qua, sao mà dám không an phận với Ngôn Tư Khả chứ.”

“Theo anh như nói, em gái em chính là loại động vật được bảo vệ!” Hoắc Diệu Dương là lâu không bị đánh mà ngứa da.

“Đừng nói nữa! Thừa dịp bây giờ không có ai, em thành thật nói có phải cùng bạn trai chia tay rồi hay không?”

Thật là đoán không ra, Ngôn Xảo Dung khi nào trở nên yếu ớt như thế, tình cảm thật sẽ thay đổi một người sao?

Hết lần này tới lần khác cô ấy như thế nào một chút cũng không thay đổi đây?

Nhìn Hoắc Diệu Dương thất thần lơ đãng, Ngôn Xảo Dung không nhịn được hỏi: “Diệu Dương, đang suy nghĩ gì?”

“Không có, chỉ là đang suy nghĩ bạn trai em có thể thôi miên hay không?”

“Anh thật vô sỉ!” Nói đi nói lại vẫn là đang cười nhạo cô, xem ra hôm nay không chinh anh ta cho tốt là không được.

“A —— a ——” Hoắc Diệu Dương cố ý hét to, để cho Ngôn Xảo Dung không dám làm loạn.

“Em cũng còn chưa có đánh tới, anh liền kêu gì chứ.” Hoắc Diệu Dương đúng thật trẻ con.

Nhìn thời gian một chút, Hoắc Diệu Dương kéo Ngôn Xảo Dung vọt ra cửa thật nhanh.

“Em còn không có nói cho anh biết, em cùng bạn trai thế nào?” Hoắc Diệu Dương cũng không biết mình khi nào thì bắt đầu trở nên tám (bát quái) như vậy.

“Thật ra thì bọn em căn bản không phải là bạn bè trai gái qua lại bình thường, bọn em chẳng qua là một cuộc giao dịch.”

“Giao dịch?” Trời ạ! Cái này quá lạ lùng.

“Anh ta trói Băng Tuyết đi, ép em làm tình nhân của anh ta ba tháng.” Nói đến chỗ này, Ngôn Xảo Dung lại nhớ đến Cao Kiều Tuyết Ngan.

“Trói Băng Tuyết đi? Không thể nào nha! Anh nhớ cô ấy ba tháng trước ký một phần quảng cáo đi Hàn quốc, tuần trước mới trở về mà.” Hoắc Diệu Dương bị Ngôn Xảo Dung làm cho hồ đồ.

“Anh không có gạt em!” Ngôn Xảo Dung quả thực không dám tin tưởng lời nói của Hoắc Diệu Dương, nếu quả thật là như thế, vậy dụng ý của Cao Kiều Tuyết Ngan là cái gì?

“Xảo Dung, người đàn ông kia tên gọi là gì?” Anh ta lại lịch không nhỏ, nếu không làm sao có thể...

“Cao Kiều Tuyết Ngan.” Ngôn Xảo Dung lạnh lùng thốt ra.

“Cao Kiều Tuyết Ngan? Đó đại thiếu gia trắng hoa mà mọi người đều biết?”

Hoắc Diệu Dương thật không biết nên kêu Ngôn Xảo Dung quay lại khi còn kịp, hay là khích lệ cô đoạt tình yêu về.

“Tuần này anh ấy phải kết hôn, không phải sao?”

“Kết hôn! Tin tức của em có phải có hiểu lầm hay không a? Anh cùng anh ta là anh em tốt, tại sao anh lại không biết?”

Hoắc Diệu Dương hoài nghi mà nhìn về phía Ngôn Xảo Dung, nhưng bộ dáng của cô ấy không giống đang gạt anh nha! “Xảo Dung, không sao, anh sẽ sớm đem chuyện này làm rõ, trả lại công bằng cho em”

Tên này to gan lớn mật rồi, dám khi dễ Xảo Dung!

“Bỏ đi! Em cũng không hận anh ấy.”

“Anh thấy em là đã bị anh ta chinh phục rồi.”

Ngôn Xảo Dung muốn nói lại thôi, Hoắc Diệu Dương biết cô đã hãm sâu vào trong vũng bùn của tình yêu đến không thể tự kiềm chế.

“Xảo Dung, phản công văn này liền làm phiền em”

Không nghĩ năng lực làm việc của Ngôn Xảo Dung giỏi như vậy, lần này nhẹ nhõm hơn nhiều! Hoắc Diệu Dương nhẹ nhõm mà thở ra.

“Diệu Dương, nghe nói gần đây có người muốn theo đuổi Tư Khả, nếu anh không cố gắng thêm nữa thì cô ấy sẽ chạy mất đó!”

Nói đến đồ ngọc đó, anh còn tưởng rằng đáng đáp Tư Khả là “An toàn”.

“Cô gái tinh nghịch đích thực là hoa đào mới nở!”

“Nỡ ra không ít người yêu!” Nếu anh không hành động, Ngôn Xảo Dung cũng sẽ không giúp được.

“Sớm bảo cô ấy đừng đi làm tiếp viên hàng không, cô ấy chính là không nghe, bây giờ thì tốt rồi.”

“Anh ít giả ngu đi, còn không đi làm hộ hoa sứ giả [1] cho cô ấy, muốn mắt cô ấy sao?” Ngôn Xảo Dung tiếp tục công kích.

[1] là người bảo vệ, che chở

“Được rồi! Coi như cho em chút sĩ diện, liền cố mà làm giúp cô ấy một chút!”

Ngôn Xảo Dung không chịu nổi mà liếc Hoắc Diệu Dương một cái.

“Xảo Dung, nhớ tan sở đúng giờ.”

“Anh đủ rồi đó!”

Lúc Ngôn Xảo Dung ngồi xuống làm việc, không cẩn thận nhìn thấy thiệp mời trên bàn Hoắc Diệu Dương, lòng cô hiếu kỳ mở ra xem “Tại sao có thể như vậy?”

Chú rể trên thiệp mời là Cao Kiều Tuyết Ngan, nhưng cô dâu không phải là Sam Phở Dục Khiết, mà là cô Ngôn Xảo Dung.

Ngôn Xảo Dung cầm thiệp mời lặng lẽ nhớ tới: Tuyết Ngan, anh biết chuyện này đối với Dục Khiết tổn thương biết bao nhiêu không?

Chẳng lẽ anh đúng như lời của bọn họ, là một đại thiếu gia trắng hoa, đàn bà đối với anh mà nói chỉ là vui đùa một chút coi như xong, không cần chịu trách nhiệm.

“Xảo Dung, gần trưa rồi, có muốn cùng nhau đi ăn cơm hay không?”

Một giọng nữ mềm nhỏ vang lên ở cửa.

“Amy, làm sao cô biết tôi ở chỗ này?” Ngón Xảo Dung mừng như điên mà xông lên trước ôm lấy Amy.

“Không nghĩ tới sao! Kể từ sau khi cô rời đi, tôi cũng nghĩ việc luôn.”

“Mọi người đối với cô không tốt sao?” Ngón Xảo Dung quan tâm hỏi.

“Đừng nói nữa! Quan trọng nhất là tôi rất cuộc tìm được cô.”

“Cô ở đây làm việc đã lâu rồi sao?” Ngón Xảo Dung vui vẻ mà hỏi.

“Hai tháng, Xảo Dung, còn cô?”

“Tôi còn là nhân viên mới, hy vọng cô quan tâm tôi thật tốt!” Ngón Xảo Dung trêu chọc nói.

“Được, tôi sẽ quan tâm cô thật tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

"Cao Kiều Tuyết Ngạn, đã lâu không gặp, gần đây khỏe không?" Hoắc Diệu Dương tự nhiên mà ngồi ở trên bàn làm việc.

"Hoắc Diệu Dương, cậu tôi sẽ có chuyện tốt gì?"

Cao Kiều Tuyết Ngạn muốn lợi dụng công việc bạn rộn để quên Ngón Xảo Dung, nhưng là bất kể anh ở nơi nào, trong đầu cũng sẽ hiện lên thân ảnh nhu mì (mềm mại đáng yêu) kia của cô.

"Anh bạn, cậu nói như vậy thật có lỗi với tôi." Hoắc Diệu Dương cà lơ phát phơ mà nói.

"Cậu có thể nghiêm chỉnh chút hay không? Tôi thật không biết cha cậu là hồ đồ hay là năng lực phán đoán có vấn đề, mới có thể đem công ty giao cho cậu." Cao Kiều Tuyết Ngạn chính là ghét sắc mặt cười hì hì của Hoắc Diệu Dương.

"Là cha tôi sáng suốt, nếu như ông ấy không đem sự nghiệp giao cho tôi, tôi hôm nay cũng không cách nào đứng ở chỗ này."

"Tôi hiện tại tâm tình không tốt, có lời gì nói mau!" Nếu để cho Hoắc Diệu Dương ăm ỉ tiếp nữa, Cao Kiều Tuyết Ngạn khó bảo toàn "Núi lửa" sẽ không bộc phát.

"Có phải có người phụ nữ nào liều chết quán quít cậu không buông hay không a?"

"Câm miệng của cậu lại! Quá nhàn rồi thì cậu đi công trường quan sát đi!"

"Không đuổi tôi đi không được sao?"

Mỗi lần Hoắc Diệu Dương tìm đến Cao Kiều Tuyết Ngạn, cũng sẽ bị anh ta thúc giục rời khỏi.

"Đừng làm phiền tôi, có được hay không?" Cao Kiều Tuyết Ngạn quả thực là đầu đau muốn vỡ tung.

"Dù gì tôi cũng tốt bụng muốn nói cho cậu biết tin tức của Ngón Xảo Dung, nếu cậu chê tôi phiền, tôi đi là được!"

"Dung nhi? Diệu Dương, cậu biết cô ấy ở đâu?" Cao Kiều Tuyết Ngạn không khống chế được mà kéo lấy cổ áo của Hoắc Diệu Dương.

Điều này làm cho Hoắc Diệu Dương hiểu rõ Ngón Xảo Dung ở trong lòng Cao Kiều Tuyết Ngạn là quan trọng ra sao.

"Cô ấy làm việc ở công ty tôi." Anh không giấu giếm mà nói ra.

Vừa nghe tin này, Cao Kiều Tuyết Ngan liền xoay người xông ra ngoài, lại bị Hoắc Diệu Dương ngăn lại.

"Cậu làm gì vậy?"

"Bây giờ cậu không nên đi, nói không chừng Xảo Dung sẽ vì vậy mà trốn, để cho mọi người không tìm được."

Lời nói của Hoắc Diệu Dương khiến cho Cao Kiều Tuyết Ngan suy sụp tinh thần mà ngồi ở trên ghế. "Tôi rất cuộc nên làm như thế nào, mới có thể làm cho Dung nhi tin tôi yêu cô ấy?"

"Tuyết Ngan, có phải trong lòng cậu có người khác hay không?" Nhớ Ngôn Xảo Dung nói là vì thành toàn cho cậu ta mới rời đi.

"Trong lòng tôi chỉ có cô ấy, không hề có người nào khác."

"Vậy ngày mai là một cơ hội không thể bỏ lỡ, cùng đi với tôi tới nhà họ Ngôn. Hoắc Diệu Dương hy vọng Cao Kiều Tuyết Ngan có thể cùng Ngôn Xảo Dung nói chuyện rõ ràng."

"Tôi lấy lý do gì để đi cùng cậu?" Cao Kiều Tuyết Ngan tâm tro ý lạnh (nản lòng thoái chí, mất hết ý chí).

"Chỉ dựa vào cậu còn yêu Xảo Dung. Chỉ cần không buông tha, cô ấy sẽ là của cậu."

"Được, tôi đi." Ít nhất có cố gắng, đối với mình cũng xem như có một công đạo.

"Tuyết Ngan, nhớ kỹ cậu thiếu tôi một ân tình!"

"Cậu thật đúng là tính toán chi li." Vốn tưởng rằng Hoắc Diệu Dương tốt bụng giúp mình, thì ra là có mục đích.

"Đĩ nhiên, tôi không thể nào buôn bán lỗ vốn được." Xem ra có thêm người trợ giúp mình.

"Tuyết Ngan, tiếp tục làm đại thiếu gia trắng hoa của cậu không tốt sao?" Hoắc Diệu Dương hoài nghi Cao Kiều Tuyết Ngan có phải đùa giỡn hay không.

"Tôi chỉ hy vọng ở cuộc sống trong tương lai, còn có một thứ thuộc về tôi, đáng giá được tôi nỗ lực. Về phần quanh năm lưu luyến ở trong bụi hoa, cũng là hy vọng tìm được cô gái thích hợp của mình."

Vốn là Cao Kiều Tuyết Ngan muốn trộm trái tim của Ngôn Xảo Dung, không nghĩ tới ngược lại bị cô trộm đi trái tim của mình.

"Chúng ta thật là đồng bệnh tương liên a!" Hoắc Diệu Dương nhớ tới lúc trước biết Ngôn Tư Khả, mình cũng là như thế, chẳng qua là thế nào cũng không nghĩ ra, cuối cùng mình sẽ vì Tư Khả buông tha cho cả rừng rậm.

"Cậu —" Cao Kiều Tuyết Ngan hoài nghi mà quan sát Hoắc Diệu Dương. "Có thể sao?"

"Đừng xem thường tôi, tôi cũng đã phải cố gắng rất lâu rồi."

Cao Kiều Tuyết Ngan sắp té xỉu, da mặt Hoắc Diệu Dương cũng quá dày đi!

"Xảo Dung, về rồi sao!" Liễu Mạn Lăng vô cùng cao hứng khi thấy con gái trở lại cuộc sống như trước.

Nhìn mẹ mình bận rộn ra vào ở phòng bếp, Ngôn Xảo Dung biết có khách tới đây.

"Mẹ, con tới giúp một tay." Ngôn Xảo Dung cầm lấy món ăn ở bên cạnh hỏi: "Chuyện gì làm cho mẹ cười toe toét vậy?"

"Xảo Dung, Băng Tuyết cùng Tư Khả tới nay muốn dẫn bạn trai về, người làm mẹ như mẹ đây mà có thể không vui được sao?"

"Khó trách con mới vào cửa liền nghe thấy mẹ đang hát khê."

Thấy vẻ mặt nghi ngờ của Ngôn Xảo Dung, Liễu Mạn Lăng cười cười mà vỗ vỗ bả vai của cô. "Có phải muốn hỏi mẹ cái gì hay không? Chớ để ở trong lòng, mẹ sẽ không tức giận."

"Mẹ còn nhớ rõ đã từng thêu qua một cái khăn tay long phượng trình tường [1] không?" Ngôn Xảo Dung nhỏ giọng hỏi, chỉ sợ mẹ cô sẽ tức giận.

"Đây là chuyện đã lâu! Xảo Dung, con hỏi chuyện này làm gì?"

"Không có, không có gì!" Ngôn Xảo Dung không dám nói cho mẹ cô biết chuyện của mình và Cao Kiều Tuyết Ngan.

"Xảo Dung, mẹ sẽ không để ý con yêu người có bối cảnh gì, mẹ chỉ hy vọng các con là thật lòng yêu nhau. Mẹ biết con vì các em mà trả giá rất nhiều, nhưng con phải có ai đó để chăm sóc a!"

Liễu Mạn Lăng vô cùng lo lắng điều Hoắc Diệu Dương nói là thật, nếu là vậy, Xảo Dung thật ngốc!

“Con biết.”

“Bọn họ đã gần về, chúng ta nhanh thêm chút đi!” Liễu Mạn Lăng không muốn tạo cho con gái quá nhiều áp lực.

“Mẹ, hai người đang nói chuyện bí mật gì vậy? Bọn con sắp đói chết rồi!” Ngôn Tư Khả tinh nghịch mà ăn vụng một miếng.

“Dạ, Đại tiểu thư, chúng tôi sẽ tăng tốc. Mau đi tiếp đãi khách đi.”

Ngôn Xảo Dung đẩy Ngôn Tư Khả đi tới phòng khách, lại nhìn thấy người mà cô không muốn gặp lại nhất.

Cao Kiều Tuyết Ngạn cũng thấy Ngôn Xảo Dung, kích động mà đứng lên.

“Có thể ăn cơm rồi!” Liễu Mạn Lăng sau khi nhận được ám hiệu của Hoắc Diệu Dương, vội vàng kéo con gái lớn đi trở về phòng bếp.

Hoắc Diệu Dương kéo Cao Kiều Tuyết Ngạn đang đột nhiên đứng lên, ngồi xuống. “Đừng quá xúc động! Tất cả mọi người sẽ giúp cậu mà.”

Cao Kiều Tuyết Ngạn nhìn mọi người xung quanh, mọi người liên tiếp gật đầu.

Thật ra thì hôm nay là Hoắc Diệu Dương vì để cho bọn họ giảng hòa mà sắp xếp, tất cả mọi người đều thông đồng, chỉ có Ngôn Xảo Dung không biết.

“Tới dùng cơm thôi!” Khi Liễu Mạn Lăng kêu, mọi người cuối cùng có thể ăn cơm.

Sau khi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Ngôn Xảo Dung phát ra từng bộ đồ ăn, đến Cao Kiều Tuyết Ngạn thì cô ngừng lại.

“Xảo Dung, mau đưa bộ đồ ăn [2] cho Cao Kiều tiên sinh!” Ngôn Bách Thương không vui nói.

Ngôn Xảo Dung chậm chạp mà đem bộ đồ ăn đặt ở bên tay Cao Kiều Tuyết Ngạn, tay nhỏ bé lại bị Cao Kiều Tuyết Ngạn bắt được.

“Xảo Dung, mau ngồi xuống cùng nhau ăn cơm.” Hoắc Diệu Dương kéo cái ghế bên cạnh Cao Kiều Tuyết Ngạn ra, ý bảo Ngôn Xảo Dung ngồi xuống.

Thấy những người khác đều có chỗ ngồi, Ngôn Xảo Dung không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ mà ngồi xuống.

Ở trên bàn ăn, âm thanh thân thiện mà tán gẫu, chỉ không có tiếng của Ngôn Xảo Dung.

“Ăn nhiều thịt một chút!” Cao Kiều Tuyết Ngạn thân mật mà gấp thức ăn cho Ngôn Xảo Dung, san (múc, đổ) súp.

“Cảm ơn, tôi tự mình làm!” Thân thể Ngôn Xảo Dung không ngừng run rẩy, sợ đối mặt Cao Kiều Tuyết Ngạn.

Cao Kiều Tuyết Ngạn ghé vào bên tai Ngôn Xảo Dung nói: “Còn nhớ rõ em thiếu anh một đêm không? Anh muốn đòi lại.”

Bàn tay của anh không an phận mà cẩn thận khẽ vuốt da thịt của bắp đùi Ngôn Xảo Dung, từ từ đi tới vùng thân bí của cô.

“Không muốn! Tôi cầu xin anh.”

Ngôn Xảo Dung cảm thấy càng ngày càng nóng, cả người giống như bốc cháy.

Cao Kiều Tuyết Ngạn cắn vành tai của Ngôn Xảo Dung, tiếp tục mà thăm dò thêm. “Em thật nhiệt tình đó!”

Ngôn Xảo Dung đỏ hồng hai gò má không ngừng mà đỏ mề hời.

“Xảo Dung, em rất nóng sao?” Hoắc Diệu Dương quan tâm mà nhìn Ngôn Xảo Dung.

"Em, em không sao!"

Cao Kiều Tuyết Ngạn chậm rãi vươn tay, “Xảo Dung, có thể giúp anh xới chén cơm không?”

Ngôn Xảo Dung cầm chén cơm lên đi về phía phòng bếp, kinh hoàng mà phỏng đoán bước kế tiếp của Cao Kiều Tuyết Ngạn.

Sau khi ăn cơm no, mọi người ngồi ở trong phòng khách nói chuyện, Liễu Mạn Lăng cùng Ngôn Xảo Dung ở phòng bếp dọn dẹp chén đĩa.

“Bác gái, nơi này cháu cùng Xảo Dung làm là được rồi, bác đi nghỉ ngơi đi!” Cao Kiều Tuyết Ngạn đi vào.

“Vậy thì nhờ cậy cậu!” Nói xong, Liễu Mạn Lăng đi ra ngoài.

“Em thật thơm!” Cao Kiều Tuyết Ngạn dán sát vào Ngôn Xảo Dung, bàn tay ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô.

“Cao Kiều Tuyết Ngạn, tôi đã không phải là con rối cho anh chơi, xin anh đừng như vậy!” Cao Kiều Tuyết Ngạn thay đổi ngay cả cô cũng sắp không

nhận ra.

“Dung nhi, sẽ không có người tới quấy rầy chúng ta đâu.” Cao Kiều Tuyết Ngan hôn đôi môi đỏ mọng của Ngôn Xảo Dung, bàn tay vuốt ve bộ ngực sữa của cô.

“Không nên!” Ngôn Xảo Dung muốn tránh thoát, nhưng thân thể chính là không nghe lời.

Cao Kiều Tuyết Ngan thừa cơ tiến vào trong miệng cô, chơi đùa cùng lưỡi của cô.

“Tôi nay để cho anh yêu em thật tốt.” Cao Kiều Tuyết Ngan dụ dỗ Ngôn Xảo Dung.

“Cầu xin anh tha tôi!” Thời hạn cũng đã qua, nhưng tại sao anh không muốn để cô tự do?

“Cả đời này anh sẽ khóa em lại.” Cao Kiều Tuyết Ngan ở trên cổ Ngôn Xảo Dung lưu lại vết cắn, “Nó chính là ấn chứng tình yêu của chúng ta.”

“Yêu? Chúng ta có tình yêu sao?” Ngôn Xảo Dung châm chọc mà nói, bọn họ có chẳng qua là một trò lừa đảo.

“Dung nhi, tại sao bất kể anh nói thế nào, làm thế nào, em đều không tin anh yêu em?” Cao Kiều Tuyết Ngan không hiểu, Ngôn Xảo Dung rút cuộc muốn anh phải làm sao.

“Cao Kiều Tuyết Ngan, trò chơi của chúng ta kết thúc!” Ngôn Xảo Dung không muốn phải đau lòng nữa.

“Dung nhi, chẳng lẽ tình yêu của chúng ta lại không chịu nổi một chút sóng gió sao?”

“Anh đừng lừa gạt mình nữa, không có tôi, anh hãy tiếp tục làm đại thiếu gia trắng hoa của anh, không phải là rất tốt sao?”

Tuyết Ngan, em không xứng với anh, hôm nay nhất định phải làm cho anh chết tâm đối với em.

“Ngôn Xảo Dung hạnh phúc là dựa vào nỗ lực của anh, bất kể em kích anh như thế nào, anh cũng sẽ không buông tha, anh muốn em biết, trong lòng của anh chỉ có em.” Anh không thể không có cô, không có cô, sống còn có ý nghĩa gì.

“Các người... Không có sao chứ?” Hoắc Diệu Dương ở phòng khách liền nghe thấy tiếng cãi vã của bọn họ, nếu không ra mặt nữa, bọn họ nhất định sẽ lưỡng bại câu thương (hai bên cùng thiệt hại).

“Diệu Dương, người em không được khỏe, làm phiền anh!” Ngôn Xảo Dung không muốn đối mặt Cao Kiều Tuyết Ngan nữa, chỉ sợ bức tường thật vất vả xây dựng trong tim sẽ ở trong nháy mắt vỡ vụn.

“Tuyết Ngan, cậu có sao không?” Nhìn bộ dạng Cao Kiều Tuyết Ngan không thể làm gì, Hoắc Diệu Dương thật đúng là có chút lo lắng.

"Diệu Dương, tôi..."

"Tôi biết, thứ tình cảm này chỉ có chính cậu hiểu, chúng tôi sẽ ủng hộ cậu."

Hoắc Diệu Dương vỗ vỗ vai của Cao Kiều Tuyết Ngan, đi tới phòng khách tạm biệt vợ chồng nhà họ Ngôn.

“Diệu Dương, đã muộn rồi! Trên lầu có phòng khách, không chớ ở một đêm rồi hãy trở về.”

“Bác gái, như vậy được không?” Hoắc Diệu Dương thử dò xét mà hỏi.

“Làm sao không được, các cậu hãy ở lại đi, để bác gái của cậu khỏi phải lo lắng."

Ngôn Bách Thương cũng lên tiếng, bọn họ cũng không tiện cự tuyệt, liền đi theo Liễu Mạn Lăng lên lầu nghỉ ngơi.

Ban đêm yên lặng, Ngôn Xảo Dung đứng ở bên cửa sổ suy nghĩ, Cao Kiều Tuyết Ngan tại sao muốn lừa gạt mình?

Đột nhiên, đèn tắt.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng đến gần, cả người Ngôn Xảo Dung cũng bắt đầu căng thẳng.

“Ai đó?” Ngôn Xảo Dung dọc theo vách tường từ từ chuyển bước, đi tới nơi chột điện đèn xuống mở đèn.

“Tuyết Ngan? Tại sao có thể như vậy?”

Chỉ thấy cả người Cao Kiều Tuyết Ngan bị thương, cô vội vàng mà lấy hòm y tế ra, hai tay run run nhẹ nhàng mà bôi thuốc cho anh.

“Rất đau phải không? Anh kiên nhẫn một chút.” Ngôn Xảo Dung cẩn thận mà cắt bỏ áo, chỉ sợ không cẩn thận sẽ thương tổn đến Cao Kiều Tuyết Ngan.

“Không đau! Chỉ cần có em ở đây, dù là bị hóa thiêu cũng không đau.” Cao Kiều Tuyết Ngan chính là không hiểu tại sao cô không cách nào tiếp nhận mình.

“Tuyết Ngan, cẩn thận một chút!” Ngôn Xảo Dung đỡ Cao Kiều Tuyết Ngan ngồi ở trên giường.

“Dung nhi!”

Với cái nhìn chăm chăm của Cao Kiều Tuyết Ngan, tâm tình Ngôn Xảo Dung khản trương mà dần dần bình tĩnh lại.

“Tuyết Ngan, chúng ta chỉ là bạn bè.”

Cao Kiều Tuyết Ngan dùng ngón tay vẽ hình môi hoàn mỹ của Ngôn Xảo Dung.

“Dung nhi, để cho anh ở lại được không?” Anh nhẹ giọng mà tha thiết nói.

Ngôn Xảo Dung biết hậu quả để cho Cao Kiều Tuyết Ngan ở lại, nhưng cô không nỡ để anh một mình.

[1] Long phượng trình tường: những điều tốt lành

[2] bộ đồ ăn: dụng cụ dùng khi ăn như chén, đũa, nĩa, muỗng

“Đau quá! Dung nhi, đừng đuổi anh đi.” Cao Kiều Tuyết Ngan cố ý kêu đau, ý đồ muốn Ngôn Xảo Dung cho anh ở lại.

“Tuyết Ngan, đau chỗ nào?” Ngôn Xảo Dung cực kỳ đau lòng!

“Đau tim!” Cao Kiều Tuyết Ngan đem lồng ngực di chuyển đến gần bên tai Ngôn Xảo Dung. “Có nghe được thanh âm tan nát của con tim không?”

Ngôn Xảo Dung nước mắt chậm rãi chảy xuống.

“Dung nhi, em là cô gái anh yêu nhất trong cuộc đời này, tha thứ cho anh được không?”

Cao Kiều Tuyết Ngan thỉnh cầu tha thiết, Ngôn Xảo Dung không do dự nữa mà gật đầu.

“Anh muốn em gả cho anh.” Cao Kiều Tuyết Ngan mạnh mẽ mà nói với Ngôn Xảo Dung.

“Không được!” Ngôn Xảo Dung đẩy Cao Kiều Tuyết Ngan ra, che mặt của mình.

“Chẳng lẽ anh thật không đáng được em yêu sao?”

“Không, không phải như thế!”

“Tại sao em không chấp nhận anh?”

“Mặt của em... Sẽ làm cho anh ở trước mặt mọi người không ngốc đầu lên được, em...”

Cao Kiều Tuyết Ngan bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Ngôn Xảo Dung. “Ở trong lòng anh, vẻ đẹp của em mãi không thay đổi.”

Tay của anh lau mặt cho Ngôn Xảo Dung, cúi đầu hôn hai đường vết thương nhìn thấy mà đau lòng kia. “Gả cho anh!”

Ngôn Xảo Dung không có phản bác, kim lòng không được mà gật đầu. “Tuyết Ngan, em đồng ý.”

Cô không cần biết xứng hay không xứng với nhau, cô chỉ biết cuộc sống không có Cao Kiều Tuyết Ngan thì có thật nhiều khó khăn.

Cao Kiều Tuyết Ngan nhẹ thở ra một hơi, mới phát hiện mình khản trương mong đợi đáp án của Ngôn Xảo Dung bao nhiêu.

Anh nâng tay của cô lên cùng tay mình đan chéo với nhau. “Từ nay về sau, không có bất kỳ người nào, chuyện gì, hoàn cảnh nào có thể chia rẽ chúng ta.” Anh ôn nhu nói, sau đó ôm lấy Ngôn Xảo Dung ngã vào giữa giường.

“Dung nhi, em có hối hận khi gả cho anh không?” Tương lai tuy là chuyện xa xôi, nhưng Cao Kiều Tuyết Ngan vẫn là không khỏi lo lắng.

“Đời này em chỉ yêu một mình anh, tuyệt sẽ không sẽ rời khỏi anh.” Ngôn Xảo Dung kiên định nói.

Cao Kiều Tuyết Ngan thương yêu mà ôm Ngôn Xảo Dung, nhẹ nhàng mà vung lên cái mền màu lam nhạt, muốn cho cô biết mình rất cuộc yêu cô nhiều thế nào.

“Tuyết Ngan, thương thế của anh —— ” Ngôn Xảo Dung bị một màn trước mắt này hù dọa, này rất, rất...

Vết thương của Cao Kiều Tuyết Ngan thế nhưng lại không thấy, thật quá đáng mà. Trong lòng Ngôn Xảo Dung đột nhiên hiện lên một chút nghi ngờ.

“Dung nhi, biết tại sao anh phải làm như vậy không?”

Ngôn Xảo Dung không hiểu lắc đầu một cái.

“Chỉ có làm như vậy, mới có thể phá hủy phòng bị của em đối với anh, đừng lại vứt bỏ không để ý anh nữa được không?”

Nghe vậy, Ngôn Xảo Dung chủ động mà đưa đôi môi của mình lên, tựa vào lồng ngực bền chắc của anh.

Cao Kiều Tuyết Ngạn không chế dục vọng với Ngôn Xảo Dung, tối nay đối với anh mà nói có lẽ là một đêm thống khổ nhất.

“Dung nhi, em đang trêu chọc anh!”

Ngôn Xảo Dung sợ sệt mà liếm cổ của Cao Kiều Tuyết Ngạn, tiếp theo từ từ đi tới lồng ngực của anh.

Cao Kiều Tuyết Ngạn đang sụp đổ trong giáp ranh của sự tự chủ thiếu chút nữa thì mất khống chế, vỗ vỗ vai Ngôn Xảo Dung, sau đó anh ở trên trán cô ấn xuống cái hôn thâm tình, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Lúc nước ào ào dội xuống, Cao Kiều Tuyết Ngạn bắt đầu lo lắng đến tương lai, đồng thời cẩn thận suy nghĩ nhà Sam Phở có triển khai hành động trả thù hay không; nếu như vậy, Xảo Dung nhất định sẽ bị tổn thương lần nữa. Hy vọng là mình suy nghĩ nhiều quá!

Trời vừa mới sáng, Cao Kiều Tuyết Ngạn liền thức tỉnh.

Cao Kiều Tuyết Ngạn lại mơ thấy Ngôn Xảo Dung toàn thân là máu ngã ở trong ngực của mình, mộng này quá chân thật rồi!

Nhìn về Ngôn Xảo Dung vẫn đang ngủ, anh đưa tay ôm lấy thân thể của cô, muốn cảm nhận cô là chân thật.

“Tuyết Ngạn, anh làm sao vậy?” Nhìn đầu anh đầy mồ hôi, Ngôn Xảo Dung nhẹ nhàng lau mồ hôi cho anh.

“Dung nhi, anh đánh thức em rồi!” Cao Kiều Tuyết Ngạn yêu thương mà nâng cằm Ngôn Xảo Dung lên, in xuống một nụ hôn trên đôi môi đỏ thắm của cô; vừa nghĩ tới cảnh tượng trong mộng, anh không khỏi lại sợ hãi.

“Anh sẽ vĩnh viễn ở bên em sao?” Trong mắt Ngôn Xảo Dung sáng lên mỉm cười nhìn Cao Kiều Tuyết Ngạn.

“Anh sẽ!”

“Chúng ta nên rời giường.” Ngôn Xảo Dung nhú mày kinh ngạc mà nhìn Cao Kiều Tuyết Ngạn. “Tương lai là con rể của nhà họ Ngôn, muốn lấy lòng cha vợ, mẹ vợ, thì làm một bữa ăn sáng cho mọi người ăn đi.”

Cao Kiều Tuyết Ngạn vui vẻ đồng ý, lôi kéo Ngôn Xảo Dung đi tới phòng bếp.

“Dung nhi, có thể giúp anh việc này không?” Từ tủ lạnh anh lấy ra rau dưa giao cho cô.

“Anh sẽ làm bữa ăn sáng sao?” Cao Kiều Tuyết Ngạn này là Đại thiếu gia ba bữa ăn không cần xuống bếp, làm được món ăn có thể ăn sao? Ngôn Xảo Dung hoài nghi mà nhìn anh.

“Chờ sau khi em ăn rồi nhất định khen không dứt miệng.” Cao Kiều Tuyết Ngạn tự hào mà nói.

“Còn có cái gì muốn em giúp không?”

“Có!” Cao Kiều Tuyết Ngạn ôm lấy Ngôn Xảo Dung đi tới phòng khách, “Chờ ăn bữa sáng của anh đi!”

Không lâu sau, Ngôn Xảo Dung bị mùi thơm hấp dẫn tới trước bàn ăn, dưới bàn tay nhanh nhẹn của Cao Kiều Tuyết Ngạn quả nhiên xuất hiện từng bữa ăn sáng tinh xảo, cô không tin mà xoa xoa cặp mắt.

“Muốn ăn no một bữa sao?” Cao Kiều Tuyết Ngạn đẩy Ngôn Xảo Dung về phía trước, “Gọi mọi người rời giường đi!”

“Thật sự là từ tay của cậu làm?” Hoắc Diệu Dương còn đang bán tín bán nghi.

“So bữa ăn sáng của khách sạn lớn còn ngon hơn!” Ngôn Tư Khả không nhịn được ăn vụng một miếng.

“Xảo Dung, người tới là khách, sao con có thể nào để cho cậu ấy xuống bếp!” Ngôn Bách Thương không vui nói.

“Bác trai, ý này là của cháu, muốn trách thì trách cháu quá nhiều chuyện.”

Cao Kiều Tuyết Ngạn nhìn phía Ngôn Bách Thương khom người chào thật sâu.

“Cao Kiều Tiên Sinh, chúng tôi không có ý này.” Liễu Mạn Lãng vội vàng hướng con gái lớn nháy mắt ra hiệu.

“Tuyết Ngan, là cha em nói giỡn thôi.”

“Đúng vậy! Bác trai của cậu chính là thích nói đùa.” Liễu Mạn Mãng nắm vạt áo của chồng.

“Cao Kiều Tiên Sinh, thật xin lỗi, hù dọa cậu rồi!” Ngôn Bách Thương trên mặt đang nghiêm túc ngay sau đó chuyển thành nét mặt vui cười.

“Cái này làm sao mà cho anh ta sợ được đây, anh ta là đại học Hạ Môn, 『 hạ môn 』 đó.”

Lời của Hoắc Diệu Dương hóa giải không khí lúng túng, đưa đến cả nhà mọi người cười ầm.

“Bác trai, xin bác nửa đời sau của Xảo Dung để cho cháu chăm sóc, được không?” Cao Kiều Tuyết Ngan đột nhiên nói.

“Xảo Dung là một miếng thịt trong lòng của Ngôn Bách Thương tôi, tôi cũng không yêu cầu cậu cái gì, chỉ hy vọng cậu có thể thật lòng mà đối đãi con gái của tôi.” Ngôn Bách Thương từ ái mà cầm tay nhỏ bé của con gái lớn.

“Bác trai, con biết rồi.” Cao Kiều Tuyết Ngan tràn đầy yêu thương mà nhìn về phía Ngôn Xảo Dung.

“Bác trai, ngài yên tâm! Nếu như cậu ta dám làm ra chuyện có lỗi với Xảo Dung, con sẽ không bỏ qua cho cậu ta.”

Hoắc Diệu Dương vỗ ngực bảo đảm nói.

“Xảo Dung, ý của con thế nào?” Liễu Mạn Lãng không đành lòng mà nhìn con gái.

“Con nguyện ý gả cho Tuyết Ngan.”

Ngôn Xảo Dung vừa nói như vậy, Liễu Mạn Lãng đã sớm lệ rơi đầy mặt, mong đợi con gái sớm ngày xuất giá.

“Đây là chuyện tốt, tại sao bà khóc?”

“Tôi không ngờ để Xảo Dung rời khỏi tôi!” Liễu Mạn Lãng ôm lấy con gái lớn, “Xảo Dung, về sau có ủy khuất gì, nhất định phải trở lại nói với mẹ, chớ giống như trước đây!”

“Con biết.”

Hoắc Diệu Dương khoác vai Cao Kiều Tuyết Ngan, “Tuyết Ngan, khi nào mời tôi uống rượu mừng a?”

“Cha mẹ tôi đã mất, tôi muốn mọi việc đều do hai bác quyết định.”

“Vậy thì ở cuối năm cũng là lễ giáng sinh đi!” Ngôn Bách Thương muốn cho bốn thiên kim của ông đồng thời xuất giá.

“Thật hy vọng đến lúc đó, bốn chị em các con đều có đối tượng thích hợp.”

“Cha, chúng con sẽ hoàn thành tâm nguyện của cha.”

Ngôn Bách Thương lần này bắt đầu nhưc đầu. Nếu như các con gái biết mình lừa dối nó, không biết có nhận người cha này hay không? Bất quá, chỉ cần có thể sớm ngày ôm cháu trai, chuyện gì cũng không quan trọng.

“Ông chủ, chúng tôi nhận được tin tức, cuối năm nay Cao Kiều Tuyết Ngan sẽ kết hôn.” Người đàn ông nhìn Sam Phở Hạo Huy đang tắm ôn tuyền (suối nước nóng) mà báo cáo.

“Tên Cao Kiều Tuyết Ngan này, lại dám đùa bốn con gái của tao xong sau lại không phụ trách, tao muốn cho nó biết Sam Phở Hạo Huy tao không phải là dễ trêu đùa.”

Sam Phở Hạo Huy cười nham hiểm, khiến cho hắn ta bên cạnh nhìn rợn cả tóc gáy.

“Ông chủ, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?” hắn khiếp sợ mà xin chỉ thị.

“Nếu nó muốn nhà Sam Phở chúng ta ngã xuống, vậy thì cho nó biết sự lợi hại của tao.”

Người đó như có điều suy nghĩ mà nhìn về phía Sam Phở Hạo Huy. “Ông chủ, ý của ngài là trối vạ hôn thê của Cao Kiều Tuyết Ngan đi?”

“Tao cũng không tin như vậy còn không có cách nào làm nó sụp đổ, Cao Kiều Tuyết Ngan, mày cũng quá coi thường tao rồi!”

“Cha, con không cho cha làm như vậy!” Sam Phở Dục Khiết không muốn bởi vì mình mà tổn thương Cao Kiều Tuyết Ngan nữa.

Sam Phở Hạo Huy không nghĩ tới mình và thuộc hạ đang nói chuyện lại bị con gái nghe được.

“Dục Khiết, con tới nơi này làm gì, trở về phòng đi!”

“Cha, xem như là con cầu xin cha, đừng làm khó Tuyết Ngan nữa được không?” Sam Phở Dục Khiết cũng không hận Cao Kiều Tuyết Ngan, cũng bởi vì anh làm như vậy, cô mới có thể tiếp tục cùng người yêu ở chung một chỗ.

“Sam Phở Hạo Huy tôi sao lại sinh ra đứa con gái vô dụng như vậy. Con biết không? Vì con, cha thành trò cười cho người ta, cha sẽ không để cho Cao Kiều Tuyết Ngan có cuộc sống tốt đẹp đâu!” Sam Phở Hạo Huy muốn thủ hạ đưa Sam Phở Dục Khiết trở về phòng.

“Cha!”

“Đem tiêu thư khóa ở trong phòng, không có mệnh lệnh của tôi không để cho nó ra ngoài.” Sam Phở Hạo Huy sợ con gái sẽ làm hư chuyện tốt của mình, kẻ này chỉ được có thành công không có thất bại.

Nếu như thất bại, tâm huyết cả đời của ông liền bị hủy trong chốc lát. Nghĩ tới đây thôi, Sam Phở Hạo Huy càng thêm quyết tâm với quyết định của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

“Xảo Dung, con rốt cục trở lại, di nhớ con muốn chết!” Di Lan vui mừng mà ôm lấy Ngôn Xảo Dung.

“Con cũng vậy.”

“Dung nhi, trong khoảng thời gian em không có ở đây, lỗi tai của anh cũng sắp bị Di Lan niệm bịt kín rồi.” Cao Kiều Tuyết Ngan giống như đứa bé nhìn Ngôn Xảo Dung tổ khổ.

“Ai bảo nó làm con giận bỏ đi. Xảo Dung, đồng ý với Di Lan về sau sẽ không rời cái nhà này, được không?” Di Lan dùng ánh mắt tràn đầy mong đợi kia xin Ngôn Xảo Dung.

“Con sẽ không rời khỏi mọi người nữa.”

Di Lan vui vẻ mà lôi kéo Ngôn Xảo Dung đi tới bàn ăn trước, “Những món ăn này tất cả đều là những món con thích ăn nhất.”

“Ngày hôm qua Di Lan nhận được điện thoại của anh, biết em sẽ về, sáng sớm liền đến siêu thị, vì em chuẩn bị những món ăn em thích ăn.”

“Di Lan, cảm ơn di!” Ngôn Xảo Dung không biết cảm tạ Di Lan như thế nào mới phải.

“Đưa cốc!” Di Lan thương yêu mà xoa mặt Ngôn Xảo Dung.

“Mấy ngày nay để cho con chịu khổ!” Nhớ tới đoạn cuộc sống Ngôn Xảo Dung bị khi dễ kia, nước mắt của Di Lan liền không kìm được mà chảy xuống.

“Các người đừng khóc nữa, nếu không con cũng sẽ khóc theo đó.”

“Chúng ta mau ăn cơm, món ăn sắp nguội rồi!”

“Di Lan, bọn con quyết định cuối năm kết hôn.” Cao Kiều Tuyết Ngan vui mừng mà nói.

“Thật sao?” Di Lan vui mừng mà nhìn Ngôn Xảo Dung.

Ngôn Xảo Dung đỏ bừng mặt khẽ gật đầu một cái.

“Thật tốt quá.”

“Di Lan, di lại bận rộn rồi.” Hoắc Diệu Dương đi về phía Ngôn Xảo Dung, nhẹ khoác lên vai của cô.

“Hoắc Diệu Dương, buông tay bản thủ của cậu ra.” Cao Kiều Tuyết Ngan ghen mà nhìn chằm chằm Hoắc Diệu Dương.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Chị dâu.” Hoắc Diệu Dương kéo cái ghế bên cạnh ra ngồi xuống, cầm đĩa lên muốn gấp thức ăn.

Cao Kiều Tuyết Ngan kẹp lại đĩa của Hoắc Diệu Dương. “Nói! Hôm nay cậu tới có âm mưu gì.”

“Tôi sao lại không thể tới nơi này ngồi một chút a, hẹp hòi!” Hoắc Diệu Dương hất đĩa của anh ta ra, tự nhiên mà gấp thức ăn bỏ vào trong miệng.

Ngôn Xảo Dung đầy đầy lồng ngực Cao Kiều Tuyết Ngan, “Đừng như vậy.”

“Nhìn thấy không, ngay cả Xảo Dung cũng nhìn không được rồi! Cậu cái bình dấm này, không học chút hào phóng, về sau còn ai dám cùng Xảo Dung nói chuyện.” Hoắc Diệu Dương biết nếu như trời sập xuống, cũng sẽ có người thay mình chống.

“Cậu...” Cao Kiều Tuyết Ngan bị Hoắc Diệu Dương nói giận đến nói không ra lời.

“Tuyết Ngan, em đã lâu không thấy miệt tử, chúng ta đi xem nó, có được hay không?”

Vừa nói, Ngôn Xảo Dung kéo Cao Kiều Tuyết Ngan đi lên lầu.

Hoắc Diệu Dương thay đổi về mặt cột nhà thường ngày, thấp giọng nói: “Di Lan, nghe tin đồn, Sam Phở Hạo Huy muốn đổi phó Tuyết Ngan.”

“Ý của cậu là nói...” Di Lan không dám nói nữa, cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

“Cháu hy vọng Di Lan đề cao cảnh giác, bọn họ có thể sẽ tới nhà bắt Xảo Dung đi.”

Hoắc Diệu Dương biết Sam Phở Hạo Huy sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Cao Kiều Tuyết Ngan, hôm nay không thể làm gì khác hơn là khi ông ta còn chưa có hành động, làm xong chuyện phòng bị trước.

Hoắc Diệu Dương tiến vào trong thư phòng, thấy Cao Kiều Tuyết Ngan như có điều suy nghĩ mà hút thuốc.

“Tuyết Ngan, trẻ như thế sao còn chưa ngủ?”

“Cậu cũng vậy.”

“Đang suy nghĩ tin đồn Sam Phở Hạo Huy truyền ra? Xảo Dung còn chưa biết?” Hoắc Diệu Dương quan tâm hỏi.

“Tôi không muốn nói cho cô ấy biết.” Cao Kiều Tuyết Ngan dập tắt điếu thuốc, phiền não mà uống cạn ly rượu.

“Cậu sợ tổn thương lòng của cô ấy, hay vẫn là không dám đối mặt với lòng mình.”

“Diệu Dương, đừng ép tôi nói cho Dung nhi nữa, điều này đối với cô ấy không công bằng.”

“Đối với anh cậu là công bằng sao?” Hoắc Diệu Dương kéo lấy cổ áo Cao Kiều Tuyết Ngan, “người Xảo Dung yêu là Tuyết Kiệt, cô ấy phải biết chân tướng thôi.”

“Không được! Cô nhất định sẽ không chịu nổi, tôi không thể tàn nhẫn như vậy.” Cao Kiều Tuyết Ngan hất tay Hoắc Diệu Dương ra, ngã xuống ghế dựa.

“Chẳng lẽ anh muốn gạt cô ấy cả đời?”

“Năm đó tôi cũng không biết mình cũng yêu Dung nhi, mới đáp ứng Tuyết Kiệt hoàn thành di nguyện của anh ấy.” Cao Kiều Tuyết Ngan bắt đầu đi đi về phía bên cửa sổ, nhìn về phía nơi tám hình thờ Cao Kiều... Tuyết Kiệt kia.

Thật ra thì Cao Kiều Tuyết Ngan cùng Tuyết Kiệt là sinh đôi, Tuyết Kiệt từ nhỏ được cha mẹ yêu thích, mà Tuyết Ngan là bởi vì trời sinh tính tình quái gở, không đem được niềm vui cho cha mẹ.

Không nghĩ tới anh và Tuyết Kiệt lại đồng thời yêu Ngôn Xảo Dung, nhưng khi anh ở nơi tế bái nhìn thấy Tuyết Kiệt ôm Ngôn Xảo Dung, liền đã quyết định buông tha cho cô.

Sau chỉ cần nơi có Ngôn Xảo Dung, Cao Kiều Tuyết Ngan tuyệt không xuất hiện.

Cho đến khi Cao Kiều Tuyết Kiệt bởi vì tai nạn xe cộ bị thương nặng không chữa được, trước khi lâm chung nói với Cao Kiều Tuyết Ngan: “Anh biết em thích Xảo Dung, hy vọng em có thể thay anh chăm sóc cô ấy thật tốt.” Nói xong anh ta liền qua đời, trên mặt anh ấy không có bất kỳ thống khổ, chỉ có nụ cười.

“Tại sao khi đó chết không phải là tôi, tại sao bọn họ toàn bộ vứt bỏ tôi đi, chỉ để lại một mình tôi...”

Cao Kiều Tuyết Ngan giống như đứa trẻ ôm lấy Hoắc Diệu Dương khóc.

Hoắc Diệu Dương không đành lòng mà vỗ về anh, lúc này anh mới biết, người đàn ông kiên cường như Cao Kiều Tuyết Ngan, có lúc cũng sẽ giống như đứa bé.

“Tuyết Ngan, đừng cứ mãi tự trách mình, bọn họ thấy cũng sẽ không vứt bỏ cậu.”

Trong cuộc sống lúc không có Ngôn Xảo Dung, Cao Kiều Tuyết Ngan thường xuyên oán hận ông trời vì sao phải để cho anh thống khổ nếm trải sinh ly tử biệt, chẳng lẽ anh khổ còn chưa đủ hay sao?

Hoắc Diệu Dương thật hy vọng Ngôn Xảo Dung sau khi biết chân tướng, sẽ không vì vậy rời bỏ Cao Kiều Tuyết Ngan.

Hoắc Diệu Dương từ thư phòng đi ra, thấy Ngôn Xảo Dung ngồi ở trong phòng khách.

“Xảo Dung, em cũng không ngủ được?”

“Diệu Dương cùng Tuyết Ngan nói chuyện trề như thế!”

“Đang suy nghĩ cái gì một mình thế?” Hoắc Diệu Dương chăm chú nhìn Ngôn Xảo Dung.

“Trên mặt em có cái gì sao?” Ngôn Xảo Dung vuốt hai gò má nhìn về phía Hoắc Diệu Dương.

“Có tình yêu làm dấu đi dấu vết.” Hoắc Diệu Dương nhẹ nhàng gõ đầu Ngôn Xảo Dung.

“Lại khi dễ em, Tuyết Ngan đã ngủ chưa?”

“Ngủ!” Hoắc Diệu Dương đuổi đuổi lưng mồi, “Anh không chịu nổi, về phòng ngủ trước. Em cũng phải nghỉ ngơi sớm một chút nha.”

Anh vừa nói vừa đi lên lầu.

Cô đi vào thư phòng, thấy Cao Kiều Tuyết Ngan nằm ngủ ở trên ghế sa lon, nước mắt trên mặt rõ ràng nói cho cô biết anh đã khóc.

“Anh có phải là có tâm sự gì không?” Ngôn Xảo Dung đưa tay lên vuốt chân mày dày của Cao Kiều Tuyết Ngan.

Cô ngồi ở cái ghế đối diện Cao Kiều Tuyết Ngan, nhìn khuôn mặt anh ngủ say.

Chỉ cần giờ khắc này, một chút cũng là được rồi, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên cảm giác toàn thân bay bổng, giống như có người đang hôn cô?

“Tuyết Ngan?”

“Em đưa ngọc này, ở thư phòng ngủ thiếp đi, không sợ cảm lạnh!” Cao Kiều Tuyết Ngan ôm cô, dịu dàng nói.

“Không sợ! Bởi vì anh sẽ chăm sóc em.” Ngôn Xảo Dung cười khẽ mà ôm chặt Cao Kiều Tuyết Ngan, không để cho anh để mình xuống.

Cao Kiều Tuyết Ngan hôn lỗ tai Ngôn Xảo Dung, hai người cùng nhau nằm xuống giường, anh ở bên tai cô nhẹ giọng mà nói:

“Để cho anh yêu em được không?”

Ngón tay thon dài của anh ở bụng bằng phẳng non mịn của Ngôn Xảo Dung dao động, từ từ trên hai ngực đầy đặn của cô mà nắm lấy.

“Em...” Ngôn Xảo Dung mắc cỡ không biết làm sao, không biết rốt cuộc có nên cự tuyệt Cao Kiều Tuyết Ngan hay không.

“Dung nhỉ?” Nếu như Ngôn Xảo Dung thật không muốn, anh cũng sẽ không miễn cưỡng.

Ngôn Xảo Dung kéo tay xoa nhẹ khuôn mặt tuần đặn của Cao Kiều Tuyết Ngan, đưa lên đôi môi mình.

Sau khi nhận thấy tâm ý của Ngôn Xảo Dung, Cao Kiều Tuyết Ngan mừng rỡ như điên mà hôn cô, chiếc lưỡi nóng bỏng chơi đùa cùng cô, ngón tay thon dài cỡi áo cô ra...

Cao Kiều Tuyết Ngan nhìn Ngôn Xảo Dung đang ngủ, nhẹ nhàng mà đùa nghịch với sợi tóc của cô, một tay kia không an phận mà vẽ lên lưng ngọc của cô, đi tới cái mông mượt mà của cô.

Cô bị anh làm cho một mồi chết đi?

Cảm giác lần đầu trải qua khoái cảm chặt khít kia, khiến cho anh không nhận được mà muốn cô mấy lần, anh biết mình phải ôn nhu một chút, nhưng sau khi đụng phải cô tất cả lý trí của anh đều biến mất.

Cao Kiều Tuyết Ngan ôm Ngôn Xảo Dung thật chặt, mỗi khi nhớ tới Ngôn Xảo Dung sẽ bởi vì Tuyết Kiệt mà rời khỏi mình, anh liền cảm thấy sợ hãi không thôi.

“Tuyết Ngan.” Ngôn Xảo Dung xoa xoa mắt buồn ngủ nhấp nhem, “Khuya lắm rồi sao?” Cô không biết mình ngủ bao lâu, chỉ biết là có anh nằm ở bên người làm cô rất hài lòng.

“Không muộn! Bây giờ mới gần chạng vạng, em ngày hôm qua nhất định rất khuya mới ngủ, sáng nay lại bị anh khi dễ, em có mệt hay không a?” Chồng lại cặp mắt của Ngôn Xảo Dung, Cao Kiều Tuyết Ngan cảm thấy mình rất vô si.

“Không mệt! Chỉ cần có anh ở chỗ này, em làm cái gì đều không mệt mỏi.”

Rốt cuộc có nên nói cho Xảo Dung hay không đây? Cô có thể vì vậy mà rời khỏi mình hay không, làm cho mình cũng không tìm được nữa đây?

Tại sao ông trời là muốn trêu người?

“Dung nhi, có phải bắt kể trước kia anh đã làm chuyện gì, em cũng sẽ tha thứ anh hay không!”

“Bắt kể trước anh đã làm gì, em yêu là anh bây giờ.” Ngôn Xảo Dung nghi ngờ nhìn Cao Kiều Tuyết Ngan.

“Thật!”

Ngôn Xảo Dung gật đầu một cái, ánh mắt long lanh như nước không ngừng mà nháy nháy mắt.

“Tuyết Ngan, anh có phải có lời gì muốn nói hay không?”

“Còn nhớ rõ cậu bé ở nơi bãi tể bà của em không?” Cao Kiều Tuyết Ngan thử dò xét hỏi.

“Dĩ nhiên nhớ.” Thì ra là anh chưa quên mình, Ngôn Xảo Dung thật vui.

“Em có còn nhớ rõ ở trong biệt thự lớn có cậu bé làm lì không?”

Ngôn Xảo Dung dựa vào trong ngực Cao Kiều Tuyết Ngan, “Em biết đi có con trai sanh đôi, nhưng em tin tưởng anh là người an ủi em.” Cô tràn đầy tự tin mà nói.

“Dung nhi, thật xin lỗi! Người an ủi em không phải là anh.” Cao Kiều Tuyết Ngan quyết định đem chân tướng nói với Ngôn Xảo Dung.

Không phải là Cao Kiều Tuyết Ngan? Ngôn Xảo Dung ngẩn ngơ.

“Là anh trai anh, Cao Kiều Tuyết Kiệt.” Cao Kiều Tuyết Ngan hối hận ban đầu mình không có đem hiểu lầm giải thích rõ. “Dung nhi, anh biết là lỗi của anh, anh không nên lừa em, nhưng anh là bất đắc dĩ thôi...”

Cao Kiều Tuyết Ngan muốn giải thích, lại bị Ngôn Xảo Dung cắt đứt. “Đừng nói nữa!” Cô không dám nghĩ mình thế nhưng lại yêu lầm người.

“Dung nhi, em hãy nghe anh nói được không?” Cao Kiều Tuyết Ngan biết mình vô cùng tàn khốc, sau khi hai người thẳng thắn gặp lại, mới nói thật với Ngôn Xảo Dung.

“Em không muốn nghe.” Ngôn Xảo Dung nhắm hai mắt lại, không nói gì mà chảy nước mắt.

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Cô sao lại ngốc như vậy, sau khi giao ra cả người cư nhiên lấy được loại kết quả này.

“Dung nhi.”

“Tuyết Ngan, là lỗi của em, em cũng không trách anh. Có thể để cho em yên tĩnh một chút không?” Ngôn Xảo Dung cũng không trách Cao Kiều Tuyết Ngan, nhưng lòng của cô thật là đau, cô nên làm như thế nào cho phải đây?

“Được.” Bị loại dả kích này cho dù là ai cũng sẽ không chịu nổi, để cho cô ấy yên tĩnh cũng tốt.

Cao Kiều Tuyết Ngan lúc đóng cửa lại, không nhìn được cũng nhìn Ngôn Xảo Dung mấy lần.

“Tuyết Ngan, làm sao mặt ủ mày chau vậy?”

Hoắc Diệu Dương ngồi ở phòng khách, xa xa nhìn thấy bộ dáng Cao Kiều Tuyết Ngan một bộ mệt mỏi vô thần.

“Tôi đã nói ra sự thật.” Cao Kiều Tuyết Ngan vô lực mà ngồi xuống.

“Cho nên bị đuổi ra ngoài.” Hoắc Diệu Dương suy đoán nói.

“Tôi sợ cô ấy sẽ rời đi.” Cao Kiều Tuyết Ngan nhìn về phía ngoài cửa.

“Tuyết Ngan, nếu Xảo Dung yêu cậu, tôi nghĩ cô ấy nhất định sẽ không bởi vì như vậy mà rời đi đâu.” Hoắc Diệu Dương vỗ vỗ Cao Kiều Tuyết Ngan.

“Diệu Dương, cậu cùng Xảo Dung biết nhau lâu như vậy, cậu nghĩ cô ấy có thể hay không...”

“Tự sát a!” Hoắc Diệu Dương suy nghĩ một chút, “Không thể nào, anh suy nghĩ nhiều quá.”

Dừng lại, anh liền nói: “Tuyệt Ngan, bên Sam Phở Hạo Huy kia lại để tin đồn, nói sắp tới sẽ gây bất lợi đối với chúng ta.”

“Ông ta thích như thế nào thì như thế đấy đi!” Cao Kiều Tuyết Ngan bây giờ ngoại trừ Ngôn Xảo Dung ra cái gì cũng không cần thiết.

“Anh không thể bởi vì Xảo Dung mà sụp đổ nha! Chẳng may chủ ý ông ta đánh lên Xảo Dung, đó không phải là nguy hiểm hơn sao?”

Hoắc Diệu Dương một phen thức tỉnh Cao Kiều Tuyết Ngan.

“Dung nhi!” Cao Kiều Tuyết Ngan chạy lên lầu thật nhanh, hy vọng sẽ không...

Anh dùng sức mà đá văng cửa, Ngôn Xảo Dung quả thật đã bị người bắt đi rồi!

“Tuyệt Ngan, anh xem!” Hoắc Diệu Dương cầm tờ giấy trên bàn sách lên, giao cho Cao Kiều Tuyết Ngan.

Cao Kiều Tuyết Ngan:

Nếu như mày muốn bạn gái của mày trở về, hạn cho mày tại trong bảy ngày, đến Bắc Hải Đạo (Hokkaido) tìm tao.

Sam Phở Hạo Huy

“Tuyệt Ngan, tôi sẽ đi tìm ông ta ngay bây giờ!” Hoắc Diệu Dương hận không lột được da Sam Phở Hạo Huy.

Cao Kiều Tuyết Ngan trấn định kéo Hoắc Diệu Dương trở về. “Tôi cảm thấy chuyện có kỳ hoặc, chúng ta chờ một chút, tin tưởng ông ta sẽ cho chúng ta biết nữa.”

Hoắc Diệu Dương không nhịn được mà hất tay Cao Kiều Tuyết Ngan ra. “Cao Kiều Tuyết Ngan, tôi không hèn nhát giống cậu, nếu như anh không đi cứu Xảo Dung, không quan hệ! Tự tôi đi.”

“Xảo Dung là người của tôi, cô ấy bị bắt chẳng lẽ tôi không đau lòng sao? Nếu như tùy tiện mà đi trước, chẳng những không cứu được Dung nhi, ngược lại sẽ hại cô ấy!”

“Tuyệt Ngan, xin lỗi, tôi không phải là cố ý.”

Cao Kiều Tuyết Ngan lắc đầu một cái, “Tôi có thể tha thứ, tôi sẽ không trách cậu.”

Cao Kiều Tuyết Ngan một mình đi tới bên cửa sổ, nghĩ tới Sam Phở Hạo Huy có thể tức giận trả thù đến trên người Ngôn Xảo Dung hay không; nếu quả thật là như thế, vậy anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Ông chủ, người chúng ta đã bắt trở về rồi.” Người đàn ông cung kính nói.

“Làm tốt lắm! Cao Kiều Tuyết Ngan, tao muốn cho mày quý xuống đi cầu xin tao.” Sam Phở Hạo Huy hiện ra một nụ cười âm hiểm.

“Ông chủ, bây giờ chúng ta nên xử trí cô ta như thế nào?”

“Đem nó nhốt ở trong sân kho chứa đồ đi.” Sam Phở Hạo Huy còn không quên dặn dò: “Chuyện này đừng để cho tiểu thư biết.”

"Vâng, ông chủ." Hắn ta ôm lấy Ngôn Xảo Dung ngủ mê man, đi ra đại sảnh.

Thật đúng lúc, khi ở chỗ rẽ gặp phải Sam Phở Dục Khiết, hắn ta vội vàng mà tránh khỏi người cô.

Sam Phở Dục Khiết tò mò nhìn chằm chằm hắn ta. “Anh ta ôm cái gì vậy?” Cô đi theo phía sau hắn, đi tới sân sau.

Sam Phở Dục Khiết núp ở phía sau cây cột, rình xem nhất cử nhất động của hắn ta.

Hắn đem Ngôn Xảo Dung đặt ở trên giường cũ kỹ. “Tiểu thư, xin cô tha thứ cho Ông chủ, ông ấy là bất đắc dĩ thôi.”

Sau đó dùng xích sắt đem cửa khóa lại, vội vã mà rời đi.

Sam Phở Dục Khiết lặng lẽ đi tới bên ngoài phòng, từ cửa sổ nhìn vào bên trong. “Trời ạ” Cô quả thực không dám tin cặp mắt của mình, cha mình lại đem Ngôn Xảo Dung bắt về.

“Tuyệt Ngan nhất định rất nóng ruột! Mình nên làm cái gì bây giờ?”

Sam Phở Dục Khiết không nghĩ ra, tại sao cha nhất định kiên quyết bắt Cao Kiều Tuyết Ngan cưới cô đây?

“Đây là chỗ nào?” Ngôn Xảo Dung mở hai mắt ra, phát hiện mình không có ở nhà Cao Kiều, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Nhớ ngày hôm qua có người đánh ngã cô, kế tiếp tất cả mọi chuyện cũng nhớ không được.

Đột nhiên, cửa bị mở ra, một người đàn ông đi vào.

“Ông là ai? Tại sao phải dẫn tôi tới nơi này?” Ngôn Xảo Dung bắt đầu khản trương.

“Ngôn Xảo Dung, muốn trách thì trách Cao Kiều Tuyết Ngan, ai bảo nó vì cô vứt bỏ con gái của tôi!”

Sam Phở Dục Khiết! Chẳng lẽ...

“Ngôn Xảo Dung, tôi cũng muốn nhìn một chút Cao Kiều Tuyết Ngan yêu cô nhiều thế nào!”

Lời của Sam Phở Hạo Huy có hàm nghĩa khác, khiến cho Ngôn Xảo Dung càng lúc càng lo lắng an nguy của Cao Kiều Tuyết Ngan.

“Ông chủ, điện thoại đã được nối.” Một người đàn ông không biết từ đâu mà đưa tới một chiếc điện thoại giao cho Sam Phở Hạo Huy.

Sam Phở Hạo Huy ấn nút loa ngoài mà nói chuyện: “Cao Kiều Tuyết Ngan, không nghĩ tới là tao!”

“Sam Phở Hạo Huy, ông cho rằng bắt Ngôn Xảo Dung thì uy hiếp được tôi, ông có thể tính toán sai lầm rồi!” Cao Kiều Tuyết Ngan không hoảng hốt không vội vàng mà nói.

"Phải không? Vậy tao liền vô cùng xin lỗi." Sam Phở Hạo Huy không nghĩ tới Cao Kiều Tuyết Ngan lại là loại phản ứng này, ông giận đến đỏ mặt tía tai.

“Không cần nói xin lỗi, con gái của Cao Kiều Tuyết Ngan tôi không chỉ có mỗi mình cô ta, ông muốn thì lấy đi.” Cao Kiều Tuyết Ngan trầm tĩnh mà nói, nhưng trên thực tế anh vô cùng lo lắng an toàn của Ngôn Xảo Dung.

“Tao cảnh cáo mày! Nội trong bảy ngày, mày không đến cứu nó, thì chuẩn bị thay nó nhặt xác đi!” Sau đó Sam Phở Hạo Huy hung ác ném điện thoại xuống, ông không tin Cao Kiều Tuyết Ngan không đến.

“Cô đã nghe được toàn bộ những gì Cao Kiều Tuyết Ngan nói, thật đáng thương!” Ông cố ý kích động Ngôn Xảo Dung, “Nói thật, cô gái bình thường so với cô, một người đã hủy dung thì tốt hơn nhiều.”

Nói xong, Sam Phở Hạo Huy cùng người đàn ông liền cười to mà rời đi.

Ngôn Xảo Dung thương tâm mà đứng ở góc tường, lòng của cô giống như là bị xé rách mà đau đớn không thôi.

“Tuyết Ngan, em cũng không cần biết người khác nói cái gì, nhưng hôm nay anh nói những lời này, làm cho em đối với anh hoàn toàn chết tâm rồi.” Cô vì Cao Kiều Tuyết Ngan bỏ ra tất cả, cuối cùng lấy được loại kết quả này, Ngôn Xảo Dung hận không đem mình đẩy vào địa ngục được.

“Xảo Dung, Xảo Dung!”

Ngôn Xảo Dung nghe có người gọi mình, vội vàng ngẩng đầu tìm kiếm.

Cuối cùng, cô thấy Sam Phở Dục Khiết ở bên cửa sổ, “Là cô!”

“Cô không muốn nhìn thấy tôi, tôi đi là được.”

“Cô đừng đi!” Ngôn Xảo Dung đi tới phía trước cửa sổ, “Có thể ở lại với tôi không?”

Sam Phở Dục Khiết xoay người ngồi ở bên tường ngoài cửa sổ. “Cô biết không? Tôi vô cùng hâm mộ lại cảm tạ cô.”

“Cảm tạ tôi?” Ngôn Xảo Dung kinh ngạc mà nói.

“Đúng nha! Bởi vì cô, tôi mới có thể cùng bạn trai của tôi ở chung một chỗ.”

“Bạn trai?” Người Sam Phở Dục Khiết yêu không phải là Cao Kiều Tuyết Ngan sao?

“Thật ra thì tôi cũng không thương Tuyết Ngan, tôi là vì cứu vớt sự nghiệp của cha tôi, mới vội vả muốn gả cho anh ấy.”

Sam Phở Dục Khiết không muốn bởi vì sự ích kỷ của cha mình, hại bọn họ không cách nào ở chung một chỗ.

“Xảo Dung, đừng trách cha tôi được không? Ông ấy lao碌 cả đời lập nên sự nghiệp, lúc trước xuất hiện nguy cơ, ông ấy cho là chỉ cần tôi gả vào nhà Cao Kiều, thì có thể đem sự nghiệp hai nhà thống nhất. Nhưng ông ấy cũng không nghĩ tới mưu kế sẽ bị phơi bày ra, mà Tuyết Ngan ở ngày đính hôn đó khiến cho ông khó chịu.” Sam Phở Dục Khiết nghẹn ngào nói.

“Cho nên cha cô mới tính lợi dụng tôi trả thù Tuyết Ngan.” Ngôn Xảo Dung rất cục biết rõ.

Trước Cao Kiều Tuyết Ngan đối tốt với Sam Phở Dục Khiết, nguyên lai là có kế hoạch.

“Xảo Dung, Tuyết Ngan đối với cô là thật lòng, tôi không hy vọng bởi vì tôi mà phá hư nhân duyên các người.”

“Anh ấy đối với tôi có phải là thật tâm hay không, bây giờ cũng không quan trọng.” Cô đối với Cao Kiều Tuyết Ngan đã không có bất kỳ cảm giác nào, chỉ hy vọng mình có thể dừng cảm mà bước ra khỏi đoạn tình cảm này.

“Không phải là bởi vì tôi chứ?” Sam Phở Dục Khiết không nhịn được bổi rỗi lên.

“Có lẽ là tôi cùng anh ấy duyên phận hết đi!” Cô còn nên tiếp tục cưỡng cầu sao?

“Xảo Dung, tôi có thể giúp cô làm cái gì không?” Sam Phở Dục Khiết hy vọng mình có thể trợ giúp Ngôn Xảo Dung.

“Không được! Dục Khiết, cô cũng mệt mỏi, sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

“Xảo Dung, có thể đồng ý với tôi một chuyện không?” Sam Phở Dục Khiết đau thương mà đứng ở ngoài cửa sổ nhìn Ngôn Xảo Dung.

“Chuyện gì?” Ngôn Xảo Dung mỉm cười mà nhìn Sam Phở Dục Khiết.

“Cho Tuyết Ngan thêm một cơ hội được không?”

“Tại sao cô muốn xin tha thứ cho anh ấy?” Ngôn Xảo Dung có chút nghi ngờ, chẳng lẽ Sam Phở Dục Khiết đối với Cao Kiều Tuyết Ngan có cái tình cảm đặc thù gì?

“Nhớ khi còn bé, tôi không cẩn thận phá vỡ cái bình hoa mà mẹ Tuyết Ngan thích nhất, thật may là có Tuyết Ngan thay tôi nhận tội, tôi mới không có bị phạt. Cũng là lúc tôi nên báo đáp lại.”

Thấy Ngôn Xảo Dung không trả lời, Sam Phở Dục Khiết khẩn cầu: “Xảo Dung, cô có đồng ý với tôi không!”

Ánh mắt Sam Phở Dục Khiết cầu khẩn, khiến cho Ngôn Xảo Dung nhìn thấy không đành lòng. “Để cho tôi suy nghĩ một chút.”

Muốn cô lại đi yêu Cao Kiều Tuyết Ngan, này... Thật sự là tiến thoái lưỡng nan a!

“Vậy cũng tốt! Ngày mai tôi sẽ tới nữa, cô cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sam Phở Dục Khiết lặng lẽ rời khỏi sân sau.

Rốt cuộc có nên cho Cao Kiều Tuyết Ngan thêm một cơ hội hay không đây? Ngôn Xảo Dung ở trong lòng không ngừng hỏi mình.

Rõ ràng trước mới quyết định, không thể bởi vì bất kỳ nhân tố nào mà thay đổi tâm ý của mình.

Khi Sam Phở Dục Khiết xuất hiện, tâm ý kiên định như vậy, cuối cùng dần dần biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi...

“Xảo Dung, cô suy nghĩ kỹ chưa?” Sam Phở Dục Khiết đang mong đợi đáp án của Ngôn Xảo Dung.

“Tôi đáp ứng cô.” Ngôn Xảo Dung không có lý do gì cự tuyệt Sam Phở Dục Khiết, dù sao cô chính là yêu Cao Kiều Tuyết Ngan.

“Xảo Dung, ngày hôm qua cùng cô nói chuyện, tôi cảm thấy cô thật ôn nhu! Nếu như cô có thể làm chị gái tôi, thật là tốt biết mấy!” Sam Phở Dục Khiết vui vẻ mà cười nói đối với Ngôn Xảo Dung.

“Vậy về sau em sẽ phải đổi cách xưng hô rồi.”

Sam Phở Dục Khiết vui mừng mà tròn to cặp mắt. “Chị nguyện ý làm chị gái của em?”

Sam Phở Dục Khiết thật vui vẻ, từ đó về sau lại có người có thể nói chuyện tâm sự lại thương yêu mình.

Ngôn Xảo Dung mỉm cười mà gật đầu một cái, đem tay vươn ra ngoài cửa sổ khẽ vuốt gương mặt của Sam Phở Dục Khiết.

Trong hốc mắt Sam Phở Dục Khiết tràn đầy nước mắt, “Chị, về sau chị nhất định phải hạnh phúc!”

“Em cũng vậy.” Ngôn Xảo Dung nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Sam Phở Dục Khiết.

“Các người tìm khắp nơi xem, tiểu thư không biết lại chạy đi nơi nào?” di Quỳnh lớn tiếng la hét.

“Là di Quỳnh! Dục Khiết, em mau rời đi, nếu không để cho bọn họ biết em ở đây sẽ không tốt.”

Ngôn Xảo Dung thúc giục Sam Phở Dục Khiết rời đi, nhưng cô ấy lại tránh ở một bên không có rời đi.

Không lâu, di Quỳnh đến.

“Ngôn Xảo Dung, con hồ ly tinh này tại sao lại ở chỗ này?” dì Quỳnh kinh ngạc mà nhìn Ngôn Xảo Dung.

Cô gái bên cạnh vội vàng nói cho dì Quỳnh, Ngôn Xảo Dung chính là cô gái mấy ngày trước bị Sam Phở Hạo Huy bắt về.

“Thì ra chính là mày! Ngôn Xảo Dung, mày cũng sẽ có hôm nay, chúng ta thật đúng là oan gia ngõ hẹp!”

Sam Phở Dục Khiết Tránh ở một bên sau khi nghe lời nói của dì Quỳnh, bắt đầu lo lắng cho Ngôn Xảo Dung.

“Cô biết cái chìa khóa ở đâu không?” dì Quỳnh hỏi cô gái bên cạnh.

Chỉ thấy cô gái lắc đầu một cái, tiếp theo liền bị dì Quỳnh mắng một trận, còn thưởng cô gái mấy bạt tai, nổi giận đùng đùng mà đi vào nhà.

“Chị, chị phải cẩn thận một chút!” Sam Phở Dục Khiết cầm điện thoại di động trên tay mà giao cho Ngôn Xảo Dung, “Có chuyện liền gọi cho em” Cô sợ dì Quỳnh sẽ làm ra chuyện tổn thương Ngôn Xảo Dung.

“Dục Khiết, vậy em mau đi vào nhà đi!” Ngôn Xảo Dung thúc giục lần nữa.

“Em đi vào, nhớ có chuyện liền gọi điện thoại cho em” Sam Phở Dục Khiết không yên tâm dặn dò lần nữa.

Quả thật như Sam Phở Dục Khiết đoán, ban đêm dì Quỳnh một thân một mình lén lút mà đi tới sân sau.

“Dục Khiết, dì Quỳnh bà ấy tìm chị!” Ngôn Xảo Dung bối rối đứng lên, không biết lúc này dì Quỳnh lại sẽ làm gì ngược đãi mình.

“Chị, em lập tức tới ngay, chị chờ em!”

Sam Phở Dục Khiết vội vàng khoác thêm áo ngoài, nhanh chóng chạy về phía sân sau.

“Ngôn Xảo Dung, hôm nay tao muốn đem mặt mũi của nhà Sam Phở đều đòi lại!”

Trong tay dì Quỳnh cầm roi da lúc chuẩn bị đánh người, Sam Phở Dục Khiết kịp thời xuất hiện cứu Ngôn Xảo Dung.

“Dì Quỳnh, bà làm cái gì vậy?” Sam Phở Dục Khiết cướp đi roi trên tay Quỳnh dì, chạy đến bên cạnh Ngôn Xảo Dung đem cô ấy đỡ dậy.

“Dục Khiết, cô còn che chở cho nó, chẳng lẽ nó hại chúng ta còn chưa đủ sao?”

Dì Quỳnh xông lên trước muốn cho Ngôn Xảo Dung mấy bạt tai, lại không cẩn thận đánh nhầm Sam Phở Dục Khiết.

Sam Phở Dục Khiết xoa gương mặt sưng đỏ, “dì Quỳnh, đủ rồi đó!”

Dì Quỳnh ngây ngốc! Minh thế nhưng lại đánh Sam Phở Dục Khiết.

“Cũng là cái con hồ ly tinh này!” Dì Quỳnh không cam lòng mà tiến lên lần nữa.

“Dì Quỳnh, là ai cho phép bà làm như vậy?”

Sam Phở Hạo Huy đột nhiên xuất hiện, làm cho mọi người đều yên lặng.

“Dục Khiết, tại sao con lại ở nơi này?” Sam Phở Hạo Huy nghi ngờ nhìn về phía con gái.

“Con, con thấy dì Quỳnh lén lút, nên mới đi theo phía sau bà ấy.” Sam Phở Dục Khiết kéo tay cha mà làm nũng nói: “Người ta lại không phải cố ý, đừng nóng giận mà!”

“Tất cả đều cùng tôi đi vào nhà.” Sam Phở Hạo Huy tức giận ra lệnh, ai bảo ông cũng chỉ có mỗi Sam Phở Dục Khiết này hòn ngọc quý trên tay chứ!

“Chị, em gần đây phải đi xa nhà, dì Quỳnh cũng cùng mẹ em đi đến nhà bà con, chị cố chăm sóc mình cho tốt.”

Sam Phở Dục Khiết không yên tâm nhìn Ngôn Xảo Dung ở trong phòng.

“Chị biết rồi.” Ngôn Xảo Dung nắm tay Sam Phở Dục Khiết, “Mặt còn đau hay không!”

“Không đau.”

“Lần sau đừng ngu ngốc như vậy nữa nha.” Ngôn Xảo Dung khẽ vuốt khuôn mặt sưng đỏ của Sam Phở Dục Khiết, không đành lòng mà roi lệ.

“Chị, chị đừng khóc! Thấy chị khóc em cũng muốn khóc.”

Ngôn Xảo Dung lau một chút nước mắt trên mặt, miễn cưỡng nặn ra nụ cười đối với Sam Phở Dục Khiết.

“Chị, em không biết sẽ đi bao lâu, nhớ thỉnh thoảng gọi điện thoại tìm em nói chuyện phiếm.”

Ngôn Xảo Dung lặng lẽ gật đầu một cái, thật ra thì cô cũng không nhớ để Sam Phở Dục Khiết rời đi.

“Em sẽ đi tìm Tuyết Ngan, có lời gì muốn em chuyển cho anh ấy không?”

“Không có.” Ngôn Xảo Dung xoay người sang chỗ khác, cô không muốn để cho Sam Phở Dục Khiết nhìn thấy nước mắt của mình.

Cô có rất nhiều lời muốn nói với Cao Kiều Tuyết Ngan, nhưng nói cũng chỉ làm cho anh ấy phân tâm, không bằng đừng nói gì là được.

“Dục Khiết, chừng nào thì em lên đường?”

“Sáng ngày mốt đi! Cho nên em không thể thường tới thăm chị.”

“Dục Khiết, vậy em mau trở lại phòng nghỉ ngơi đi.”

Nghe vậy, Sam Phở Dục Khiết không tình nguyện mà nhú mày, “Chị mỗi lần đều như vậy, em thật là muốn cùng chị nói chuyện nhiều một chút.”

“Đừng làm nũng với chị nữa”

Ngôn Xảo Dung đột nhiên nghiêm túc, Sam Phở Dục Khiết không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Giao Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

“Dục khiết, sao con lại tới đây?” Di Lan lôi kéo Sam Phở Dục Khiết đi tới bên tường nhỏ giọng mà nói: “Con đi nhanh đi! Tuyết Ngan bây giờ nếu mà nhìn thấy con, khẳng định lại sẽ giận dữ.”

Sam Phở Dục Khiết hất tay Di Lan ra. “Di Lan, thật xin lỗi, con có chuyện rất quan trọng muốn đích thân nói với Tuyết Ngan.”

Cô muốn lên lầu thì lại bị Di Lan ngăn cản.

“Di Lan, lần này vô luận như thế nào con cũng phải gặp được Tuyết Ngan.” Sam Phở Dục Khiết đẩy Di Lan ra, trực tiếp đi tới phòng của Cao Kiều Tuyết Ngan.

“Cao Kiều Tuyết Ngan, anh rốt cuộc có phải là người hay không a!” Sam Phở Dục Khiết ba bước thành hai bước mà chạy đến trước mặt Cao Kiều Tuyết Ngan, kéo lấy cổ áo anh. “Tại sao anh phải nói những lời đó tổn thương Xảo Dung?”

“Sam Phở Dục Khiết, hôm nay là cô tới điệu vũ dương oai, hay là mèo khóc chuột giả từ bi.” Cao Kiều Tuyết Ngan nổi giận đùng đùng mà nhìn chăm chăm Sam Phở Dục Khiết.

“Tôi tới hỏi anh rốt cuộc có cứu Xảo Dung hay không!”

“Tôi có cứu cô ấy hay không mắc mớ gì tới cô, cô không phải là hy vọng chia rẽ chúng tôi sao?” Cao Kiều Tuyết Ngan cố ý sờ sờ khuôn mặt non mịn của Sam Phở Dục Khiết, “Cô không phải muốn giả cho tôi sao? Làm sao, xấu hổ a?”

“Cao Kiều Tuyết Ngan, anh...” Sam Phở Dục Khiết không thể nhịn được nữa, cho Cao Kiều Tuyết Ngan một bạt tai.

“Cô...”

“Tôi thật là mắt bị mù! Sớm biết anh là người như thế, tôi cũng không nên yêu cầu Xảo Dung cho anh một cơ hội nữa.”

Sam Phở Dục Khiết muốn xoay người rời đi, lại bị Cao Kiều Tuyết Ngan ngăn lại.

“Các người rốt cuộc muốn đối với Dung như thế nào?” Cao Kiều Tuyết Ngan trừng mắt nhìn Sam Phở Dục Khiết, giống như muốn giết cô.

“Tôi chỉ muốn biết anh có muốn cứu Xảo Dung hay không.” Đây là mục đích Sam Phở Dục Khiết tìm đến Cao Kiều Tuyết Ngan. “Trước kia tôi làm hại anh cùng Xảo Dung sinh ra hiểu lầm, hôm nay là tôi tới giúp các người đó.”

Sam Phở Dục Khiết tới giúp? Trong lòng Cao Kiều Tuyết Ngan vẫn còn hoài nghi.

“Tuyệt Ngan, tin tưởng em!” Sam Phở Dục Khiết hết sức muốn tranh lấy tin nhiệm của Cao Kiều Tuyết Ngan.

Cao Kiều Tuyết Ngan do dự hồi lâu, rốt cục quyết định tạm thời tin tưởng Sam Phở Dục Khiết. “Được! Tin rằng cô cũng không có can đảm dám lừa gạt tôi.”

“Tuyệt Ngan, lần trước anh ở trên buổi lễ làm cho cha em khó chịu, bây giờ lại muốn để cho nhà Sam Phở của em phá sản, cha em làm như vậy cũng là vì bất đắc dĩ thôi.”

“Đây là các người tự tìm.” Cao Kiều Tuyết Ngan khinh thường mà nhìn Sam Phở Dục Khiết một cái.

“Em biết là nhà em không đứng, muốn lợi dụng anh tới trợ giúp sự nghiệp của nhà Sam Phở, nhưng sai cũng đã sai rồi, em cũng không hy vọng quá cao được anh tha thứ, chỉ hy vọng anh để cho nhà em một con đường sống được không?” Sam Phở Dục Khiết quỳ gối trước mặt Cao Kiều Tuyết Ngan, cầu xin anh đáp ứng.

“Muốn tôi bỏ qua cho các người, có thể! Trừ phi mặt trời mọc ở hướng tây.”

Đây rõ ràng là không muốn bỏ qua cho bọn họ. “Tuyệt Ngan, em van cầu anh!” Sam Phở Dục Khiết hướng Cao Kiều Tuyết Ngan dập đầu.

"Vô dụng, coi như dập bễ đầu, cậu ta cũng sẽ không tha thứ cho cô!"

Hoắc Diệu Dương xuất hiện để tạo ra một cơ hội sống cho Sam Phở Dục Khiết.

“Tuyệt Ngan, anh thật là một động vật máu lạnh!” Hoắc Diệu Dương châm chọc nói.

“Hoắc Diệu Dương, cậu ít ở chỗ này tham gia náo nhiệt.”

“Cô bé xinh đẹp, mau dậy đi! Đừng để ý tới cái quái vật mạnh mẽ mềm lòng này.” Hoắc Diệu Dương kéo Sam Phở Dục Khiết quỳ trên mặt đất đến trên ghế ngồi xuống. “Em gái, em chính là Sam Phở Dục Khiết!”

Sam Phở Dục Khiết chậm rãi gật đầu, cô biết Hoắc Diệu Dương là tới giúp mình.

“Tuyệt Ngan, cái này cậu không đúng! Làm sao anh để cho cô ấy quỳ đây? Nếu để cho Xảo Dung biết, tôi xem cô ấy không tức chết mới là lạ.”

Hoắc Diệu Dương nói lộn xộn lên, để cho Cao Kiều Tuyết Ngan không rõ ràng lắm rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. “Cậu đang nói cái gì nha?”

“Tôi nói cô bé này là em gái của Xảo Dung.” Hoắc Diệu Dương lớn tiếng, nói rõ ràng cho Cao Kiều Tuyết Ngan.

“Em gái!” Sam Phở Dục Khiết là em gái của Ngôn Xảo Dung?

Hoắc Diệu Dương đắc ý cười nói: “Đúng vậy! Xảo Dung mới vừa nói cho tôi biết đó.”

“Dung nhi nói cho cậu biết.” Cao Kiều Tuyết Ngan sắp hôn mê. “Ai tới nói cho tôi biết ngọn nguồn chuyện này.”

Còn không đầu không đuôi mà nghe tiếp như vậy, anh nhất định sẽ điên mất.

Hoắc Diệu Dương cùng Sam Phở Dục Khiết cùng nhìn đối phương một cái, bật cười.

“Em tới nói cho anh biết.”

Kế tiếp, Sam Phở Dục Khiết đem chân tướng sự tình toàn bộ nói cho Cao Kiều Tuyết Ngan nghe.

“Dục Khiết, cô tại sao không nói sớm?” Cao Kiều Tuyết Ngan ngượng ngùng mà nói.

Hoắc Diệu Dương cười mỉa mai Cao Kiều Tuyết Ngan, “Anh có cho nhà người ta cơ hội nói sao?”

“Không quan hệ! Bây giờ quan trọng nhất, chính là kế hoạch phải cứu Xảo Dung như thế nào.”

Sam Phở Dục Khiết rất vui vẻ, biết mình lại có một anh trai thương yêu như trước.

Sam Phở Dục Khiết sau khi rời đi, Ngôn Xảo Dung đôi khi nghĩ tới tình hình lúc đó của Cao Kiều Tuyết Ngan.

Thật ra thì, Ngôn Xảo Dung cũng không bởi vì Cao Kiều Tuyết Ngan lừa gạt cô yêu mà hận anh; ngược lại, cô biết mình cũng không phải là mù quáng mà đi yêu anh, mà là cần anh chăm sóc, anh yêu.

Ngôn Xảo Dung nghĩ đến nhập thần, một cái thanh âm làm cho cô kinh hoàng mà lui đến góc.

“Meo ! Meo!”

Ngôn Xảo Dung định thần nhìn lên, “Miệt tử!” Cô cứng chịu mà ôm lấy nó hôn. “Mày làm sao lại tới nơi này?”

“Là em mang nó tới.” Sam Phở Dục Khiết xuất hiện.

“Dục Khiết, cảm ơn em mang nó tới tìm chị.” Ngôn Xảo Dung ôn nhu mà vuốt lông của Miệt tử.

“Tuyệt Ngan nói cho em biết chỉ cần chị vừa thấy nó, khẳng định đem tất cả thống khổ toàn bộ ném đi. Em còn tưởng rằng anh ấy lừa gạt em, không nghĩ tới là thật.” Sam Phở Dục Khiết vui mừng mà nhìn nụ cười sáng lạn của Ngôn Xảo Dung.

“Chị đem nó làm con, thấy nó chị dĩ nhiên vui về a!”

Thấy Ngôn Xảo Dung cùng Miệt tử chơi vui vẻ như thế, hốc mắt Sam Phở Dục Khiết dần dần đỏ.

“Dục Khiết, làm sao vậy?” Ngôn Xảo Dung quan tâm mà nhìn Sam Phở Dục Khiết, “Có phải là người không thoải mái hay không?”

“Em không có sao, chỉ là đang suy nghĩ tại sao trời cao muốn hành hạ chị cùng Tuyệt Ngan như thế, chẳng lẽ tất cả các tình nhân, cũng phải trải qua một phen khảo nghiệm sao?”

“Dục Khiết, em đang nhớ người yêu, có đúng hay không?” Ngôn Xảo Dung biết thống khổ của tương tư.

“Chị, chị cười người ta!” Sam Phở Dục Khiết xấu hổ mà ôm khuôn mặt.

“Có gì mà xấu hổ.” Ngôn Xảo Dung thương yêu mà vỗ nhẹ tay Sam Phở Dục Khiết.

“Chị, thời gian không có anh ấy em cũng sắp hết thở không thông.” Sam Phở Dục Khiết lấy tay nhẹ bấm cổ, làm bộ đánh đập mình giãy giụa ở bên bờ sinh tử.

“Có muốn chị giúp em một tay làm hô hấp nhân tạo hay không a?” Ngôn Xảo Dung trêu chọc mà nói.

“Chị, yêu thương có phải thật sẽ làm cho mình có điều thay đổi hay không?” Sam Phở Dục Khiết cảm giác mình càng lúc càng muốn ở bên cạnh hắn, nhìn mỗi tiếng nói mỗi cử động của anh.

Ngôn Xảo Dung đồng ý gật đầu.

“Đúng rồi! Chị, Tuyệt Ngan nguyện ý bỏ tiền trợ giúp nhà Sam Phở của em.” Sam Phở Dục Khiết lòng tràn đầy vui sướng mà ôm lấy Miệt tử quay vòng vòng.

Cao Kiều Tuyệt Ngan muốn giúp nhà Sam Phở, đây là chuyện tốt, nhưng tại sao cô cảm thấy có cái gì không đúng.

“Chị, chị có phải là có tâm sự gì hay không a?” Sam Phở Dục Khiết thật tò mò, tại sao sau khi Ngôn Xảo Dung nghe tin tức này, không có chút phản ứng nào.

“Dục Khiết, có thể giúp chị chú ý Tuyệt Ngan nhiều không?” Ngôn Xảo Dung biết Cao Kiều Tuyệt Ngan nhất định có âm mưu, không thể nào bởi vì Sam Phở Dục Khiết là em gái của cô, liền tha thứ cho bọn họ.

“Được a!” Sam Phở Dục Khiết cảm thấy cái chị gái này thật sự là quá đa nghi.

Hoắc Diệu Dương có chút lo lắng, Cao Kiều Tuyệt Ngan đến tốt cùng có quỷ kế gì.

“Cậu nhìn đủ rồi đi! Tôi cũng giống như cậu có hai lỗ tai, một cái lỗ mũi.”

Từ lúc bắt đầu đáp ứng phải giúp nhà Sam Phở, Hoắc Diệu Dương liền luôn nhìn chăm chăm hành động của anh, ngay cả đi toilet cũng không buông tha, thật hoài nghi anh ta có phải tình cảm bị ngăn trở biến thành đồng tính luyến ái hay không!

Hoắc Diệu Dương nhanh chóng dời tầm mắt đi, không lâu lại chuyển trở lại trên người Cao Kiều Tuyệt Ngan.

“Hoắc Diệu Dương, cậu nhìn nữa, tôi gọi người đem hai tròng mắt của cậu moi ra.” Hoắc Diệu Dương nhìn mình chăm chăm như vậy, khiến cho toàn thân Cao Kiều Tuyệt Ngan không khỏi sợ hãi.

“Tuyệt Ngan, không cần suy tính một chút sao?” Cao Kiều Tuyệt Ngan tùy tiện đáp ứng, chẳng may xảy ra sai lầm thì làm sao bây giờ?

“Suy tính cái gì? Sự kiện trợ giúp Sam Phở Hạo Huy kia sao!”

Hoắc Diệu Dương không biết đã hỏi Cao Kiều Tuyệt Ngan bao nhiêu lần, Hoắc Diệu Dương không phiền anh cũng sắp phiền chết!

“Nếu là không có chuẩn bị chu đáo, tôi là sẽ không đồng ý đâu.” Cao Kiều Tuyệt Ngan không nhịn được mà liếc Hoắc Diệu Dương một cái, thật không biết được anh ta lo lắng cái gì.

"Tuyệt Ngan, giúp bọn họ sẽ tốn không ít tiền, tiền mặc dù không là vấn đề, nhưng cậu nghĩ đi, sự nghiệp của chúng ta cùng Sam Phở Hạo Huy căn bản là đối lập."

Sản xuất rác thải làm sao sẽ cùng bảo vệ môi trường được đây?

"Chủ trương của bọn họ chính là sử dụng nhiều plastic chế phẩm, tôi mới tính đi xác nhập."

"Ý của cậu nói là..."

Hoắc Diệu Dương rút cuộc hiểu rõ. Thì ra là Cao Kiều Tuyết Ngan trợ giúp Sam Phở Hạo Huy là muốn kiểm chế sử dụng plastic, để cho mọi người đổi dùng lại giấy chế phẩm bảo vệ môi trường.

"Tuyệt Ngan, cậu thật thông minh a!"

"Diệu Dương, cuộc sống gần đây của cậu có phải không quá 'bình thường' hay không?"

Hoắc Diệu Dương vỗ vỗ lồng ngực của mình, "Tôi rất bình thường."

Tảng đá lớn trong lòng Hoắc Diệu Dương cuối cùng cũng rơi xuống, nếu không anh cũng sắp đưa đến bệnh viện tâm thần rồi.

"Cậu gần đây có cái đam mê đặc thù gì không?"

"Đam mê đặc thù?" Cao Kiều Tuyết Ngan muốn nói cái gì a?

Cao Kiều Tuyết Ngan lấy hết dũng khí, "Cậu, có phải yêu tôi hay không?"

Hoắc Diệu Dương quả thực cười sắp hôn mê! Anh sẽ yêu Cao Kiều Tuyết Ngan? Đợi chút, được a! Người này...

Anh cảm tay của Cao Kiều Tuyết Ngan, mập mờ mà nhìn anh ta. "Người ta, người ta ái mộ anh đã lâu."

Cao Kiều Tuyết Ngan giật mình, "Cậu đừng tới đây!" Anh liền lẩn một vòng mà thoát khỏi Hoắc Diệu Dương.

"Hắc!" Hoắc Diệu Dương cũng nhin không được nữa mà cười to tiếng.

Cao Kiều Tuyết Ngan thật đúng là ác nhân nhất gan, anh mới náo loạn một chút, anh ta cũng đã bị dọa đến gần chết.

"Hoắc Diệu Dương, hạn cho cậu nội trong nửa giờ rời khỏi nhà tôi, nếu không tôi tìm người bắt cậu đi ra ngoài!"

Cao Kiều Tuyết Ngan đứng ở thang lầu đang lúc hướng về phía trên lầu hô to, anh cũng không muốn biến thành "người yêu" của Hoắc Diệu Dương nha! Chỉ là nghĩ đã muốn làm người ta run rẩy không thôi, còn không mau đem anh ta đuổi đi cho xong.

"Tuyệt Ngan, anh lặng lẽ trợ giúp Sam Phở Hạo Huy như vậy có ích hay không?" Hoắc Diệu Dương hao tổn tâm trí mà nhìn màn hình máy vi tính, theo con số tăng lên, tim của anh thì như con kiến bò trên chảo nóng. "Anh rốt cuộc có nghe tôi nói hay không?"

Anh cũng không chịu được trầm mặc của Cao Kiều Tuyết Ngan nữa, hôm nay đã là ngày thứ bảy rồi! Anh lo lắng cho an toàn của Ngôn Xảo Dung, mà Cao Kiều Tuyết Ngan lại không có chuyện gì cả mà uống trà chiều. "Tuyệt Ngan, cậu còn có tâm tình ngồi ở đó, cậu không lo lắng cho Xảo Dung sao?" Đã đến lúc nào rồi! Cao Kiều Tuyết Ngan lại vẫn một bộ đáng nhân nhả tự đắc.

"Thật là Hoàng Đế không vội, thái giám lại vội muốn chết!" Hoắc Diệu Dương ở trước mặt Cao Kiều Tuyết Ngan không ngừng đi tới đi lui.

"Hoắc Diệu Dương, nếu như cậu không có chuyện gì, xin cậu đừng lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt tôi." Thật là bị Hoắc Diệu Dương làm cho đầu cũng sắp nổ tung!

Hoắc Diệu Dương lòng như lửa đốt mà không ngừng hướng về phía Cao Kiều Tuyết Ngan ném bom tinh thần, anh vô cùng bất an, sợ sau khi Sam Phở Hạo Huy không thả Ngôn Xảo Dung, đến lúc đó không phải là nguy hơn sao!

"Tuyệt Ngan..." Thấy cặp mắt Cao Kiều Tuyết Ngan tràn đầy lửa giận, lời của Hoắc Diệu Dương đến khóe miệng vội nuốt về trong bụng.

"Cậu tốt nhất đừng phiền tôi nữa, nếu không tôi liền dẹp cậu!" Cao Kiều Tuyết Ngan làm sao mà không lo lắng, chỉ sợ Sam Phở Hạo Huy sẽ được voi đòi tiền, nhưng anh lại không muốn cho ông ta biết mình đang âm thầm trợ giúp ông ta.

Bây giờ kế hoạch tốt nhất chính là thừa cơ lúc Sam Phở Hạo Huy đắc ý mà vào, tuy nói không dễ dàng, nhưng là có một nội ứng có thể giúp mình, như thế chẳng những giúp Sam Phở Hạo Huy cũng có thể cứu Ngôn Xảo Dung ra.

"Diệu Dương, chúng ta là lợi dụng danh nghĩa cậu giúp Sam Phở Hạo Huy, kia..."

Nhìn dáng dấp Cao Kiều Tuyết Ngan một bộ sâu không lường được, nhất định là lại nghĩ đến điểm quan trọng gì rồi.

"Diệu Dương, sắp tới chuẩn bị đi cứu Dung nhi!"

"Tuyệt Ngan, cậu sẽ không phải để tôi làm bia đỡ đạn, cho cậu đi làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ?"

"Bingo!"

Trời cao a, nói vậy lại có trò hay để nhìn a!

Sam Phổ Hạo Huy vui mừng nhường mây mà cùng công nhân viên đàm luận nghiệp vụ của công ty.

"Các vị, bởi vì trước kia công ty gặp phải nguy cơ nặng nề, khiến cho mọi người đối với tình hình công ty mà lo lắng, hôm nay triệu tập các vị, là muốn cho mọi người biết công ty đã vận hành bình thường trở lại, cũng muốn hướng mọi người giới thiệu quý nhân trợ giúp công ty là Hoắc Diệu Dương tiên sinh."

Hoắc Diệu Dương bây giờ nghĩ không ra, Sam Phổ Hạo Huy vì sao đem Sam Phổ Dục Khiết giới thiệu cho mình, cũng may trước đó bọn họ đã biết, nếu không tình huống này mà lung tung thì thật đúng là khó chịu.

Sau khi họp xong, Sam Phổ Hạo Huy liền lôi kéo Hoắc Diệu Dương không thả.

"Sam Phổ tiên sinh, tôi còn có một hội nghị quan trọng phải tham dự, có chuyện gì lần tới chúng ta gặp mặt tán gẫu tiếp, được không?" Hoắc Diệu Dương tâm thấp thóm bất an mà nhìn về phía đồng hồ trên tường, không biết Ngôn Xảo Dung đã được cứu chưa?

"Hoắc tiên sinh, có tâm sự phải không?" Sam Phổ Hạo Huy nhìn về phía sắc mặt ngưng trọng của Hoắc Diệu Dương.

Hoắc Diệu Dương hồi hộp mà lấy lại tinh thần, "Không biết Sam Phổ tiểu thư có đang ở trong nhà không?"

Sam Phổ Hạo Huy vừa nghe liền mừng rỡ kêu người làm vội vàng tìm ra Sam Phổ Dục Khiết, ông cũng không muốn để cho khối thịt béo này đến miệng rồi bay đi!

Sam Phổ Dục Khiết sau khi nhìn thấy Hoắc Diệu Dương, bất an mà nhìn cha mình một chút.

Hoắc Diệu Dương nghĩ thầm, Sam Phổ Hạo Huy rất dễ phòng, dường như không có bởi vì mình đến mà có chút lo lắng.

Tuyệt Ngan muốn cứu Ngôn Xảo Dung ra thì cũng không phải là chuyện dễ dàng, hiện tại điều duy nhất anh có thể làm, chính là kéo Sam Phổ Hạo Huy, để cho Tuyệt Ngan có đủ thời gian mà đi cứu Xảo Dung.

"Hoắc tiên sinh, tôi có thể gọi thẳng tên của ngài không?"

"Dĩ nhiên có thể." Đối với ám hiệu của Sam Phổ Dục Khiết, Hoắc Diệu Dương nhanh chóng quay trở lại.

Sam Phổ Dục Khiết sau khi được Hoắc Diệu Dương đáp lại thì thở phào nhẹ nhõm.

Đêm qua Sam Phổ Hạo Huy muốn người làm chắc chắn mà theo dõi Ngôn Xảo Dung, tựa như biết hôm nay sẽ có người tới cứu cô ấy đi.

Sam Phổ Hạo Huy ánh mắt nghi ngờ không ngừng quét về phía bọn họ.

"Dục Khiết, con cùng Diệu Dương biết nhau sao? Nghe cách nói chuyện của các con không giống lần đầu gặp mặt?"

"Cha, thật ra thì con cùng Diệu Dương đã sớm biết nhau."

Sam Phổ Hạo Huy kinh ngạc mà nhìn Hoắc Diệu Dương.

"Diệu Dương, cậu cùng con gái ta thật là có duyên phận a!" Sam Phổ Hạo Huy không khỏi vui vẻ mà cười to.

Hoắc Diệu Dương bắt đầu cười theo, nhưng trong lòng bắt đầu mắng Cao Kiều Tuyệt Ngan, nếu không phải là chủ ý của anh ta đưa ra, anh cũng sẽ không biết làm sao mà ứng phó lão quái vật này.

Lúc này, Cao Kiều Tuyệt Ngan lợi dụng Hoắc Diệu Dương kéo thời gian của Sam Phổ Hạo Huy, thừa cơ ở lại trong nhà Sam Phổ.

Nhìn bản đồ trên tay Sam Phổ Dục Khiết đưa, anh dễ dàng mà tìm ra nơi Ngôn Xảo Dung bị nhốt.

Khi Cao Kiều Tuyệt Ngan đi tới sân sau, phát hiện có mười mấy người trông chừng ở trước cửa phòng, khiến cho anh không cách nào đến gần.

Đột nhiên, Cao Kiều Tuyệt Ngan nhanh trí một chút, cầm cục đá bên chân lên, ném về phía ngược lại.

"Ai đó?" Người đàn ông đề cao cảnh giác mà tìm kiếm.

Cao Kiều Tuyết Ngan lại thấy tiếp mấy hòn đá nữa, để cho người trông coi phòng ngoài rồi rít hướng bốn phía mà chạy đi, anh thừa cơ dùng chìa khóa vạn năng đã chuẩn bị xong mà mở cửa tiến vào.

"Ai đó?" Ngón Xảo Dung hoảng sợ lung túng mà nhìn về phía người tới hô to.

Cao Kiều Tuyết Ngan một phen tiến lên, che miệng Ngón Xảo Dung, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "Dung nhi, là anh."

Ngón Xảo Dung nghe được âm thanh khàn khàn của Cao Kiều Tuyết Ngan, nhanh chóng quay đầu lại nhìn về phía anh.

"Dung nhi, chúng ta đi mau." Cao Kiều Tuyết Ngan nhẹ nhàng mà ôm lấy Ngón Xảo Dung, lúc muốn rời đi nghe tiếng bước chân của đám người kia càng lúc càng đến gần.

"Tuyết Ngan, đừng lo cho em, anh đi mau." Ngón Xảo Dung đẩy Cao Kiều Tuyết Ngan.

Cao Kiều Tuyết Ngan dịu dàng mà đem Ngón Xảo Dung để xuống.

"Dung nhi, anh không sao." Anh tung người tới trần nhà, theo đó ghé vào trên kia.

"Các người lục soát cho tao, tao cũng không tin nó có võ nghệ cao cường." Người đàn ông tức giận vọt vào trong phòng.

Sau khi lục soát toàn bộ, hắn vẫn chưa yên tâm mà kéo Ngón Xảo Dung ra, tra xét trên dưới giường của cô.

"Coi như là nó may mắn, để cho nó cho chạy trốn!" Hắn dùng sức mà đem Ngón Xảo Dung đẩy ngã trở về trên giường, "Cô đừng tưởng rằng cô thoát được." Hắn ta xoay người rời đi, trước khi đi còn không quên phân phó: "Các người phải gia tăng trông chừng cô ta, nếu để cho cô ta chạy thoát, các người biết hậu quả rồi đó!"

Sau khi đám người đó rời đi, Cao Kiều Tuyết Ngan không thể chờ đợi mà nhảy xuống.

"Dung nhi, em có đau không?" Cao Kiều Tuyết Ngan đỡ thân thể gầy yếu của Ngón Xảo Dung, ôm lấy cô thật chặt, sợ mình sẽ lại mất cô ấy. "Dung nhi, cũng là anh không tốt, để cho em bị hành hạ!" Anh đau lòng mà hôn Ngón Xảo Dung.

"Tuyết Ngan." Ngón Xảo Dung giống như đang nằm mộng, không dám tin mình thật ở trong ngực Cao Kiều Tuyết Ngan.

"Dung nhi." Ôm Ngón Xảo Dung gầy yếu, Cao Kiều Tuyết Ngan bắt đầu thống hận mình, cuối cùng lại làm cho cô chịu đau khổ gần hai tháng. "Em có tha thứ cho sự ích kỷ của anh không?"

Đáp án mà Cao Kiều Tuyết Ngan mong đợi đã lâu rốt cục cũng xuất hiện, ban đầu còn cho là Ngón Xảo Dung sẽ không dễ dàng tha thứ cho mình, không nghĩ tới cuối cùng đầu cô rúc vào trước ngực mình khẽ gật đầu.

"Tuyết Ngan, em cũng không trách anh, cũng bởi vì vậy em mới biết mình đến tốt cùng yêu anh sâu đậm như thế." Ngón Xảo Dung ở trên mặt tuấn dật của Cao Kiều Tuyết Ngan mà lưu lại cái hôn âm áp.

"Em không quan tâm anh không phải là Tuyết Kiệt sao?" Cao Kiều Tuyết Ngan muốn biết mình có bị coi như vật thay thế cho anh trai hay không.

"Bởi vì anh không phải là Tuyết Kiệt, em mới phát hiện mình cũng không phải là vì ôn nhu trong phút chốc mà có thể cảm động, em muốn là anh yêu em mãi mãi!"

Ngón Xảo Dung cố ý ở trên người Cao Kiều Tuyết Ngan gây dựa thân thể xinh đẹp, để cho anh nhìn thấy cảnh đẹp trong áo sơ mi như ẩn như hiện.

Cao Kiều Tuyết Ngan hít một hơi thật sâu, muốn ổn định nhiệt tình sắp bộc phát.

"Dung nhi, em thật là to gan a!" Cao Kiều Tuyết Ngan đem Ngón Xảo Dung đè ở phía dưới, nhìn chăm chú cử động của cô.

Ngón Xảo Dung khẽ vuốt lồng ngực cường tráng của anh, bàn tay nhỏ bé ở trên lưng của anh di chuyển, anh khó có thể tin mà nhìn cô, cô lặng lẽ liếm hôn ngực anh, không lưu loát mà bắt chước anh làm chuyện xấu, nhưng cũng thành công đốt dục hòa ở trên người anh.

Cao Kiều Tuyết Ngan bị Ngón Xảo Dung trêu đùa nên mãnh liệt hôn đôi môi đỏ thắm của cô, chơi đùa cùng cái lưỡi dính hương của cô, rồi sau đó lướt qua vai đi tới xương quai xanh mềm người của cô, tình tế mà thương thức cũng lưu lại ấn ký thuộc về anh.

Cao Kiều Tuyết Ngan cười nhẹ, "Bất kể ở nơi nào, anh vĩnh viễn chỉ có một mình em thôi."

Cao Kiều Tuyết Ngan đem ngón út của Ngón Xảo Dung ngậm vào trong miệng, cắn một cái tựa như trừng phạt.

Anh khẽ vuốt mái tóc dài của cô. "Dung nhi!"

Ngón Xảo Dung nét mặt cố ý giả bộ muốn ngủ, "Em buồn ngủ quá!"

Cô cũng quá độc ác đi, đẩy lên dục hòa của anh còn muốn trốn.

Nhiệt độ ở trong phòng rất thấp, Cao Kiều Tuyết Ngan bắt đầu đã nằm ở bên cạnh cô, ôm cô thật chặt, hy vọng làm cho cô cảm thấy có chút ấm áp.

Nếu như ban đầu không gặp phải Ngôn Xảo Dung, hoặc là công ty Phi Ứng phải một người khác tới, vậy sinh mệnh của anh, tất nhiên sẽ không trải qua niềm vui của yêu và được yêu; nghĩ đến đây, anh liền không cho phép cô một mình yên giấc.

Anh chuyển thân thể cô qua, khẽ hôn môi của cô, dự đoán cô mở cánh môi ra, sau đó đưa đầu lưỡi ra, xông vào trong miệng cô.

"Tuyết Ngan..." Ngôn Xảo Dung mơ mơ màng màng mà bật ra một tiếng than nhẹ, ánh mắt còn mê man, làm cho lưỡi anh cướp đoạt tất cả hơi thở.

"Bây giờ anh muốn yêu em thật tốt." Dung nhan tuấn mỹ của Cao Kiều Tuyết Ngan tựa như câu hồn mà cười một tiếng, bàn tay to trượt vào mở rộng cổ áo của cô, xúc cảm non mềm kia khiến anh thấy thế nào cũng không đủ.

"Sẽ bị phát hiện đó."

Anh ôn nhu hôn cô, nhanh chóng cởi nút áo ra, "Ai bảo em chậm đốt dục hỏa của anh!"

Giọng nói của cô cũng bật thốt ra, hai tay ngăn cản anh đang tấn công mãnh liệt, "Không được! Anh là tới cứu em mà, bây giờ lại..."

"Anh mặc kệ, không khí tốt như vậy, anh không quan tâm nó có thể bị phát hiện hay không."

Cô sùng sốt một lát, mà anh đã thừa dịp thời gian này nhanh chóng cởi tất cả quần áo hai người ra.

Anh cười mà không nói, da thịt cô trong suốt long lanh dưới ánh trăng, ánh sáng tán mát ra như loại ngọc; mà khuôn mặt cô đỏ bừng, phải làm cho người ta mơ mộng, làm anh không nhịn được mà hôn cô lần nữa, chọc cho cô thở gấp liên tiếp.

Anh liếm gương mặt nhỏ nhắn bóng loáng của cô, ngón tay thon dài xoa hai ngực mượt mà đầy đặn của cô, ý đồ gợi lên dục vọng của cô.

"Không nên!" Ngôn Xảo Dung kháng cự cái hôn của Cao Kiều Tuyết Ngan.

"Dung nhi, cảm thụ nó được không?" Anh nâng cổ tay của cô lên cao, cổ định ở trên đầu cô.

Đợi sau khi bọn họ lấy lại tinh thần, Cao Kiều Tuyết Ngan nghiêng đầu nhìn Ngôn Xảo Dung một cái, phát hiện cô đã sớm mệt mỏi đến nói không ra lời, tựa như tê liệt núp ở trong ngực ấm áp của mình.

"Dung nhi!" Cao Kiều Tuyết Ngan yêu thương mà vuốt mái tóc ẩm ướt của Ngôn Xảo Dung, "Không có đắp chăn sẽ lạnh đó!"

Anh kéo chăn bên cạnh vì cô mà đắp lên, cô cảm giác mình thật hạnh phúc, giọng khàn khàn của anh nghe thật tốt, cô thích anh lúc này nhất.

"Em buồn ngủ!" Cô tựa như làm nũng mà vùi vào trong ngực của anh, cảm giác nhiệt độ thân thể của anh sau khi kích tình.

"Dung nhi, anh còn muốn." Anh xoa gương mặt non mịn của cô.

"Em muốn ngủ." Cô nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, thầm nghĩ anh có phải thể lực quá thừa hay không a? Giống như không phải là một lần liền kết thúc, anh...

Cao Kiều Tuyết Ngan sao cứ chịu mặc cho dục hỏa quấy phá ở trên người như vậy, anh lật thân thể mềm mại đáng yêu của Ngôn Xảo Dung lại, ở trên người cô đẩy dục hỏa lần nữa, hai người lại một phen mây mưa...

Cuối cùng, thể lực của Ngôn Xảo Dung không chống đỡ nổi nữa mà ngủ mê man trong sự kích tình của anh.

Cao Kiều Tuyết Ngan mệt mỏi không chịu nổi mà ngồi ở trên ghế, anh không dám ngủ! Anh đã từng từ trong miệng Sam Phổ Dục Khiết biết người đàn bà di Quỳnh kia muốn thương tổn Ngôn Xảo Dung, anh sợ bà ta sẽ đến trả thù lần nữa.

Nhìn khuôn mặt ngủ say của Ngôn Xảo Dung, chẳng may lúc này di Quỳnh đi tới, vậy giai nhân của anh không phải thảm thương sao!

Không được! Nhất định phải mau nghĩ biện pháp chạy ra khỏi nhà Sam Phổ, tránh cho Ngôn Xảo Dung bị thương tổn, Cao Kiều Tuyết Ngan cầm điện thoại lên, thông báo ngắn gọn cho Hoắc Diệu Dương.

Diệu Dương:

Tôi bị vây rồi! Bây giờ đêm khuya vắng người, bên ngoài người trông chừng cũng đi nghỉ ngơi rồi, cậu mau lợi dụng một chút thời gian này tới cứu tôi.

Cao Kiều Tuyết Ngan

Đang lúc Cao Kiều Tuyết Ngan truyền ra tin nhắn không lâu, Sam Phổ Dục Khiết tới thăm Ngôn Xảo Dung, anh thật không biết mình nên mở cửa sổ để cho cô ấy thấy dáng đáp của Xảo Dung hay không.

Do dự nửa ngày, vì không muốn làm cho Sam Phở Dục Khiết đưa tới người không nên tới, anh lặng lẽ mở cửa sổ ra một chút.

Sam Phở Dục Khiết nhìn thấy Cao Kiều Tuyết Ngan thì giật mình.

"Tuyết Ngan, anh..." Sam Phở Dục Khiết thật sự bội phục Cao Kiều Tuyết Ngan, vì cứu Ngôn Xảo Dung lại dám mạo hiểm như vậy.

"Suyt!" Cao Kiều Tuyết Ngan cắt đứt lời của Sam Phở Dục Khiết, "Nhỏ giọng một chút!" Anh chỉ chỉ phía của Ngôn Xảo Dung.

Sam Phở Dục Khiết đề thấp âm lượng của mình, nhẹ giọng mà nói: "Xảo Dung thế nào?"

Cái này bảo Cao Kiều Tuyết Ngan trả lời như thế nào đây?

Được rồi!

"Người cô ấy không thoải mái, muốn nghỉ ngơi một chút thôi, có thể giúp anh một chuyện không?"

Cao Kiều Tuyết Ngan nghĩ tới thay vì chờ Hoắc Diệu Dương tới cứu bọn họ, không bằng tìm Sam Phở Dục Khiết tính toán.

Anh lấy ra chìa khóa vạn năng giao cho Sam Phở Dục Khiết, "Đem khóa từ phòng ngoài mở ra, để anh cùng Dung nhi đi ra ngoài!"

Sam Phở Dục Khiết gật đầu một cái, chạy đến trước cửa, chuẩn bị mở cửa thả bọn họ.

Không ngờ, Sam Phở Hạo Huy từ cách đó không xa mang theo người làm hướng nơi này đi tới.

Sam Phở Dục Khiết vội vàng buông không mở khóa, chạy tới cửa sổ hướng Cao Kiều Tuyết Ngan báo tin tức cha cô đang tới, muốn anh nhanh một chút tìm một chỗ trốn.

Cửa trong phút chốc bị phá vỡ, Sam Phở Hạo Huy nhìn bốn phía quanh căn phòng, cuối cùng đem tầm mắt đặt ở trên người Ngôn Xảo Dung, cũng từ từ đi lên.

"Cô thật là một người đáng yêu, khó trách Cao Kiều Tuyết Ngan vì cô không muốn con gái của ta, nếu là sớm một chút biết cô là con gái của Ngôn Bách Thương, ta cũng sẽ không đối đãi với cô như vậy."

Sam Phở Hạo Huy nhu tình mà khẽ vuốt khuôn mặt của Ngôn Xảo Dung, trên mặt lại có một tia áy náy.

"Các người đem Ngôn tiểu thư đưa đến trong phòng khách, nhớ, bảo phòng bếp nấu chút đồ tắm bổ, còn có, nghiêm cấm di Quỳnh tiến vào trong phòng cô ấy."

Bọn họ nhân nhẹ nhàng mà ôm lấy Ngôn Xảo Dung đi đến phòng khách.

"Các người cũng đừng tránh nữa, mau ra đây đi!"

Sam Phở Dục Khiết ngượng ngùng mà thò đầu ra, Cao Kiều Tuyết Ngan cũng từ phía trên nhảy xuống.

"Các người muốn hỏi tôi, tại sao biết các người ở chỗ này sao?" Sam Phở Hạo Huy gõ đầu con gái, hiền lành mà cười. "Tôi sớm biết Cao Kiều Tuyết Ngan sẽ lợi dụng hôm nay tới cứu Xảo Dung, mà Dục Khiết cùng cô ấy kết làm chị em, không phải sao?"

Hai người nghe được cũng tròn tròn mắt! Tại sao Sam Phở Hạo Huy cũng biết những thứ này?

"Các người muốn cảm tạ, thì cảm tạ cha của Xảo Dung đi!" Sam Phở Hạo Huy mang theo bọn họ cùng đi đến phòng khách.

Tại sao phải cảm ơn Ngôn Bách Thương đây? Cao Kiều Tuyết Ngan cùng Sam Phở Dục Khiết sau khi nhìn lẫn nhau, lắc đầu một cái.

"Các người nguyện ý nghe tôi nói sao?"

Giống như là bị làm pháp thuật, hai người liên tiếp gật đầu.

Sam Phở Hạo Huy vừa nói vừa dẫn bọn họ đi tới trong phòng khách, nhìn thấy Ngôn Xảo Dung tỉnh dậy.

Tám năm trước, Sam Phở Hạo Huy ở trong bang Hắc Long địa vị cao quý, nhưng tính khí lại hết sức táo bạo.

Ở trong một lần đàm phán, ông thất thủ giết lầm đối phương là lão Đại long đầu.

Sau khi biết được tin tức này, Ngôn Bách Thương nặng đạo nghĩa không nói hai lời lập tức vì Sam Phở Hạo Huy chống đỡ, cũng bởi vì như thế Sam Phở Hạo Huy đối với ông ấy có cảm kích thật sâu.

"Xảo Dung, cha cô là người trọng tình nghĩa, tôi hiểu cô ở đây biết chuyện này sau nhất định sẽ hận tôi tận xương, tôi cũng không hy vọng xa xôi được cô tha thứ, nhưng tôi hy vọng cô có thể tha thứ tôi và cha cô, được không?"

Sam Phở Hạo Huy thành khẩn mà cúi đầu, ông không biết Ngôn Xảo Dung có tha thứ cho mình hay không, nhưng khi ông biết được Ngôn Xảo Dung là con gái của Ngôn Bách Thương, liền bắt đầu hối hận hành động theo cảm tính của mình.

"Cháu không trách bác." Ngôn Xảo Dung nhẹ nắm tay của Sam Phở Hạo Huy, "Cha cháu đối với bác chưa từng có bất kỳ câu oán hận nào, ông ấy thường nói có bác quan tâm, ông ấy mới có địa vị hôm nay."

"Xảo Dung." Sam Phở Hạo Huy cảm thấy rất vui mừng, không nghĩ tới cô là cô gái hiểu chuyện.

Ngôn Xảo Dung cho Sam Phở Hạo Huy một nụ cười ấm áp.

"Xảo Dung, thật xin lỗi, anh đem sự thật nói ra quá muộn, để cho em chịu khổ rồi!" Hoắc Diệu Dương từ cửa chậm rãi bước đi tới.

"Đúng vậy! May nhờ Diệu Dương nói cho tôi biết, nếu không, tôi cũng không biết nên lấy cái gì mà đi gặp mặt cha cháu?" Sam Phở Hạo Huy vui mừng mà vỗ bả vai Hoắc Diệu Dương.

"Thật là kết cục viên mãn!" Sam Phở Dục Khiết ở một bên rốt cục có chỗ chen vào nói.

Lời này vừa nói ra, chọc cho mọi người cả nhà cười ầm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Giao Dịch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Ngôn Xảo Dung trở lại nhà Cao Kiều được một thời gian, Cao Kiều Tuyết Ngan vì cùng Sam Phở Hạo Huy làm thiết kế, dường như mỗi ngày đều bận đến khuya, dĩ nhiên cũng không có chú ý tới Ngôn Xảo Dung.

Ngôn Xảo Dung bắt đầu lo lắng không biết trong bụng của mình có sinh mệnh nhỏ hay không, mặc dù cũng rất muốn có một đứa con của mình và Tuyết Ngan, nhưng lại sợ không cách nào cho sinh mệnh nhỏ một gia đình bình thường, càng sợ Cao Kiều Tuyết Ngan sẽ không muốn có nó.

Ngôn Xảo Dung thật bất lực, đột nhiên một trận ghê tởm xông tới, cô vội vàng che miệng lại xông về nhà vệ sinh, điều này làm cho cô càng thêm xác định mình có thai.

Nên nói cho Cao Kiều Tuyết Ngan không? Anh có thể không muốn hay không đây?

Ngôn Xảo Dung tin chắc Cao Kiều Tuyết Ngan yêu mình là không thể nghi ngờ rồi, nhưng đối với đứa con thì sao?

Cô thật sợ hãi, cuộc sống từng ngày đi qua, bụng dần dần sẽ trở nên to lên, đến lúc đó nên làm cái gì bây giờ? Tâm không ngừng phập phồng lên xuống, cô không biết nên làm thế nào cho phải.

"Chị!"

Sam Phở Dục Khiết đột nhiên xuất hiện, dọa Ngôn Xảo Dung đang trầm tư giật mình.

"Chị làm sao vậy!" Sam Phở Dục Khiết nhìn mặt Ngôn Xảo Dung trắng bệch, khẩn trương mà ổn định thân thể của cô ấy.

"Chị không sao." Ngôn Xảo Dung không muốn cho bất luận kẻ nào biết mình có thai.

"Chị còn muốn lừa gạt em sao? Di Lan nói chị lúc này buồn buồn không vui, nói cho em biết, có phải xảy ra chuyện gì hay không?" Mới mấy ngày không thấy, thân thể Ngôn Xảo Dung gầy gò làm cho Sam Phở Dục Khiết cực kỳ đau lòng. "Tuyết Ngan cũng thiệt là, đem chị để ở trong nhà không quan tâm, chúng ta đi tìm anh ấy!"

"Đừng đi!" Ngôn Xảo Dung kéo vạt áo Sam Phở Dục Khiết, cô sợ nhìn thấy Cao Kiều Tuyết Ngan, càng sợ cặp mắt tựa như chất vẩn kia của anh.

Sam Phở Dục Khiết không thể làm gì khác hơn là ngồi ở bên cạnh Ngôn Xảo Dung, nhìn mặt cô ấy lộ vẻ khó khăn mà phát ngốc.

Có lẽ nên đem đứa nhỏ lấy ra?

Không! Đứa nhỏ là vô tội, có nên kết thúc tánh mạng của nó hay không, cũng không phải là cô có thể quyết định.

"Dục Khiết, nếu như bây giờ chị có con của Tuyết Ngan, vậy chị nên sinh hạ nó không?" Ngôn Xảo Dung đột nhiên hỏi.

Sam Phở Dục Khiết kinh ngạc tròn to cặp mắt, "Chị có đứa trẻ rồi?" Cô hân hoan mà vuốt bụng Ngôn Xảo Dung.

" Dĩ nhiên phải sinh hạ nó a!"

"Nhưng mà..."

Ngôn Xảo Dung muốn nói cái gì lại bị Sam Phở Dục Khiết cắt đứt.

"Nhưng mà đứa nhỏ này về sau sẽ có em đây là mẹ đẻ yêu thương." Cô nằm ở bụng của Ngôn Xảo Dung. "Người bạn nhỏ đã phải mặt của em rồi, chị xem!" Cô trêu chọc mà đem mặt chen đến trước mặt Ngôn Xảo Dung.

Nhưng tâm tư của Xảo Dung đang bồn chồn, làm sao chú ý tới hành động của Sam Phở Dục Khiết đây?

Sam Phở Dục Khiết chưa từ bỏ ý định mà lắc lắc thân thể Ngôn Xảo Dung, "Chị nhất định phải sinh hạ nó đó!"

"Dục Khiết..." Ngôn Xảo Dung không biết mình nên nói cho Sam Phở Dục Khiết như thế nào, sự thật là có thể phải lấy đứa trẻ ra.

"Ngày mai chúng ta cùng đi kiểm tra được không?" Sam Phở Dục Khiết hưng phấn nói.

Nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Sam Phở Dục Khiết, Ngôn Xảo Dung cảm giác mình thật là tàn nhẫn. "Dục Khiết, em đồng ý với chị, chuyện này không được nói cho bất luận kẻ nào, được không?"

Sam Phở Dục Khiết thấy Ngôn Xảo Dung khản trương như thế, vì không để cho cô ấy suy nghĩ lung tung nữa, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Lúc này, Sam Phở Dục Khiết mới phát hiện Ngôn Xảo Dung cũng không có vui sướng như những phụ nữ có thai, chỉ có lo lắng cùng sợ hãi, cô muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hết lần này tới lần khác mặc cho cô hỏi thế nào, cũng hỏi không ra nguyên nhân, cuối cùng cũng đành phải buông tha.

"Tuyệt Ngạn, ngày mai công ty không có chuyện gì lớn, cậu có muốn ở nhà cùng Xảo Dung hay không?"

Mấy ngày nay Cao Kiều Tuyệt Ngạn công việc bận rộn, trong lòng Hoắc Diệu Dương đối với Ngôn Xảo Dung vô cùng áy náy.

"Công ty kia giao cho cậu." Cao Kiều Tuyệt Ngạn vờ vai Hoắc Diệu Dương. "Tình cảm của tôi cùng Xảo Dung có thể có hôm nay, công thần lớn nhất chính là cậu."

Nhìn vẻ mặt Cao Kiều Tuyệt Ngạn mặt mũi không chịu nổi, từ đáy lòng Hoắc Diệu Dương thật bội phục cậu ta, lại có thể vì công việc mà chuyên tâm như vậy.

"Diệu Dương, lần trước nghe Xảo Dung nói, cậu thích Tư Khả em gái cô ấy!"

"Thích có biện pháp gì, cô ấy chính là một tomboy tiêu chuẩn đây!"

Hoắc Diệu Dương nghe chuyện của Ngôn Tư Khả cũng sẽ đặc biệt chú ý, vì vậy Cao Kiều Tuyệt Ngạn muốn vào ngày nghỉ cùng Ngôn Xảo Dung bàn bạc một chút, nên trợ giúp bọn họ với tình yêu "người mới mẹ" như thế nào.

"Tuyệt Ngạn, tôi cảm thấy Xảo Dung có chút lạ." Hoắc Diệu Dương nói có chút hàm ý.

"Có sao?" Cao Kiều Tuyệt Ngạn nhìn Hắc Diệu Dương một cái.

Nghĩ tới lúc này Ngôn Xảo Dung có ý tránh gặp mặt mình, ngay cả buổi tối hai người cũng đều phân phòng ngủ; Hoắc Diệu Dương vừa nói như thế, anh cũng cảm thấy có điểm lạ.

"Xảo Dung trước kia không phải là mỗi ngày đều sẽ tới công ty đón anh tan việc sao? Gần đây tại sao cũng không nhìn thấy cô ấy?" Hoắc Diệu Dương đã sớm muốn hỏi, chẳng qua là thấy công việc bận bịu, cũng ngại mở miệng.

"Người cô ấy có chút không thoải mái."

"Tuyệt Ngạn, anh xác định cô ấy thật không thoải mái sao?"

"Lời này của cậu là có ý gì?" Trong lòng Cao Kiều Tuyệt Ngạn đột nhiên dâng lên một con giận dữ.

"Tôi đột nhiên nhớ tới có một số việc chưa có làm xong, đi trước đây." Thấy chuyển biến không tốt liền trốn luôn là đặc tính của Hoắc Diệu Dương, hôm nay dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Cao Kiều Tuyệt Ngạn bắt đầu bất an, anh sợ Ngôn Xảo Dung có phải có người khác bên ngoài hay không; anh vì bận rộn công việc không dứt được, cô ấy lại mượn cơ hội này phản bội mình.

Cao Kiều Tuyệt Ngạn càng nghĩ càng bức, ngay sau đó cầm áo khoác lên, rời phòng làm việc.

Cao Kiều Tuyết Ngan chạy như bay về đến nhà, bước nhanh chạy về phía phòng của Ngôn Xảo Dung, anh hồn hèn nhìn thấy căn phòng không có một bóng người, quả thật giận sắp điên lên.

Trong lòng anh lúc này chỉ có ý niệm, Ngôn Xảo Dung cùng người khác hẹn hò rồi.

Tưởng tượng Ngôn Xảo Dung ở trong ngực người khác ngọt ngào mà cười, Cao Kiều Tuyết Ngan cũng sắp không khống chế được lửa giận của mình.

"Dì Lan, Dì Lan..."

Không lâu sau, Dì Lan đi tới thư phòng. Nhìn thấy bộ dáng Cao Kiều Tuyết Ngan tức giận, bà quan tâm hỏi: "Tuyết Ngan, có phải công việc mệt mỏi hay không, tâm tình không tốt, Dì Lan hôm nay có chưng tỏ yến, ăn một chút bồi bổ nguyên khí."

Cao Kiều Tuyết Ngan đem tỏ yến đẩy đi." Dì Lan, con muốn một mình yên tĩnh."

Dì Lan nhìn mặt mũi Cao Kiều Tuyết Ngan mệt nhọc, cũng không tiện nói cái gì nữa, lặng lẽ xoay người rời đi.

Ở ngoài cửa phòng bà vừa vặn thấy Ngôn Xảo Dung vừa về đến nhà.

"Dì Lan!"

"Xảo Dung, làm sao trở như thế mới trở về?"

Mới vừa rồi Ngôn Xảo Dung mới vừa vào cửa nghe bọn hạ nhân đang bàn luận Cao Kiều Tuyết Ngan không bình thường, cô lo lắng có phải là anh biết tin mình mang thai hay không, mới có thể vì vậy mà giận dữ.

"Con muốn vào xem Tuyết Ngan một chút."

"Tuyết Ngan hiện tại tâm tình không tốt lắm, con chớ đi vào."

Dì Lan lôi kéo Ngôn Xảo Dung đi tới trong phòng, cũng thân thiết mà pha nước tắm cho cô.

"Xảo Dung, Dì Lan giúp con mở nước xong rồi." Dì Lan thấy Ngôn Xảo Dung hồn vía lên mây mà lâm bầm tịt nói."Xảo Dung, có phải có chuyện phiền lòng hay không?"

"Con..." Ngôn Xảo Dung không biết nên nói như thế nào mới phải.

"Xảo Dung, thành thật nói cho Dì Lan, con có phải mang thai hay không?"

Gần đây tâm tình Ngôn Xảo Dung không ổn định, thường không yên lòng, nghe thấy được mùi thức ăn là ghê tởm không tự chủ mà nôn mửa, đã vậy đủ loại dấu hiệu, khiến cho Dì Lan càng thêm xác định cô mang thai rồi.

Ngôn Xảo Dung tròn to hai mắt nhìn Dì Lan, cô không tin Sam Phở Dục Khiết sẽ bội tín với cô.

"Con không thể gạt được dì, Dì Lan có chuyện gì chưa từng thấy chứ."

"Không phải là Dục Khiết nói sao?"

Dì Lan nhìn Ngôn Xảo Dung lắc đầu một cái, nghĩ thầm con bé này thật khờ, sợ sau khi Tuyết Ngan biết sự thật sẽ không muốn đứa nhỏ này, chẳng lẽ con bé còn chưa tin nó yêu mình sao? Nếu như thật là như vậy, cũng còn có bà lão này làm chỗ dựa cho cô a!

"Dì Lan, không nên nói cho Tuyết Ngan, được không?"

"Được, nhưng con phải đồng ý với dì, điều dưỡng thân thể thật tốt."

Dì Lan cũng không hy vọng cậu chủ nhỏ này tương lai sinh ra gầy trơ xương như củi, như vậy bà thật thẹn với nhà Cao Kiều.

"Xảo Dung, ngày mai đi xem người bạn nhỏ trong bụng con một chút đi!" Dì Lan không thể chờ đợi mà muốn biết người bạn nhỏ trong bụng của cô có khỏe mạnh không.

"Dì Lan, hôm nay con cùng Dục Khiết đã đi kiểm tra rồi, bác sĩ nói đứa nhỏ rất khỏe mạnh." Trên mặt Ngôn Xảo Dung dần dần lộ ra nụ cười từ ái của người mẹ.

"Xảo Dung, về sau Dì Lan sẽ ở bên cạnh con chăm sóc con, có chuyện gì liền nói cho dì biết, dì giúp con làm là được rồi, để tránh con một khi không chú ý sẽ động thai khi."

Dì Lan quan tâm làm cho Ngôn Xảo Dung cảm động thật sâu.

"Xảo Dung, nước ấm cũng vừa đủ độ rồi, mau đi tắm đi! Có chuyện gì thì tìm Dì Lan, không có chuyện đi ngủ sớm một chút!" Dì Lan thu xếp lại chút

quần áo để ở trong phòng tắm cho Ngôn Xảo Dung, sau đó liền rời đi.

Ngôn Xảo Dung đi vào phòng tắm đem quần áo trên người cởi ra, muốn cho tâm tình căng thẳng được tạm thời thoải mái.

Ngôn Xảo Dung vui vẻ mà nghĩ tới đứa bé trong bụng, không biết là nam hay nữ, cũng không biết nên đặt tên gì cho hay, nhưng cô cũng vô cùng vui vẻ, cuối cùng hiểu rằng đứa trẻ ngoài ý muốn này; cô quyết định bất kể Cao Kiều Tuyết Ngan có muốn đứa bé này hay không, cô cũng muốn đem nó sinh hạ bình an.

"Người bạn nhỏ, con bơi lội ở trong bụng mẹ đây sao?" Ngôn Xảo Dung sờ sờ cái bụng, nghĩ tới bộ dáng năm, sáu tháng sau của mình, không khỏi bật cười.

Cao Kiều Tuyết Ngan đứng ở ngoài cửa nghe tiếng cười của Ngôn Xảo Dung, lặng lẽ đi vào phòng tắm.

Ngôn Xảo Dung hồn nhiên không biết Cao Kiều Tuyết Ngan đã đến, còn vui sướng đắm chìm cùng với hình tượng đứa con trong tương lai.

Cao Kiều Tuyết Ngan thấy vẻ mặt tươi cười của Ngôn Xảo Dung, lập tức đổ cái bình dấm ở trong lòng.

Mấy ngày gần đây Ngôn Xảo Dung dường như chưa cho anh một nụ cười, bây giờ lại có thể vô duyên vô cớ cười đến rức rờ như thế, anh càng thêm tin chắc Ngôn Xảo Dung có người đàn ông khác ở bên ngoài; nghĩ đi nghĩ lại, lửa giận của anh càng thêm cao, người đàn ông kia chẳng lẽ so với anh ôn nhu, so với anh tốt hơn?

"Thật ra thì anh đối với mình rất tốt, mình cũng không nỡ vào lúc này rời khỏi anh, rốt cuộc nên làm thế nào cho phải đây?"

Ngôn Xảo Dung vừa tự nhủ vừa nói, không biết họa là từ ở miệng mà ra rồi.

Cao Kiều Tuyết Ngan rốt cục không thể nhịn được nữa, uống phỉ tình cảm của anh đối với cô, khi anh đối với cô hoàn toàn tín nhiệm thì cô lại có người khác ở bên ngoài.

"Dung nhi!" Thanh âm của Cao Kiều Tuyết Ngan có chút khàn khàn.

Khi nghe thấy Cao Kiều Tuyết Ngan la lên, thân thể Ngôn Xảo Dung không tự chủ mà run rẩy.

"Tuyết Ngan, anh muốn tắm sao? Phòng tắm tặng cho anh, em tắm xong rồi."

Ngôn Xảo Dung muốn đi đến bên cạnh lấy quần áo, lại bị Cao Kiều Tuyết Ngan vớt ra ngoài.

"Tuyết Ngan." Ngôn Xảo Dung nhìn thấy lửa giận trong mắt Cao Kiều Tuyết Ngan, nếu như không nghĩ cách rời đi, hậu quả nhất định sẽ rất thảm.

"Em giúp anh." Cao Kiều Tuyết Ngan dùng sức kéo lấy tay Ngôn Xảo Dung, đặt ở lồng ngực của mình.

"Đau quá!" Ngôn Xảo Dung không biết Cao Kiều Tuyết Ngan bị làm sao.

"Coi!" Cao Kiều Tuyết Ngan tức giận mà nhìn chăm chăm Ngôn Xảo Dung.

Ngôn Xảo Dung biết kết quả làm trái lại Cao Kiều Tuyết Ngan, vì vậy thuận theo cởi ra từng nút một của áo sơ mi, từ từ đem áo sơ mi của anh cởi xuống; tiếp theo ngồi xổm xuống, giúp anh đem quần cùng quần lót cùng rút ra.

Cao Kiều Tuyết Ngan ôm lấy Ngôn Xảo Dung đang run rẩy, hai người ngâm mình ở trong hồ tắm; Ngôn Xảo Dung đưa lưng về phía anh, anh liền bắt đầu không an phận.

Hai tay anh cầm lấy ngực của cô, liếm hôn vành tai của cô, anh đối với vùng nhạy cảm của cô rõ như lòng bàn tay, không tin cô sẽ không đầu hàng trước nhu cầu mạnh mẽ của anh.

Nhớ tới lời nói của cô, hai tay anh không khỏi tăng thêm lực đạo, hung hăng mà trên cổ non mềm của cô cắn một cái.

"Tuyết Ngan, buông em ra." Ngôn Xảo Dung không chịu nổi loại đối đãi này của Cao Kiều Tuyết Ngan.

"Buông em ra?" Cao Kiều Tuyết Ngan tức giận mà nhìn Ngôn Xảo Dung, câu thường nói: "Đàn bà là hay thay đổi." Nói một chút cũng không sai.

"Tuyết Ngan, cầu xin anh bỏ qua cho bọn em, tương lai em làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp anh!"

Giữ lại đứa nhỏ. Đây là hy vọng duy nhất của cô.

"Bỏ qua cho các người?"

"Tuyết Ngan, coi như là em cầu xin anh!" Cô không muốn ngay cả một chút hy vọng cuối cùng cũng thất bại.

"Anh không thể nào để cho em rời khỏi anh."

Anh cuồng loạn mà hôn môi đỏ mọng của cô, không ngừng mà hấp thu chất mật trong miệng cô, hai tay ở vùng nhạy cảm của cô chậm dục hóa, để cho cô mê mẩn.

"Nói em là của anh." Anh cường thế mà ra lệnh.

Cô còn vùi lấp ở trong mê tình không thể tự kiềm chế, ngay cả lời của anh nói cô cũng không nghe.

Tay của anh từ từ dời tới vùng đất phái nữ của cô, trêu chọc cô, làm cho cô liên tục bởi vì khoái cảm mà rên rỉ, lại chậm chạp không chịu tiến vào.

"Tuyết Ngan..." Cô muốn anh vì mình mà giải trừ dục hóa.

"Nói đời này cũng sẽ không rời khỏi anh, em là của anh."

Cô nóng lòng muốn được giải thoát, "Em là của anh, em vĩnh viễn cũng là của anh."

Anh không thể chờ đợi mà đoạt lấy cô, tiến vào chỗ sâu nhất của thân thể cô, tốc độ luật động càng lúc càng nhanh; mà cô rên rỉ càng cầu xin càng dồn dập, cô như thế nào cũng không nghĩ tới cuối cùng anh sẽ tức giận đến mức phát điên.

Thật lâu sau, anh mới thỏa mãn buông thả mình, nhưng cũng để cho cô không chống đỡ nổi mà ngủ ở trong ngực của anh.

Anh không đánh lòng mà nhìn bộ dáng cô ngủ mê man, cũng tự trách mình xúc động nhất thời làm thương tổn cô.

Ngôn Xảo Dung mở mắt ra mơ màng, thấy cũng không phải là Cao Kiều Tuyết Ngan mà là Di Lan

"Xảo Dung, con rốt cục đã tỉnh lại." Di Lan vui mừng như rồng mây mà nhìn Ngôn Xảo Dung, cô đã ngủ mê man chính là ba ngày ba đêm, quả thực làm cho người ta lo lắng gần chết.

Tốt rồi, trời cao có mắt, không có để cho tên tiểu tử hồ đồ Tuyết Ngan này đem đứa nhỏ trong bụng Xảo Dung cho rơi mất, nếu không bà chính xác cùng nó liều mạng.

"Di Lan!" Ngôn Xảo Dung không nhận được ủy khuất mà khóc thút thít.

Di Lan đau lòng mà vuốt ve cô, "Xảo Dung, đem chuyện nói cho Tuyết Ngan đi! Dù sao Tuyết Ngan cũng là cha của đứa bé, nó có tư cách biết chuyện này."

"Không được!" Mấy ngày trước Cao Kiều Tuyết Ngan kia hành động điên cuồng, làm cho cô bất kể như thế nào cũng không dám đem tình hình nói ra.

"Xảo Dung..."

"Di Lan, Xảo Dung đã tỉnh sao?"

Hoắc Diệu Dương sau khi nhận được tin tức liền tới xem qua Ngôn Xảo Dung, nhưng cô còn đang trong trạng thái ngủ mê man, làm anh giận quá chạy đi tìm Cao Kiều Tuyết Ngan tranh luận một phen.

Không nghĩ tới chuyện này đầu sỏ gây nên chính là mình, một câu nói vô tâm lại mang đến tổn thương không cách nào đền bù, khiến cho Hoắc Diệu Dương đối với Ngôn Xảo Dung và Cao Kiều Tuyết Ngan sinh ra lòng áy náy.

"Xảo Dung, em không sao chứ!" Hoắc Diệu Dương ân cần mà chen đến trước mặt Di Lan, cẩn thận mà nhìn Ngôn Xảo Dung.

"Hoắc Diệu Dương, con đủ rồi đó!"

Di Lan đem Hoắc Diệu Dương kéo qua một bên, bà cũng không muốn để cho Ngôn Xảo Dung bị người ngoài thấy hết.

"Di Lan, Diệu Dương không phải cố ý, chẳng qua là anh ấy quá quan tâm con."

Di Lan liếc Hoắc Diệu Dương một cái, trở lại chỗ ngồi ban đầu, dứt cho Ngôn Xảo Dung uống canh gà.

"Xảo Dung, anh là muốn nói cho em biết, Tuyết Ngan bởi vì uống rượu quá chén, lúc lái xe không tập trung mà phát sinh tai nạn xe, em đi bệnh viện thăm cậu ấy, được không?" Hoắc Diệu Dương muốn vì Cao Kiều Tuyết Ngan làm chút chuyện, đền bù thật tốt cho anh ta.

"Tai nạn!" Ngôn Xảo Dung không dám tin mà nhìn Hoắc Diệu Dương.

Hoắc Diệu Dương im lặng không lên tiếng mà gật đầu một cái, không biết mình còn có thể nói cái gì vào lúc này.

Ngôn Xảo Dung vội vàng chạy xuống giường, có lẽ bởi vì không có ăn cái gì nên thể lực chưa đủ, chạy chưa được hai bước liền ngã nhào.

"Xảo Dung!" Di Lan vội vàng đỡ thân thể suy yếu của Ngôn Xảo Dung dậy trở lại trên giường.

"Diệu Dương, dẫn em đi gặp Tuyết Ngan, nhờ anh dẫn em đi nhìn anh ấy." Cô không biết mình sẽ gây ra đại họa, Cao Kiều Tuyết Ngan nếu có chuyện gì xảy ra, cô cùng đứa trẻ làm sao bây giờ?

"Xảo Dung, chờ thân thể con khỏe hơn một chút, sẽ để cho Diệu Dương cùng đi với con, được không?"

Thật ra thì chuyện này Di Lan đã sớm biết, nhưng bà không muốn đa thương cô nữa, nên lựa chọn giấu giếm, nhưng Hoắc Diệu Dương cố tình không biết mà nói ra toàn bộ.

"Di Lan, Tuyết Ngan bây giờ rất cần con, con muốn đi tìm anh ấy."

Ngôn Xảo Dung lần nữa lật người xuống giường, lại bị Di Lan và Hoắc Diệu Dương đè xuống giường lại.

"Van cầu các người để cho tôi đi tìm anh ấy!" Minh nhất thời sợ ý làm hại Cao Kiều Tuyết Ngan gặp chuyện không may, tâm cô đau đớn tựa như bị mấy trăm mũi tên đâm thủng.

Ngôn Xảo Dung đau khổ cầu khẩn, Di Lan không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là đồng ý yêu cầu của cô, để cho Hoắc Diệu Dương mang cô đến bệnh viện chăm sóc Cao Kiều Tuyết Ngan.

Cao Kiều Tuyết Ngan một mình nằm ở trên giường bệnh, nhìn trần nhà nghĩ tới tình cảm của mình cùng Ngôn Xảo Dung.

Lúc này Ngôn Xảo Dung mang theo thân thể suy yếu, đi tới trong phòng bệnh Cao Kiều Tuyết Ngan, thấy tinh thần anh cùng đáng đáp mạnh khỏe, rất cục như trút được gánh nặng.

"Di Lan, Xảo Dung tỉnh chưa?"

Cao Kiều Tuyết Ngan không có nhìn tới cửa, cho là Di Lan đưa cơm tới như thường ngày, cũng báo tình huống về Ngôn Xảo Dung.

"Di Lan, di yên tâm, cô ấy nhất định sẽ tỉnh lại."

Ngôn Xảo Dung từng bước một mà đi về phía Cao Kiều Tuyết Ngan.

Anh nghe thấy được một mùi hương thơm quen thuộc, chợt hoàn hồn, quay đầu nhìn lại.

Là Xảo Dung đến thăm anh!

Mặc dù trong lòng anh tràn đầy vui sướng vô tận, lại giận mình lúc cô hôn mê không cách nào tự mình chăm sóc cô, bây giờ thì ngược lại muốn cô tới chăm sóc anh.

"Tuyết Ngan, khá hơn chút nào không?" Ngôn Xảo Dung nhẹ giọng nói.

"Em không ở trong nhà nghỉ ngơi thật tốt, tới nơi này làm cái gì?" Cao Kiều Tuyết Ngan tức giận mà nhìn cô, muốn cô trở về, không muốn làm cho thân thể gầy yếu của cô trải qua một nhọc mà phát sinh ngoài ý muốn nữa.

"Tuyết Ngan, để cho em ở lại cùng anh, được không?" Cô nắm lấy tay ấm áp của anh, muốn mượn nhiệt độ của anh tới sưởi ấm cho mình.

Anh hást đi bàn tay thật nhỏ của cô.

"Anh là kêu em trở về, em nghe không hiểu à!"

"Tuyết Ngan, em biết em sai rồi. Sẽ không có nữa lần sau, anh tha thứ cho em!"

Nếu như bởi vì mình nhất thời tùy hứng khiến cho Cao Kiều Tuyết Ngan gặp chuyện không may, cô thà rằng mình không có đứa trẻ.

Cao Kiều Tuyết Ngan ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô, giống như đứa bé nói: "Anh thật là sợ, sợ em sẽ chán ghét anh, sau đó vô thanh vô tức mà liền xa rồi anh."

"Tuyết Ngan..."

"Người nhà Cao Kiều Tuyết Ngan, mời đi ra lấy thuốc bữa chiều."

Y tá kêu gào cũng không làm cho Cao Kiều Tuyết Ngan buông Ngôn Xảo Dung ra, cho đến lúc y tá không nhịn được nữa gọi lần thứ hai, Ngôn Xảo Dung kéo hai tay của anh ra, đi tới ngoài cửa lấy thuốc cho anh.

"Tuyết Ngan, mới vừa rồi y tá nói anh rất hung dữ, có phải anh đắc tội các cô ấy hay không?"

Ngôn Xảo Dung bung lên canh gà bên cạnh thổi nguội cho anh uống.

"Không có nha! Bởi vì các cô ấy không có ôn nhu chăm sóc như em."

"Anh bớt lắm mồm đi!" Cô đem thịt gà nhét vào trong miệng của anh.

"Muốn mưu sát chồng à!"

"Ít dát vàng trên mặt mình đi, ai là vợ của anh!"

Anh nhìn ra được trong lòng cô có chuyện gạt mình. "Dung nhi, em có chuyện không muốn nói cho anh biết?"

Cô kinh sợ mà cũng rút ra giọng nói ổn định tâm tình, sợ khi anh ép hỏi sẽ làm cho chuyện không thể văn hồi, cô xoay người muốn rời đi, lại bị anh dùng sức kéo ngã ở trên giường bệnh.

"Nói cho anh biết là chuyện gì khiến cho em lo lắng như vậy?" Anh muốn biết cô còn có cái bí mật gì mà không thể nói.

Giọng điệu của anh mặc dù không hung, nhưng sau lưng cứng rắn lại làm cho cô cực kỳ sợ hãi.

"Tuyết Ngan, để cho em cất giữ chút ít bí mật thuộc về mình, được không?" Cô nhẹ giọng mà hỏi anh.

Anh không có chút báo động nào trước mà hôn môi đỏ mọng của cô, mút vị ngọt trong miệng; cô cực lực muốn đẩy anh ra, nhưng cô càng đẩy ngược lại bị ôm càng chặt, cho đến khi anh cảm thấy thỏa mãn mới buông cô ra.

Anh thâm tình nhìn cô.

"Tại sao em sợ anh như vậy?"

"Tuyết Ngan, em..." Cô không biết nên nói như thế nào mới phải.

"Anh sẽ không ép em nữa! Từ nay về sau giữa anh và em không thể có bất kỳ giấu giếm nào nữa."

Anh yêu thương mà vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của cô.

"Dung nhi, nếu như canh gà còn dư lại, Di Lan sẽ nướng anh, không bằng em giúp anh uống sạch nó."

Anh đem chung canh gà bụng cho cô, ý bảo muốn cô uống liền bây giờ.

Cô cũng không biết mình rốt cuộc tại sao vậy, chỉ cần nghe thấy mùi vị tương đối nồng sẽ muốn ới, mới vừa rồi lúc cho anh ăn canh đã hết sức nhịn khó chịu, bây giờ muốn đem nó toàn bộ uống vào trong bụng, này...

"Dung nhi, em làm sao vậy?"

"Em, em không có sao." Bất kể anh mọi sự, trước uống vào hãy nói.

Sau khi hít sâu một cái, cô đem canh gà uống vào, không ngờ nên xảy ra chuyện phát sinh.

Cô vội vàng xông về nhà vệ sinh, bắt đầu đem thức ăn cả ngày ăn vào bụng phun ra.

Cao Kiều Tuyết Ngan không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Ngôn Xảo Dung bất quá là uống canh gà mà thôi; nhìn cô ở trên bồn cầu nôn mửa, anh bắt đầu khăn trương.

"Dung nhi, em khá hơn chút nào không?"

Ngôn Xảo Dung vô lực kéo thân thể từng bước một đi tới bên giường ngồi xuống.

"Tuyết Ngan, có thể để cho em nghỉ ngơi một chút không?" Ngôn Xảo Dung sắp chịu không nổi, nói xong liền ngủ mất.

Cao Kiều Tuyết Ngan vuốt mặt tái nhợt của Ngôn Xảo Dung, nghĩ tới cô rốt cuộc có chuyện gì không dám nói với mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Mấy ngày liên tiếp, Ngôn Xảo Dung nửa bước cũng không rời để chăm sóc Cao Kiều Tuyết Ngan, khiến cho anh bình phục vô cùng thần tốc.

"Tuyết Ngan, em giúp anh đem quần áo thay ra rồi sắp xếp lại một chút, như thế có thể sẽ có người tới thăm đi."

Ngôn Xảo Dung ở trên trán Cao Kiều Tuyết Ngan ấn xuống cái hôn, xoay người làm chút chuyện vặt.

"Dung nhi, lúc nào thì anh được xuất viện?" Cuộc sống bị nhốt ở bệnh viện khiến cho Cao Kiều Tuyết Ngan rất khó chịu, nếu như lại không rời khỏi cái nơi quỷ quái này, anh nhất định sẽ điên mất.

"Bác sĩ nói vết thương của anh còn phải ở viện quan sát mấy ngày nữa, nhẫn nại một chút đi!"

"Những lời này em đã nói rất nhiều lần rồi, không có lần nào là thật."

Thấy Cao Kiều Tuyết Ngan giống như đứa bé tức giận, Ngôn Xảo Dung nhất thời cảm thấy buồn cười.

"Anh..."

Lúc này Hoắc Diệu Dương đi tới, thấy hai người bọn họ một giận đến nói không ra lời, một còn lại là cười đáp thờ không ra hơi.

"Xem ra tương lai cuộc sống các người nhất định sẽ phong phú vui vẻ."

"Diệu Dương, Tư Khả đâu? Không phải nói phải cùng với anh đi Lục Hợp [1] chơi sao?"

[1] Lục Hợp (tên đất ở tỉnh Giang Tô, Trung Quốc)

"Không cần phải nói, nhất định bị con sói hoang bụng đói cào đuổi sợ tới mức chạy trốn chết." Cao Kiều Tuyết Ngan châm chọc nói.

"Anh ít nói lung tung đi!" Ngôn Xảo Dung tròn mắt nhìn Cao Kiều Tuyết Ngan một cái, cô biết cá tính của em gái mình, đại khái lại là đồng nghiệp của công ty hàng không xin nghỉ muốn cô đi thay.

"Diệu Dương, khi nào thì bắt đầu nghiêm chỉnh rồi?" Thật là khó mà nhìn thấy thời điểm Hoắc Diệu Dương không biện giải cho mình.

"Tôi sắp... Tôi sắp kết hôn."

"Kết hôn?" Những lời này để cho tất cả mọi người tại chỗ đều rớt cằm.

"Tư Khả cô ấy nguyện ý gả cho tôi, không bay nữa." Hoắc Diệu Dương vui vẻ mà lôi kéo Ngôn Xảo Dung.

"Thật không nghĩ tới cậu lợi hại như vậy, ngay cả tomboy khó dây dưa nhất cũng bị cậu thuần phục."

"Ai nói tôi là người khó chơi nhất nha!"

Ngôn Tư Khả đột nhiên viếng thăm làm cho Ngôn Xảo Dung cảm thấy vui mừng, kể từ sau khi quyết định cùng Cao Kiều Tuyết Ngan kết hôn liền rời khỏi nhà, hôm nay có thể nhìn thấy em gái cô cực kỳ vui vẻ.

Khi Ngôn Xảo Dung đang nói chuyện vui vẻ, Cao Kiều Tuyết Ngan mới hiểu rõ mình đã độc chiếm mạnh như thế, ngay cả cô nói chuyện cùng bọn họ anh cũng sẽ ghen.

Ngôn Xảo Dung nhìn sắc mặt Cao Kiều Tuyết Ngan dần dần trầm xuống, vội vàng đem hai người bọn họ đuổi đi xa, để tránh xung đột không cần thiết phát sinh lần nữa.

"Tuyết Ngan, khí trời hôm nay tốt, em cùng anh ra bên ngoài hít thở một chút."

Mặc dù bên ngoài ánh mặt trời chiếu sáng, Ngôn Xảo Dung vẫn lo lắng Cao Kiều Tuyết Ngan sẽ cảm lạnh, cho nên phủ thêm áo khoác cho anh.

Ngôn Xảo Dung giúp Cao Kiều Tuyết Ngan đi tới vườn hoa sau bệnh viện, mùa xuân buông xuống, trăm hoa đua nhau khoe sắc, con chim đậu ở trên cành líu ríu mà hát ca, cánh hoa bị gió thổi phải giống như tuyết mà rơi xuống...

Cao Kiều Tuyết Ngan cúi người xuống, nhặt cánh hoa nhỏ lên, cài ở trên tai Ngôn Xảo Dung.

"Em là người cả đời anh thích nhất."

Chống lại anh mắt thâm tình chân thành của Cao Kiều Tuyết Ngan, Ngôn Xảo Dung thân nhiên cười một tiếng.

"Tuyết Ngan, em, em muốn sinh đứa bé, anh có chịu không?"

Ngôn Xảo Dung muốn nhân cơ hội này xác nhận Cao Kiều Tuyết Ngan có muốn lưu lại hài tử hài tử.

"Tiểu đứm ngốc!" Cô làm sao có thể mang thai? Mỗi lần anh đều có làm các biện pháp đề phòng, hôm nay cô ấy muốn sinh đứm trẻ thật là nói đúng ý của anh.

"Trung lai sẽ có cơ hội."

Ngôn Xảo Dung rút cuộc hiểu rõ, bây giờ Cao Kiều Tuyết Ngạn cũng chưa muốn đứm nhỏ, xem ra chỉ có quyết tâm lấy nó ra.

Con yêu, đừng trách cha với mẹ, cha mẹ thật sự rất yêu con, tha thứ cho cha mẹ! Ở trong lòng Ngôn Xảo Dung lặng lẽ nghĩ tới.

"Dung nhi, đang suy nghĩ gì?"

"Không có, không có! Tuyết Ngạn, chúng ta trở về phòng bệnh đi! Không chừng y tá đang chờ chúng ta lấy thuốc." Trên mặt Ngôn Xảo Dung mặc dù nụ cười chân thành, nhưng tâm đang chảy máu.

Cô nhất định lấy đứm bé ra.

Ngôn Xảo Dung quyết định sau khi xuất viện Cao Kiều Tuyết Ngạn liền đem đứm bé lấy ra.

Di Lan vội vàng mà chạy lên lầu, nhìn khắp nơi chung quanh tìm kiếm Ngôn Xảo Dung, cuối cùng vọt vào trong thư phòng.

"Tuyết Ngạn, có nhìn thấy Xảo Dung hay không?" Thần sắc Di Lan bối rối hỏi.

Đang cúi đầu vào đóng công văn Cao Kiều Tuyết Ngạn ngẩng đầu lên, thấy Di Lan khẩn trương ở trước mặt anh mà đi qua đi lại, nghĩ thầm nhất định lại là muốn tìm Xảo Dung nói chuyện phiếm.

Kể từ lúc anh xuất viện đến nay, cũng không biết tại sao Di Lan cứ để ý hành động cử chỉ của Ngôn Xảo Dung, mà anh là bệnh nhân bệnh nặng mới khỏi, Di Lan lại một chút cũng không thêm để ý, để cho trong lòng anh thấy khá bất công.

"Đi cả ngày dính cô ấy, con nghĩ cô ấy đại khái là thừa dịp lúc đi không chú ý mà lén chạy ra ngoài hóng mát một chút, có thể sẽ trở lại ngay, đi đừng lo lắng." Cao Kiều Tuyết Ngạn đi tới bên cạnh Di Lan, ôm bà từng bước một mà đi về phía phòng khách.

Mấy ngày gần đây Cao Kiều Tuyết Ngạn cơ hồ không có bước ra thư phòng nửa bước, bởi vì Hoắc Diệu Dương hạ thông điệp cuối cùng, đem công văn trong lúc anh ở viện mà không quyết định được giao ra, nếu không để lại lửa đốt thành tro, khiến cho anh ngay cả mò cá cũng không có cơ hội.

Di Lan vẫn là không yên lòng mà xoay người. "Tuyết Ngạn, con biết chuyện của Xảo Dung không?"

Cao Kiều Tuyết Ngạn khẽ mỉm cười, cũng không trả lời Di Lan.

Di Lan nghi ngờ nhìn Cao Kiều Tuyết Ngạn, "Chẳng lẽ vì vậy mà con vui vẻ?"

"Vui vẻ?" Di Lan có phải bị bệnh hay không a? Ngôn Xảo Dung có đàn ông bên ngoài, anh vui vẻ được sao?" Di Lan, đi cần phải đi gặp bác sĩ."

Di Lan đột nhiên bắt được tay của Cao Kiều Tuyết Ngạn, không ngừng mà lắc lư. "Tuyết Ngạn, con quá ích kỷ! Tuy nói tuổi thơ của con trải qua không được vui vẻ, nhưng con cũng không thể bởi vì như vậy mà muốn Xảo Dung đem đứm con trong bụng lấy ra a."

"Đứm con?" Cao Kiều Tuyết Ngạn bị làm cho hồ đồ, Ngôn Xảo Dung có đứm con của anh?

Nhưng trả lời của Di Lan lại làm cho anh không thể không tin tưởng. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Anh nhớ tới, trước kia Ngôn Xảo Dung tránh không gặp mặt, nói không chừng cũng là bởi vì chuyện này. Cô ấy...

"Di Lan, con được làm cha, con được làm cha!" Cao Kiều Tuyết Ngạn cao hứng mà hoan hô, nguyên lai là mình suy nghĩ lung tung hiểu lầm Ngôn Xảo Dung, hôm nay chân tướng rõ ràng rồi! Ngôn Xảo Dung chẳng những không có phản bội anh, còn mang thai cốt nhục cho nhà Cao Kiều anh.

"Con đừng cao hứng quá sớm, Xảo Dung đã từng nói cho đi biết, cô ấy muốn đem đứm bé lấy ra."

"Tại sao?" Cao Kiều Tuyết Ngạn bắt an." Di Lan, Xảo Dung gần đây hay đi cùng ai?"

Cao Kiều Tuyết Ngạn tin chắc Ngôn Xảo Dung tuyệt đối không dám một mình đến trong bệnh viện phá thai.

"Dục Khiết."

Sau khi lấy được đáp án, Cao Kiều Tuyết Ngạn liền gọi điện thoại cho Sam Phở Dục Khiết.

"Dục Khiết, Dung nhi có ở bên cạnh em hay không?"

"Này..." Sam Phở Dục Khiết nhìn về phía Ngôn Xảo Dung.

Ngôn Xảo Dung liền tiếp khua tay, ý bảo muốn Sam Phở Dục Khiết che chở mình, thật vất vả mới có dũng khí đi tới bệnh viện, cô không muốn bởi vì bất kỳ nhân tố mà đánh loạn ý chí của mình nữa.

"Dục Khiết, em bây giờ ở nơi nào? Anh lập tức tới ngay."

Xảo Dung muốn đem con lấy ra! Anh làm sao lại hồ đồ như thế, chẳng may đứa bé khó giữ được, cũng phải tự trách mình lỗi mắng!

"Em..." Bây giờ Sam Phở Dục Khiết không biết rốt cuộc nên giúp ai.

"Dục Khiết, đứa bé là vô tội."

"Đúng! Đứa bé là vô tội, em bây giờ đang ở bệnh viện thánh Ca Đức."

Các cô không có tư cách quyết định sinh mệnh nhỏ này, chỉ mong Cao Kiều Tuyết Ngạn có thể lái xe chạy tới ngăn cản Ngôn Xảo Dung.

"Dục Khiết, tại sao lại ở phút cuối cùng mà bán đứng chị?" Ngôn Xảo Dung không nhịn được mà gào hét lên với Sam Phở Dục Khiết.

"Xảo Dung, lý trí chút được không?" Nhìn Ngôn Xảo Dung tức giận, trong lòng Sam Phở Dục Khiết dâng lên không đành lòng.

"Ngôn Xảo Dung!" Y tá băng lãnh vô tình mà gọi.

Ngôn Xảo Dung đứng lên từng bước một mà đi về phía phòng giải phẫu, mặc cho Sam Phở Dục Khiết ngăn trở như thế nào cũng không dừng.

"Xảo Dung, dừng mà!"

"Dục Khiết, nếu như mệnh đứa bé nên có, sẽ có người tới cứu nó."

Ngôn Xảo Dung gạt tay Sam Phở Dục Khiết ra đi theo y tá đi vào, lưu lại Sam Phở Dục Khiết không ngừng khóc thút thít ở tại chỗ.

Cao Kiều Tuyết Ngạn vội vàng chạy tới bệnh viện, chỉ thấy được Sam Phở Dục Khiết đứng ở ngoài phòng giải phẫu.

"Dung nhi đâu?" Cao Kiều Tuyết Ngạn nhẹ nhàng mà đỡ Sam Phở Dục Khiết dậy.

Sam Phở Dục Khiết cuồng loạn mà bắt được hai vai Cao Kiều Tuyết Ngạn.

"Tuyết Ngạn, bây giờ chỉ có anh có thể cứu nó, mau nói cho bác sĩ chúng ta không bỏ đứa bé!"

Sam Phở Dục Khiết lôi kéo Cao Kiều Tuyết Ngạn đi tìm những bác sĩ khác, hôm nay chỉ có sắp xếp cho Ngôn Xảo Dung mổ, cho nên cả phòng giải phẫu không thấy được bất kỳ bác sĩ.

"Tuyết Ngạn, làm sao bây giờ?" Sam Phở Dục Khiết quả thực sắp bị ép điên rồi.

"Đi theo anh!" Cao Kiều Tuyết Ngạn lôi kéo Sam Phở Dục Khiết xông thẳng vào phòng viện trưởng.

"Chú Kha, hy vọng chú cho ngăn mổ ở phòng giải phẫu lại."

Chú Kha là bạn thân của cha anh lúc còn sống, anh tin tưởng chú Kha sẽ vì mặt mũi của cha mà giúp mình.

Chú Kha vội vàng đề xuống nút bên trong, biết được Ngôn Xảo Dung chỉ mới tiến hành đến phần thuốc mê, lập tức ngăn cản bọn họ.

"Tuyết Ngạn, cô bé kia là ai? Khiến con phí công lớn đến tìm chú như thế."

Theo mức độ Cao Kiều Tuyết Ngạn khẩn trương, ở trong lòng chú Kha mừng thầm tiểu tử quái lạ này đã trưởng thành! Xem ra cũng sắp uống rượu mừng của nó, đến lúc đó bất luận có được làm người chứng hôn không thì ông cũng phải tranh thủ đến.

"Chú Kha, đừng nói những thứ này! Xảo Dung cùng đứa bé chắc là không có chuyện gì đâu?"

"Dĩ nhiên, Chú Kha bảo đảm cô ấy sẽ bình an vì con mà sinh tiểu tử mập mạp."

Chú Kha thấy thần sắc Cao Kiều Tuyết Ngạn không ổn định, khẳng định đang lo lắng Ngôn Xảo Dung cùng đứa bé, không đợi anh hỏi thăm, liền dẫn hai người bọn họ đến phòng bệnh an bài cho Ngôn Xảo Dung chờ.

"Tại sao cô ấy còn mơ màng buồn ngủ, không phải là chỉ có phần thuốc mê sao?"

Cao Kiều Tuyết Ngạn đã từng học qua y khoa mấy năm, cũng sắp tốt nghiệp thì bị Dì Lan cưỡng bách chuyển ngành.

"Thân thể của cô ấy thật sự là quá suy yếu, không chịu nổi hiệu lực của thuốc mê, cũng may ngăn trở kịp thời, nếu không đứa nhỏ cùng người lớn cũng sẽ khó giữ được."

Cao Kiều Tuyết Ngan hối tiếc mà nhìn mặt tái nhợt không có chút máu của Ngôn Xảo Dung, nếu không phải mình hiểu lầm cô ấy, bây giờ cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy, anh cũng không chịu nổi đã kích nữa, không nhịn được mà chảy nước mắt xuống mặt.

Nhìn thấy tình hình này, chú Kha khẽ đẩy Sam Phở Dục Khiết ra, hai người im lặng không lên tiếng mà rời khỏi phòng bệnh.

"Dung nhi, thứ lỗi cho anh."

Ở ban đêm yên tĩnh đó, Cao Kiều Tuyết Ngan khóc rống thất thanh.

Sáng sớm hai ngày sau đó.

Ngôn Xảo Dung đột nhiên giật mình tỉnh lại, phát hiện Cao Kiều Tuyết Ngan gục ở bên cạnh, nhưng cô cũng không có vì anh chăm sóc mình trắng đêm không ngủ mà cảm động, mặt cô không thay đổi lặng lẽ đi xuống giường, tiến vào phòng tắm thay quần áo của bệnh viện, cầm lên áo khoác tây trang ở trên giá quần áo bên cạnh phủ thêm cho anh.

Ngôn Xảo Dung lặng lẽ rời đi, chỉ lưu lại duy nhất một phong thư cho Cao Kiều Tuyết Ngan.

Sau khi Cao Kiều Tuyết Ngan tỉnh lại, lại không nhìn thấy được thân ảnh của Ngôn Xảo Dung, thất hồn lạc phách mà ngã vào ghế sa lon, nhìn về bốn phía phòng bệnh muốn tìm kiếm một chút hơi thở của cô.

Đột nhiên, Cao Kiều Tuyết Ngan giống như nhìn thấy cái gì đó xông về phía khay trà nhỏ, hai tay run run lấy phong thư để ở phía dưới bình hoa.

Tuyết Ngan:

Cám ơn anh cho em có hồi ức đẹp, không nên tới tìm em nữa! Em không biết mình về sau sẽ đi đâu, đến đâu, nếu như chúng ta có duyên sẽ gặp lại.

Ngôn Xảo Dung

Xem xong tin toàn thân Cao Kiều Tuyết Ngan vô lực mà ngã ngồi ở trên sàn nhà lạnh như băng.

"Tuyết Ngan, sao lại ngồi ở chỗ này, Xảo Dung đâu?" Hoắc Diệu Dương đi vào.

Cao Kiều Tuyết Ngan lặng im không nói mà đem phong thư cầm trong tay giao cho Hoắc Diệu Dương.

"Anh biết mình hiểu lầm em, mới có thể ép em rời bỏ anh."

"Tuyết Ngan!" Hoắc Diệu Dương cảm thấy vô cùng áy náy, Cao Kiều Tuyết Ngan biến thành như vậy phải trách anh đã lăm lăm.

"Anh rě, chúng ta đợi ở chỗ này cũng không làm được chuyện gì, không bằng về nhà mọi người cùng nhau thương lượng."

Ngôn Tư Khả kéo kéo Di Lan, hy vọng nhiều người mở miệng, có thể làm cho tâm Cao Kiều Tuyết Ngan phiền loạn ổn định lại.

"Tuyết Ngan, mọi người cùng nhau thương lượng, dù sao vẫn hơn một mình anh thương tâm khổ sở."

Hoắc Diệu Dương bắt đầu đỡ Cao Kiều Tuyết Ngan tâm hồn bị thương dậy, không nghĩ tới lại bị đẩy ra.

"Cũng là cậu! Mới có thể hại tôi hiểu lầm Dung nhi, thậm chí còn muốn cô ấy phải bỏ đứa con."

Cao Kiều Tuyết Ngan giống như một con dã thú bị thương, cuồng loạn mà đem đồ vật vung đầy đất.

Hoắc Diệu Dương đi lên trước bắt được cổ áo Cao Kiều Tuyết Ngan, khi anh còn chưa kịp né tránh mà đánh cho anh một đấm.

"Chẳng lẽ tôi muốn như vậy sao? Tôi là vô tâm mà, anh có biết tôi rất áy náy hay không!"

"Áy náy! Tôi xem cậu là hận không được chia rẽ chúng tôi đi!"

Hoắc Diệu Dương lại cho Cao Kiều Tuyết Ngan một đấm "Tuyết Ngan, lý trí chút được không?"

Cao Kiều Tuyết Ngan đột nhiên ôm lấy thân thể Hoắc Diệu Dương, anh phản xạ mà muốn đẩy Cao Kiều Tuyết Ngan ra, lại nghe thấy anh ta giống như đứa trẻ mà tựa vào trên vai anh khóc rống.

"Khóc đi! Khóc lên sẽ tốt một chút." Hoắc Diệu Dương vỗ nhẹ vai Cao Kiều Tuyết Ngan an ủi.

Thật ra thì, Hoắc Diệu Dương nhiều lần cũng vì mình phạm phải đại họa ngập trời mà muốn tự sát, Ngôn Tư Khả lại phát hiện mà ngăn trở anh, sau lại sợ anh còn làm tiếp chuyện ngu khác, cô dứt khoát dời đến nhà anh coi chừng anh.

Ba tháng sau

Hoắc Diệu Dương đi vào phòng làm việc đã gần nửa canh giờ, Cao Kiều Tuyết Ngạn giống như không nhìn thấy mình.

"Tuyết Ngạn, đang nhớ Xảo Dung?"

Sau khi Ngôn Xảo Dung rời khỏi Cao Kiều Tuyết Ngạn, cũng chưa từng thấy qua nụ cười của anh nữa, mỗi ngày anh không yên lòng mà nghĩ tới cô, lại mượn rượu giải sầu.

"Diệu Dương, bên kia cậu có tin tức của Xảo Dung hay không?"

"Tuyết Ngạn, cậu tỉnh lại chút có được hay không? Xảo Dung mất tích ba tháng này cậu phát tiết cũng đủ rồi! Xem một chút bộ dáng cậu bây giờ, xem như Xảo Dung trở lại cũng không nguyên thủy như cậu chà đạp mình như vậy." Sau đó, Hoắc Diệu Dương đưa văn kiện trên tay ném lên trên bàn. "Chính cậu suy nghĩ thật kỹ, như thế mới hy vọng cậu có thể cùng tôi bàn về văn kiện này." Nói xong, anh xoay người rời đi.

Cao Kiều Tuyết Ngạn nhìn bốn phía, không có thân ảnh Ngôn Xảo Dung, anh làm sao nguyện ý đối đãi mình như thế; bất kể đến bất kỳ ở đâu cũng cảm thấy cô ở bên người, nhưng lại không nhìn thấy được cô, không nghe được thanh âm của cô.

Hoắc Diệu Dương nói cũng không phải là không có lý, anh không nên tiếp tục như vậy nữa.

Vì vậy, Cao Kiều Tuyết Ngạn cầm văn kiện lên nghiên cứu cẩn thận, cũng chờ đợi Hoắc Diệu Dương đến.

Hoắc Diệu Dương nhìn thấy Cao Kiều Tuyết Ngạn ăn mặc chỉnh tề đi cùng mình, trong lòng tràn đầy vui mừng, hơn nữa dọc theo đường đi Cao Kiều Tuyết Ngạn thao thao bất tuyệt nói tới công việc, càng làm cho anh cảm thấy khá nghi ngờ.

"Tuyết Ngạn, không phải là do tôi một phen khích lệ cậu đi?"

Cao Kiều Tuyết Ngạn mở một nụ cười gât đầu một cái.

"Không thể nào?" Hoắc Diệu Dương không dám tin mà nhìn Cao Kiều Tuyết Ngạn, cũng không quên trách cứ miệng mình luôn thẳng thắn, sẽ không phạm sai lầm lớn đi? "Tuyết ngạn, thật xin lỗi! Tôi chính là như vậy..."

"Diệu Dương, bạn tốt nhiều năm như vậy, tôi biết cậu cũng là muốn tốt cho tôi, tôi cũng không trách cậu."

"Thật!" Nhìn thấy nụ cười của Cao Kiều Tuyết Ngạn, Hoắc Diệu Dương rốt cục bình tĩnh lại.

"Tuyết Ngạn, nghe nói ông chủ Cố rất khó ứng phó, anh có lòng tin có thể nắm chắc vụ này không?"

Cao Kiều Tuyết Ngạn nhún nhún vai, "Nhìn làm sao!"

Bọn họ y theo địa chỉ trên văn kiện đi đến một quán rượu, "Ông chủ Cố thật biết hưởng thụ."

Hai người đàn ông xuất chúng sau khi tiến vào quán rượu, các cô gái trong cửa hàng không khỏi bởi vì bề ngoài tuấn mỹ của bọn họ mà đến gần, lại bị cự tuyệt, các cô chưa từ bỏ ý định sau khi nhìn hai người ngồi vào chỗ của mình, ngay sau đó cùng ông chủ Cố oán trách một phen.

"Giám đốc Cố, bọn họ thật không biết tốt xấu, người ta mới vừa rồi muốn vì bọn họ phục vụ đã bị cự tuyệt, ngài nói phải làm sao đền bù lại cho em?" Cô gái lấy bộ ngực cọ sát vào Giám đốc Cố, khiến cho ông xao động nở nụ cười thương yêu.

"Tuyết Ngạn, anh là công tử nổi danh nhất trên thương trường chúng ta, thay đổi rồi sao? Có phải hoa đã có chủ rồi hay không? Bất quá hôm nay nhất định phải theo tôi chơi cho vui vẻ, nếu không phản hiệp ước nói gì tôi cũng sẽ không ký tên đâu."

Giám đốc Cố phát tay gọi mụ Tang trong cửa hàng tới, giao phó gọi các cô gái đứng đầu trong quán tới bàn ngồi.

Cao Kiều Tuyết Ngạn kể từ sau khi biết Ngôn Xảo Dung liền không có bước vào chốn thanh sắc nữa bước, anh cảm thấy mỗi người ở chỗ này cũng vô cùng đối trá, mà đàn ông ở chỗ này không phải là tới tầm hoa văn liễu, chính là trong lòng có vấn đề.

"Tuyết Ngạn, nào, chúng ta uống một chén." Giám đốc Cố uống một hơi cạn sạch chất lỏng trong chén, thấy Cao Kiều Tuyết Ngạn vẫn không nhúc nhích. "Tuyết Ngạn, phải phạt anh ba chén. Nào!"

Trong lòng Cao Kiều Tuyết Ngạn ngổn ngang, cầm một chén rượu lên miệng uống, muốn dựa vào việc lần này làm cho mình thanh tỉnh chút; không nghĩ tới Giám đốc Cố thấy anh có thể uống, buộc anh uống hết một chai rượu Whisky.

"Tuyết Ngạn, đừng uống nữa!" Hoắc Diệu Dương nhìn Cao Kiều Tuyết Ngạn đã uống rượu say mà vẫn đem rượu uống vào, cướp đi chai rượu lôi kéo anh vào nhà vệ sinh. "Tuyết Ngạn, sớm biết anh sau khi đến sẽ như vậy, tôi thà không nhận vụ này."

Nhìn Cao Kiều Tuyết Ngạn đứng ở trên bồn rửa tay ói không ngừng, Hoắc Diệu Dương nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho anh, hy vọng anh có thể thoải mái một chút.

"Diệu Dương, tôi nghi ngại một chút sẽ không có chuyện gì, cậu về trước tiếp Giám đốc Cố, tôi không muốn bởi vì mình mà làm hư kế hoạch công ty."

Nói xong, Cao Kiều Tuyết Ngan không nhận được cảm giác ghê tởm xổng tới lần nữa, tiếp tục nôn mửa ra.

"Vậy cũng được! Tôi đi về trước chờ anh."

Nhìn mình trong gương gầy gò, Cao Kiều Tuyết Ngan bắt đầu suy đoán nếu có ngày vô tình gặp gỡ Ngôn Xảo Dung, cô có thể vỗ vỗ lưng mình hay không? Mở vòi nước ra, anh dùng nước lạnh như băng làm cho mình tỉnh táo lại mới đi ra khỏi nhà vệ sinh.

"Giám đốc Cố."

Cao Kiều Tuyết Ngan vừa mới ngồi xuống liền nghe thấy thanh âm phiến người kia, không nhận được mà ngẩng đầu nhìn về mộ Tang, đột nhiên một thân ảnh quen thuộc ở trước mắt anh biến mất không thấy.

Mộ Tang đem từng cô gái một an bài xong thì xoay người muốn rời đi, lại bị Giám đốc Cố gọi lại.

"Mộ Tang, các cô này là mấy đóa hoa nhỏ nha? Đi gọi bảo bảo tới ngồi bàn tôi, nếu không tiệm của bà không cần mở nữa!" Giám đốc Cố hung ác mà đe dọa mộ Tang.

"Bảo bảo là tiểu thư xinh đẹp nhất trong quán. Tuyết Ngan, tối hôm nay thật tiện nghi cho cậu."

Giám đốc Cố nhìn cũng không nhìn hiệp ước mà ký tên lên.

Cao Kiều Tuyết Ngan thấy chuyện đã đạt thành viên mãn cũng không muốn tiếp tục ở lại, đang khi anh muốn rời khỏi nơi này, thân ảnh quen thuộc kia lại xuất hiện ở trước mắt, lần này anh rốt cục thấy rõ ràng cô là ai.

"Bảo bảo, làm sao trở như thế mới xuất hiện a?"

Giám đốc Cố bắt đầu giờ trò đối với cô, mặc dù chuyện này ở trong quán rượu bất quá là bình thường, nhưng trong mắt Cao Kiều Tuyết Ngan chính là đốt hai đám lửa đỏ.

"Bảo bảo, hôm nay phải thay ta chăm sóc Cao Kiều Tiên Sinh thật tốt!" Giám đốc Cố vỗ vỗ lưng của cô, đem cô dời đến bên cạnh Cao Kiều Tuyết Ngan. "Diệu Dương thật là không có phúc khí nhìn thấy mỹ nhân a!"

"Đừng vậy! Bạn gái của cậu ta bởi vì khổ tâm tìm kiếm tung tích chị gái không cẩn thận xảy ra tai nạn xe cộ, cho nên người nhà mới vội vã tìm cậu ta trở về xử lý." Ánh mắt Cao Kiều Tuyết Ngan giống như là đang nghiêm nghị trách tội cô.

Cao Kiều Tuyết Ngan ghé vào bên tai cô nhẹ giọng: "Cô vẫn thơm giống như trước kia."

Tay của anh từ phía sau trượt hướng lưng ngọc của cô, còn bất chợt kích thích vùng nhạy cảm của cô, làm cho cả người cô tràn đầy dục hóa.

Cao Kiều Tuyết Ngan xuyên qua giữa khách ở quán rượu tìm mộ Tang tới.

"Tôi muốn mua cô ấy, cần bao nhiêu tiền?"

"Này..." Mộ Tang nhìn về phía Ngôn Xảo Dung bên cạnh Cao Kiều Tuyết Ngan không ngừng ra ám hiệu cho mình, nhưng có tiền trắng lóa ở trước mắt, bây giờ không kiếm tiền thì lúc nào chứ, vì vậy bà nâng lên hai ngón tay.

Cao Kiều Tuyết Ngan thuận tay mở ra tờ chi phiếu cho mộ Tang, "Hai trăm vạn đô la đủ rồi chứ!"

Hai trăm vạn đô la! Cùng con số mình nghĩ lại chênh lệch quá lớn, mộ Tang cao hứng mà lấy đi chi phiếu.

"Bảo bảo, về sau phục vụ cho người ta tốt hơn đó!" Nói xong, mộ Tang liền xoay người rời đi, lưu lại Ngôn Xảo Dung khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Giao Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Trên đường đi Cao Kiều Tuyết Ngan không cùng Ngôn Xảo Dung nói nửa câu, không khí ngưng trệ cho đến nhà Cao Kiều mới kết thúc.

Cao Kiều Tuyết Ngan thô bạo mà lôi kéo cô tiến vào phòng, đem cô đè ở trên cánh cửa đặc biệt hút lấy hơi thở của cô.

"Tại sao muốn rời khỏi anh?" Cao Kiều Tuyết Ngan dùng sức đem quần áo cùng các vật khác trên người cô mà xé bỏ, giận không kềm chế được mà nắm cái cầm khóa kéo của cô lên, giống như là đối với cô biểu thị công khai dùng khiêu chiến tính nhẫn nại của anh.

"Tôi..."

"Nói!" Anh càng dùng lực thêm, giống như muốn bóp vỡ cô vậy.

Ngôn Xảo Dung đau đến nói không ra lời, nước mắt không chịu thua kém, không nghe lời mà chảy xuống.

Anh buông lỏng lực đạo trong tay, dùng môi khẽ hôn nước mắt của cô. "Anh không muốn thấy em khóc thút thít, anh còn có chuyện muốn làm, nhớ lấy em là người anh dùng tiền mua về."

Anh dùng sức mà đẩy cửa rồi đi.

Mặt nạ vô tình trên mặt cô rốt cục tháo xuống. Nhìn mình kiêu diễm trong gương, nước mắt của cô càng thêm im lặng mà rơi xuống.

"Tại sao vô luận mình tránh ở nơi nào cũng không được? Cao Kiều Tuyết Ngan hại chết đứa con của mình, còn muốn mình lưu lại ở bên cạnh anh ta, chẳng lẽ cuộc đời của mình nhất định hủy ở trên người anh ta sao?"

Cô nhẹ nhàng lau đi nước mắt, hồi tưởng lại cuộc sống ba tháng này, không khỏi tự ta giấu cọt một phen.

Ban đầu chạy ra khỏi bệnh viện vốn tưởng rằng đứa trẻ có thể giữ được, không nghĩ tới nhất thời sơ suất mà khiến cho xe đụng bị thương, lúc tỉnh lại đứa trẻ đã bỏ cô đi; cô thương tâm muốn chết, vì cuộc sống, cũng vì không muốn bị ảnh hưởng bởi Cao Kiều Tuyết Ngan, cho nên cô đến "Quán rượu Luyến sạm" đi làm.

Vừa mới bắt đầu, cô cũng chưa quen thuộc hết thấy mọi việc trong quán, sau thì mấy người chị em thường xuyên ngồi bàn, tình cảm cũng liền một ngày ngày tạo dựng lên.

Khó hơn chính là mọi người ở chung một chỗ cũng sẽ không hục hặc với nhau, so sánh với nhau, ngược lại rất quan tâm đến người khác.

Không lâu, Ngôn Xảo Dung xinh đẹp trải qua cổ động tuyên truyền của mụ Tang mà thành hồng bài, nổi danh mà chính thương nhân nhân vật nổi tiếng vì ngưỡng mộ mà muốn đến vuốt ve.

Tuy nói công việc Ngôn Xảo Dung bận rộn đến không có thời gian riêng tư, nhưng cô thông minh thường từ trong miệng khách nhân dò thám biết được tình trạng gần đây của Cao Kiều Tuyết Ngan.

Cao Kiều Tuyết Ngan tiến vào phòng chỉ thấy Ngôn Xảo Dung trên bàn rửa mặt như có điều suy nghĩ, bây giờ anh không nghĩ ra tại sao cô phải đi nơi đó làm việc, giờ làm việc không cố định, mỗi ngày còn phải uống đến say không biết gì, cô không biết được như vậy cô làm cho anh rất đau lòng sao?

Là mùi nước hoa của Tuyết Ngan! Ngôn Xảo Dung từng bước một mà lui cách xa Cao Kiều Tuyết Ngan.

Thấy cô càng lúc càng xa, anh tiến lên một bước trước đem cô đè ở trên tường, một đôi mắt giống như là nhìn thấu linh hồn của cô trực tiếp nhìn chăm chăm cô, rồi sau đó cúi đầu ở bên tai cô gây tóc của cô.

"Buông tôi ra!" Cô dùng sức mà đẩy anh ra. "Tôi chỉ đáp ứng làm tình nhân của anh ba tháng, tôi không có thiếu anh."

Cô vừa nói vừa đi tới cạnh cửa chuẩn bị chạy trốn, lại bị anh kéo trở về trong ngực.

"Anh nhớ da diết phần tình với em kia?"

Tại sao cô lại trở nên vô tình như vậy? Chẳng lẽ... đã bị mất, tay vuốt bụng phẳng của cô.

"Dung nhi, con của chúng ta..."

"Cũng là anh! Tại sao muốn giết chết đứa con của tôi, tại sao?" Tâm tình cô vất vả áp chế xuống nhất thời bộc phát toàn bộ ra, cô thương tâm mà chảy nước mắt.

"Dung nhi, tha thứ cho anh!"

Anh đưa tay muốn ôm cô lại bị đẩy ra.

"Anh biết anh sai lầm rồi, anh không phải là cố ý muốn đã thương em cùng con, anh có cái khổ của anh."

"Có cái nỗi khổ tâm gì? Tôi đã hỏi anh."

Anh hoài nghi mà nhìn cô, đối với vấn đề của cô anh hoàn toàn nghe không hiểu.

"Em đã hỏi anh? Em hỏi anh lúc nào, một chút ấn tượng anh cũng không có?"

"Ngày đó thời điểm ở vườn hoa bệnh viện tôi hỏi anh, là chính miệng anh nói cho tôi biết muốn con về sau sẽ có cơ hội, không phải là nói cho tôi biết khi

đó anh cũng không muốn có đứa con ràng buộc sao?"

Ngày đó ở vườn hoa? Đúng vậy! Ai! Cũng không thể nói khi đó anh hoài nghi chuyện cô ở bên ngoài có đàn ông đi?

"Anh... A... Đầu của anh đau quá, cứu anh!"

"Tuyết Ngan, anh làm sao vậy?"

Cô khản trương mà ngồi xổm xuống muốn đỡ anh dậy, không lường trước được bị anh ôm vào trong ngực không thể động đậy.

"Anh lại gạt tôi!"

"Đầu của anh là đau thật." Nhìn ánh mắt nghi ngờ của cô, ở trong lòng anh âm thầm vui vẻ.

"Ai bảo em lúc vết thương cũ của anh còn chưa khô để cho anh bị thương lần nữa, anh thấy là cũng không được khô nữa." Anh cố ý khoa trương mà nói, mục đích chính là muốn đem cô giữ ở bên người.

"Tôi..." Nhìn thấy bộ dạng anh thống khổ, tâm của cô lần nữa mềm nhũn ra.

"Dung nhi, đừng rời bỏ anh, nếu không lần sau anh lại bị bệnh không ai chăm sóc thì làm sao bây giờ?" Anh đáng thương mà nói.

"Muốn tôi lưu lại có thể, tôi muốn lập khế ước, lập điều kiện."

"Được!" Chỉ cần có thể để cho cô lưu lại cái gì cũng được.

Từ trong ngăn kéo anh lấy ra giấy khế ước."Điều kiện gì em nói!"

"Một, tôi muốn phân phòng ngủ với anh. Hai, tôi không cho phép thi không thể tùy tiện đến phòng của tôi. Ba, buổi tối sau mười hai giờ là thời gian của tôi, bất luận kẻ nào cũng không thể quấy rầy. Bốn, giữa tôi với anh chỉ giới hạn ở quan hệ chủ tớ. Điều kiện của tôi chỉ những thứ này, hy vọng anh có thể tuân thủ."

Trời ạ! Là cô cố ý gây sự cùng anh, chính là muốn anh ăn chay, mỗi điều kiện anh gần như đều không làm được, bất quá anh tự có phương pháp đối phó. Trong lòng anh âm thầm nghĩ ngợi.

Sau khi cô xem qua giấy khế ước nói: "Có thể nhờ anh dẫn tôi đến phòng không?"

Cô không muốn cùng anh ở một chỗ, sẽ làm tâm cô vốn là bình tĩnh lại rung động.

"Một chút sẽ dẫn em đi. Bây giờ em, anh là quan hệ chủ tớ, anh muốn hỏi em một chút vấn đề riêng tư không quá đáng đi! Hy vọng em có thể thành thật trả lời."

Anh nhìn chăm chăm cô, "Nói cho anh biết tại sao phải đến quán rượu làm việc?"

Cô cũng không muốn cho anh biết ngọn nguồn câu chuyện, nhưng bây giờ cũng không phải là ngày xưa, cô cùng anh cũng không có dính dáng đến tình cảm nữa, vì vậy cô thành thật mà nói ra toàn bộ.

Anh quả thật không dám tin mình nghe được sự thật, mặc dù đối với hành động ngu ngốc của cô tức giận không thôi, nhưng bây giờ dù sao cũng không phải là thời điểm để trách cứ.

"Dung nhi, em ra đi không từ biệt để cho mọi người lo lắng không thôi, ngày mai anh dẫn em về nhà gặp bọn họ." Nói xong, anh lôi kéo tay nhỏ bé của cô tới phòng cô ở trước kia."Em cũng mệt rồi, tắm một chút rồi sớm nghỉ ngơi đi!"

Anh không tự chủ hướng về cô, lưu lại cái hôn ngủ ngon trên trán cô sau đó rời đi.

Hành động của anh thiếu chút nữa làm cho tâm phòng bị của cô hoàn toàn tan rã, cô thật là muốn ôm lấy anh thật chặt, nói cho anh biết cô còn yêu anh, nhưng tay của cô giống như là bị trói không nhúc nhích được.

Lặng lặng nằm ở trên giường, cô nghĩ tới màn ngọt ngào trước kia của hai người, bất tri bất giác mang theo nước mắt ngủ.

"Xảo Dung!" Liễu Mạn Lăng cực kỳ vui mừng mà ôm lấy Ngôn Xảo Dung. "Con đừng hù dọa mẹ nữa."

"Chi cả, chị rốt cục cũng trở lại, mọi người rất nhớ chị!"

Ba chị em nhà họ Ngôn cùng Mạn Lăng ôm cô khóc.

"Trở lại là tốt rồi! Bên ngoài trời đang mưa, mau vào nhà đi!" Ngôn Bách Thương mừng rỡ kêu.

Sau khi vào nhà, Ngôn Xảo Dung bị mẹ và các em quán không thả, bọn đàn ông trong phòng cũng ở một bên cùng Ngôn cha tán gẫu quốc sự, chuyện

nhà, chuyện thiên hạ.

Mà sau bữa cơm trưa, Ngôn Tư Khả lúi cúi kéo Hoắc Diệu Dương đến bên cạnh Ngôn Xảo Dung.

"Chị cả, Diệu Dương có lời muốn nói với chị."

Hoắc Diệu Dương nhìn về phía Ngôn Tư Khả, lúc không biết nên mở miệng như thế nào, đột nhiên một trận đau đớn từ bắp đùi của anh xông thẳng lên ốt.

"Anh nói là được! Lúc trước Tuyết Ngan hiểu lầm em toàn là lỗi của anh, muốn trách thì trách anh, đừng tức giận cậu ấy!"

Đối với lời nói của Hoắc Diệu Dương, Ngôn Xảo Dung một chút cũng nghe không hiểu.

"Hiểu lắm?" Bọn họ hiểu lắm không phải là đã giải thích rõ sao?

"Ngày đó lúc anh cùng Tuyết Ngan đang bàn bạc công việc, biết giữa em cùng cậu ấy có vấn đề, mà lúc đó anh và Tư Khả bởi vì chuyện nhỏ mà gây gổ, xem các người trong lòng thân mật như vậy làm anh thật khó chịu, nên nói với cậu ấy có thể em có người khác. Vốn tưởng rằng tình cảm các người sẽ không vì vậy bị khuấy nhiễu, không nghĩ tới cậu ấy lại tưởng thật." Hoắc Diệu Dương càng nói càng ngượng ngùng, "Xảo Dung, xin lỗi, xin em tha thứ cho anh được không?"

"Chị cả, chị đại nhân đại lượng tha thứ Diệu Dương nha!" Ngôn Tư Khả sợ Hoắc Diệu Dương sẽ bị trách cứ mà xin tha cho anh.

Ngôn Xảo Dung thấy hai người một đáp một hát, vỗ vai hai người cười đáp, "Chị sẽ không trách anh ấy, bắt quá chị có điều kiện."

"Cám ơn em, Xảo Dung."

Thật ra thì Ngôn Xảo Dung thấy Cao Kiều Tuyết Ngan có phản ứng như thế cũng thật cao hứng, làm cho cô càng thêm xác định anh là bởi vì rất yêu cô mới có thể đồ cái bình dấm.

Cô ghé vào bên tai Hoắc Diệu Dương nhẹ giọng nói: "Em miễn cưỡng bỏ qua chuyện cũ, bắt quá anh về sau phải đối với em gái em tốt hơn nữa!"

Hoắc Diệu Dương liền vội vàng gạt đầu chạy về bên cạnh Ngôn Tư Khả bàn luận xôn xao.

Ngôn Xảo Dung cười nhìn bộ dáng hai người bọn họ ngọt ngào, nghĩ thầm nếu như không bởi vì hận ý trong lòng mình đối với Cao Kiều Tuyết Ngan chưa tan, bây giờ nhất định so với bọn họ còn ngọt ngào hơn gấp trăm lần đi!

"Chị cả, vẫn còn ở giận anh ỉn sao?" Bộ dáng Ngôn Vũ Diệp ôm Nghê Chấn Phong rất hạnh phúc.

"Thật ra thì anh ỉn cũng là bởi vì quá quan tâm chị, chị tha thứ cho anh ấy đi?"

"Tại sao tất cả mọi người đều nói thay Tuyết Ngan? Có phải mọi người đều bị anh ấy mua chuộc hay không?"

"Mới không phải đâu? Chẳng qua mọi người hy vọng lúc lễ giáng sinh không thiếu đi một đôi ‘người yêu thân mật’ là các người a!"

Cao Kiều Tuyết Ngan lặng lẽ đến gần bên Ngôn Xảo Dung đang đứng ở ban công, đưa hai tay ra ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô.

"Chị cả, bọn em không làm kỳ đà cản mũi nữa."

"Anh ỉn cố gắng lên đó!"

"Hiểu lắm cũng đã giải thích rõ rồi, vậy khế ước của chúng ta có phải không có hiệu quả hay không?" Cao Kiều Tuyết Ngan tựa vào trên vai Ngôn Xảo Dung, hôn lên cổ trắng nõn của cô.

"Tôi đã nói với anh rồi, phần khế ước kia vẫn có hiệu lực đó, nhớ ước định giữa chúng ta."

Ngôn Xảo Dung xoay người rời đi, lưu lại một mình Cao Kiều Tuyết Ngan dờ khóc dờ cười.

"Diệu Dương, tôi có phải thật rất khiến người chán ghét hay không?" Cao Kiều Tuyết Ngan đi tới ngồi xuống nói.

"Đến bây giờ mới biết!" Hoắc Diệu Dương một chút cũng không khách khí nói với Cao Kiều Tuyết Ngan.

"Vậy tôi có cần phải đi chỉnh dung (giải phẫu thẩm mỹ) hay không?" Cao Kiều Tuyết Ngan vừa nói xong, toàn bộ đàn ông đang uống trà phun ra ngoài.

"Thì ra là nhà bác trai thật đúng là tiên tiến, có nhiều thiết bị suốt phun như vậy."

"Tôi nói Tuyết Ngan anh đừng có làm rộn, khuôn mặt anh hoàn toàn không chê được lại vừa vô cùng anh tuấn mà còn muốn đi chỉnh dung, vậy chúng tôi những người có khuôn mặt ‘bình thường’ này không phải nên đi nhẩy lầu a!"

Nói thật ra, Cao Kiều Tuyết Ngan đúng là một người chói mắt nhất trong mấy người bọn họ.

Cao Kiều Tuyết Ngan giả bộ vô tội nhìn về Liễu Mạn Lăng, trận chiến này anh cực khổ mà tìm được Ngôn Xảo Dung, làm cho Liễu Mạn Lăng thật sự cảm động, vì vậy tình cảm giữa bọn họ có chút đặc thù.

Bà vỗ nhẹ vai Cao Kiều Tuyết Ngan. "Thế nào?" Bà biết anh thật ra là đứa trẻ vô cùng làm nũng, cũng bởi vì như vậy bà không nỡ trách mắng anh, ngược lại càng thêm thương yêu anh.

"Bộ dạng của con thật đáng ghét như vậy sao?"

Sau khi Liễu Mạn Lăng nghe thấy Cao Kiều Tuyết Ngan làm nũng, nâng mặt của anh lên cẩn thận mà nhìn, đột nhiên, bà giống như là bị hù dọa, gần như muốn thét chói tai.

"Tuyết Ngan, cha mẹ của con có phải ở một lần ngoài ý muốn bỏ mạng hay không?"

Cao Kiều Tuyết Ngan gật đầu một cái, chuyện này truyền khắp cả Nhật Bản, coi như biết thì thế nào?

"Con còn nhớ rõ khi còn bé thường có một dì đi đến nhà con không?"

"Nhớ! Bà ấy mỗi lần tới nhà con cũng sẽ mang bốn cô con gái tới, dì kia chính là dì!"

"Con đã sớm biết dì là dì kia? Tại sao không nói cho dì biết sớm một chút chứ?" Liễu Mạn Lăng ôm lấy thân thể cường tráng của Cao Kiều Tuyết Ngan, "Con biết không? Dì tìm con tìm thật là khổ, ông trời lại giống như đang treo cột người, lúc đi bởi vì không tìm được con mà thất vọng, lần nữa tìm được con lại là dưới tình huống này."

Cao Kiều Tuyết Ngan nhẹ nhàng lau nước mắt của Liễu Mạn Lăng. "Dì có vui không? Về sau con còn là con rể của dì đó!"

Liễu Mạn Lăng nhẹ nhàng vuốt tóc của Cao Kiều Tuyết Ngan, giống như mẹ hiền hậu mà cười.

Hôm nay bầu trời đêm đặc biệt xinh đẹp, Ngôn Xảo Dung ở dưới ánh trăng có vẻ vô cùng mềm mại.

Từ nhà họ Ngôn trở về Cao Kiều Tuyết Ngan và Ngôn Xảo Dung ở trên đường nói không vượt qua ba câu, sau khi về đến nhà cô tránh không gặp mặt, để cho anh một thân một mình ở phòng khách bị cô đơn lạnh lẽo ăn mòn, anh quả thật sắp hít thở không thông!

"A... Đầu của anh..." Đây là phương thức tốt nhất đến gần Ngôn Xảo Dung.

"Tuyết Ngan, anh có khỏe không?" Nghe tiếng kêu Cao Kiều Tuyết Ngan đau đến không muốn sống, Ngôn Xảo Dung chạy vào, chỉ thấy anh ở trên sàn nhà lăn qua lộn lại, cô đau lòng mà ôm lấy thân thể của anh, ôn nhu ở đầu của anh mà xoa bóp.

"Thoải mái một chút nào không?"

Cô từ từ xoa lên hai hàng lông mày nhú chặt của anh, toàn thân buông lỏng mà nằm trên thân thể mềm mại thơm ngát của cô.

"Anh trở về phòng nghỉ ngơi thật tốt đi!" Cô muốn từ phía dưới anh rời đi, anh lại đè ép thân cô không đứng dậy được.

"Em tức giận." Anh một chút phản ứng cũng không có, trong con tức giận cô dùng sức đẩy anh ra.

"Em có thể ôn nhu một chút hay không a! Anh là bệnh nhân mà!" Anh vuốt chân ngã đau mà oán trách.

"Để cho em xem một chút."

Anh không cảm kích mà xoay người sang chỗ khác. "Em một chút cũng không quan tâm anh."

Cô đi đến trước người anh, nhìn chỗ anh bị đụng đau, tiện đà cầm dầu thuốc tới đưa cho anh. "Anh tuổi cũng không nhỏ, đừng cứ mãi làm nũng giống như đứa bé, người làm nhìn thấy sao mà phục anh được."

"Em cũng không phục anh, bọn họ sẽ phục anh mới là lạ."

"Em... Được, về sau em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, được chưa!" Thật không chịu nổi anh nhiều tuổi rồi còn giả bộ đáng yêu.

"Em nói đó! Cả ngày anh cũng không ăn nhiều cơm, nấu ít đồ cho anh ăn đi." Anh tựa đầu khế tựa vào trên vai cô, "Nhớ phải nấu nhiều chút, ngày mai anh muốn mang đi làm."

Cô cười đánh nhẹ đầu anh. "Trưa mai em đưa đến công ty cho anh, ăn thức ăn mới, không nên ăn đồ qua đêm..."

Ngôn Xảo Dung không có chú ý lúc cô nói chuyện, Cao Kiều Tuyết Ngan đã sớm chờ đợi hồi lâu, thừa dịp lúc cô không chú ý hôn môi của cô, hai tay của anh càng lúc càng can rờ đi tới trước ngực cô.

"Buông em ra!"

Cao Kiều Tuyết Ngan giả bộ vô tội ngẩng đầu nhìn Ngôn Xảo Dung.

"Là em nói muốn nấu cơm cho anh ăn, tại sao bây giờ lại đổi ý đây?"

Đúng vậy! Là cô muốn nấu cơm cho anh ăn, cũng không phải là... Trúng kè! Ngôn Xảo Dung không ngừng mà uốn éo người.

"Cao Kiều Tuyết Ngan, đừng quên chúng ta có ký khế ước đó, anh không thể lại tiếp tục nữa..."

Nói cũng còn chưa nói xong, Cao Kiều Tuyết Ngan liền đem môi Ngôn Xảo Dung che lại lần nữa.

"Trên khế ước nói em, anh là quan hệ chủ tớ, bây giờ chủ nhân muốn em hầu hạ, một chút cũng không sai a!"

Cao Kiều Tuyết Ngan tại sao có thể giải thích như thế, lần này rốt cuộc nên làm thế nào cho phải đây?

"Xảo Dung, Xảo Dung..."

Cứu tinh đến! Ngôn Xảo Dung ra sức giãy giụa.

"Có tin anh lại ở chỗ này muốn em hay không!"

Ngôn Xảo Dung bị lời nói của Cao Kiều Tuyết Ngan làm cho sợ mà không dám lộn xộn nữa.

Anh ôm lấy cô đi tới thư phòng, phát tay đem đồ trên bàn quét rơi xuống, cũng đặt cô ngồi ở phía trên.

"Tuyết Ngan, Tư Khả và Diệu Dương tới." Nhìn ánh mắt Cao Kiều Tuyết Ngan tràn đầy dục hỏa, nếu như không nghĩ biện pháp dập tắt nó kết quả sẽ vô cùng thảm.

"Đừng để ý bọn họ!" Cao Kiều Tuyết Ngan tiếp tục chôn ở cổ non mịn của Ngôn Xảo Dung mà hôn, hai tay ở vùng nhạy cảm của cô mà đốt dục hỏa, từ từ dòi tới trước ngực của cô, cách quần áo vuốt ve ngực của cô.

"Không muốn..." Toàn thân giống như bốc cháy, cô khó chịu mà uốn éo người.

Anh tà ác mà cười, hai tay cũng không bởi vì cô khó chịu mà dừng lại, ngược lại càng thêm điên cuồng bất chấp tất cả mà vuốt ve, cho đến khi tay chuyển đến nơi đỉnh núi của cô.

"Muốn để cho bọn họ nghe thanh âm của em sao?" Anh cúi đầu hướng về phía bọn họ thở hơi, sau đó ngậm vào trong miệng.

"A..." Cô đem tay vòng sau cổ anh, thân thể bắt đầu theo bản năng mà giãy dụa.

"Em thật nhiệt tình đó! em như vậy làm anh yêu chết đi được."

Anh chợt thẳng tiến vào trong cơ thể cô, nhanh chóng luật động.

"Không... Không..." Đột nhiên tăng tốc làm cho cô cảm thấy khó chịu, nhưng tiếp đến là một khoái cảm không thể giải thích.

Anh sau ở một trận nước rút áp phủ ở trên người cô, anh hôn môi của cô, cô cũng đáp trả lại nhiệt tình của anh, cùng nhau vui đùa.

Một hồi lâu sau, Ngôn Xảo Dung nấc cỡ đỏ mặt chuyển tầm mắt cách xa Cao Kiều Tuyết Ngan.

"Dung nhi, đừng hành hạ anh nữa!" Cao Kiều Tuyết Ngan cũng không chịu được việc cô lơ đãng không để ý tới anh thêm nữa, cho nên khổ sở cầu khẩn mà nhìn cô.

"Tạm thời!"

"Người ta thật sự biết lỗi rồi mà! Bà xã đại nhân tha thứ anh đi!"

"Ai là bà xã anh? Em muốn đi ra ngoài tìm Tư Khả."

Cao Kiều Tuyết Ngan không thể làm gì khác hơn là cầm quần áo lên, từng món một mà mặc vào cho cô, mà sau khi sửa sang lại quần áo của hai người xong, giống như là không có chuyện gì đi ra khỏi thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Giao Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

